SUCCESE CONTEMPORANE

Al 7-lea M

roman

FRANCISCA SOLAR

MINERVA

FRANCISCA SOLAR

Al 7-lea
M

Traducere de Carmen Spânu

Colecţia Succese Contemporane
Editura Minerva, 2008

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
SOLAR, FRANCISCA
Al 7-lea M / Francesca Solar; trad.: Carmen Spânu.
Bucureşti: Minerva, 2008
ISBN 978-973-21-0972-4

I. Spânu, Carmen (trad.)

821.134.2-31=135.1

Copyright © Francisca Solar, 2006
Copyright © Random House Mondalori, S.A., 2006

Versiunea românească este publicată ca urmare a contractului încheiat cu Random House Mondalori prin Agenţia Literară SUN S.R.L.
Copyright © Editura Minerva S.A., 2007
Toate drepturile asupra ediţiei aparţin editurii Minerva

Tipărit la *CNI Coresi S.A.*

Coperta colecției: Cristina Dumitrescu

Redactor: Dan-Sorin Manea
DTP: Cristina Dumitrescu

Tuturor celor cărora le place inexplicabilul, în special marii
mase a amatorilor de mistere, risipită prin lume.

„Maybe there's hope“, The Truth, TXF

INSPIRAT DINTR-UN FAPT REAL

Nu era posibil de observat de atât de departe spasmul uşor al trupului. Lucia se înălţa la o jumătate de kilometru de martor, chiar de cealaltă parte a râpei, ceea ce făcea imposibilă pentru un om obişnuit ideea de a-i simţi durerea, de a-i urmări agonia. Dar nu pentru el. A strâns pleoapele şi a ţintit, chiar dacă ultimele crâmpeie de soare nu îl ajutau. Dar nu era nevoie. Să o vadă acolo îi era de ajuns ca să-i confirme că totul se va împlini aşa cum plănuise. Doar îi spuseseră: să acţioneze şi nu să gândească.

Deodată vântul s-a schimbat, a devenit puternic, furios, răvăşindu-i părul lung, castaniu. Cascada cădea maiestuos, murmurul îndepărtat al apei părea s-o implore, dar ea rămânea absentă, cufundată într-un cotlon al minţii unde exista doar tăcere şi lumină. A orbit-o un moment, dar i-a cerut stăruitor să continue. Zgomotul din urechi nu o va mai tortura. N-avea ce să iasă rău.

El stătea liniştit, atent, aşteptând momentul potrivit. Îi venea să vomite. Două picături de sânge i-au căzut din nas şi i-au pătat cămaşa din flanelă, dar asta n-a părut să-l deranjeze. Nu s-a mişcat niciun centimetru, privind cu ochi reci, goi, cum rochia Luciei era mereu ridicată de vânt. Trebuia s-o lase să plece, s-o ajute să sară… îi ordonase cineva. Ori, cel puţin, ideea aceea, cu miasmă de amintire, i s-a instalat curând în creier. Trebuia s-o lase.

În ochii lui, Lucia nu era decât o siluetă uniformă de mărimea unuia dintre degetele sale. Fără să fi putut să-l avertizeze cu exactitate, ea s-a clătinat de câteva ori, amuzată, peste marginea acelui vechi pod sătesc. Admira frumuseţea falezei

din faţa sa. Apoi a zâmbit; pasul pe care se pregătea să-l facă va fi fulminant. Pentru prima oară după mult timp, s-a simţit pe deplin fericită.

Şi-a încrucişat braţele pe piept, încet, strângând din pumni cu atâta putere încât buricele degetelor ameninţau să-i plesnească. El, în pofida distanţei, a făcut la fel. Au închis ochii şi au respirat adânc, ca şi cum ar fi fost două trupuri strâns legate. Simţind arsura lacrimilor pe buze, Lucia a rostit câteva cuvinte indescifrabile şi s-a desprins de pământul umed. Continua să zâmbească.

O gâdilătură în stomac i-a arătat că începuse coborârea. În urmă, el se prăbuşea la pământ, năucit.

Lumina aşteaptă.

1
VECHI NEÎNŢELEGERI, VECHI PRIETENI

Ai grijă, iubire,
viaţa înseamnă mereu
doar o şansă,
şi, fiind singura, se
poate întâmpla
ca altcineva să vrea
să fie în locul tău.

JOAQUÍN
SABINA, „Ai grijă,
iubire“

Prefectul Carlos Urrutia a bătut uşor la uşă, chiar dacă ştia că poate să intre fără niciun preambul. Ceea ce-l oprea de fapt era ceva mai puternic decât autoritatea lui: repulsia faţă de morţi. S-a uitat la clanţa uşii şi scârbit de aspectul unsuros nici măcar n-a atins-o.

Şi-a ascuţit auzul şi a înclinat capul. A auzit o voce feminină în fundul sălii, dar n-a putut să înţeleagă ce spunea. A oftat. Fără să aştepte răspuns, şi-a pus în mâna dreaptă o mănuşă de piele. Şi-a făcut curaj şi a împins cu nodurile degetelor geamul afumat, rugându-se să nu-l ameţească mirosul de eter. Şi atunci a văzut-o, singură, cu o lumină slabă pâlpâindu-i deasupra capului. Era în faţa ultimei brancarde.

— Sophie, a rostit şi imediat şi-a privit pantofii. Nu voia să dea peste ceva neplăcut.

Sala numărul patru a Morgii Centrale mereu reuşea să-l intimideze. Era întunecată şi rece, copleşitor de tăcută, cu dale albastre la început dar care acum deveniseră galbene datorită trecerii permanente a morţii şi a putreziciunii. Nu era pentru prima oară când intra acolo, dar la fiecare vizită simţea apăsarea lugubră a sufletelor, rătăcitoare şi mereu suferinde. Evita sângele pe cât putea. În fond, aprecia faptul că o femeie ca ea avea atâta stăpânire de sine încât să stea ore întregi acolo, în picioare, atentă.

— *Monsieur* Urrutia, l-a salutat ea, curbându-şi buzele şi arcuindu-şi sprâncenele. Capul abia dacă i s-a ridicat peste lumina laterală. Nu te nelinişti. Termin într-un minut.

Deşi Sophie Deutiers aproape că nu avea amintiri din copilăria ei pe meleagurile galice, colegiile sub patronajul consulatului francez şi interminabilele clase particulare până când a ajuns la majorat au ajutat-o să-şi păstreze o rafinată urmă a respectivului accent. Să audă din când în când acel „monsieur“, pe Urrutia îl făcea să se simtă mai respectat decât de obicei şi îl ajuta să evadeze din neplăcutul spaţiului imediat. Chiar dacă nu pentru mult timp.

Reacţionând la ecoul cuvintelor ei mai târziu decât ar fi trebuit, prefectul a dat din cap, recunoscător. Între pereţii aceia secundele deveneau eterne; tăcerea făcea să i se ridice părul sur de pe ceafă şi îi intra în conştiinţă, amintindu-i că nervozitatea sa permanentă dusese deja la o costisitoare operaţie de implantare a unui stimulator cardiac, cu mai puţin de un an în urmă. Nu-şi putea permite luxul să transpire. Ca un cal de curse, şi-a imaginat nişte ochelari ficşi puşi pe tâmple şi a aşteptat liniştit ca ea să dea dovadă de generozitate şi să-l scoată de acolo.

— Lasă-mă să ghicesc. Ai ceva în afara serviciului pentru mine? a întrebat deodată Sophie, făcându-l să tresară. Stătuse atât de nemişcat încât

aproape uitase să respire. Locul acesta nu-şi găseşte niciodată odihna.

El a tuşit.

— Aş prefera să vorbim despre asta în altă parte, dacă nu te deranjează.

Ea şi-a stăpânit un hohot de râs. Amuzată de mutra scârbită a tatălui ei vitreg – mereu uita că, de multe ori, îi era şi şef – a ridicat din umeri şi a fost de acord.

A schimbat poziţia luminii, orientând-o către peretele opus. Şi-a întins gâtul şi şi-a îndreptat spatele, făcând să-i scârţâie vertebrele. Stânjenit, prefectul a strâmbat din nas văzând scena. Apoi a scris câteva lucruri într-un dosar cu coperţi negre din piele, a oftat un pic obosită şi a acoperit corpul cu cearşaful alb de rigoare. Dacă era suficient de concentrată, putea să rămână mult timp în poziţiile cele mai ciudate.

Şi-a scos zgomotos mănuşile din latex, una câte una, în vreme ce încerca să le arunce în coşul de gunoi cel mai apropiat. El îi observa mişcările rapide cu ochii larg deschişi, ca şi cum nu îi venea să creadă că este atât de agilă. Imediat şi fără să dea explicaţii s-a apropiat de uşă şi a ieşit. Urrutia a alergat după ea.

Era noapte şi mare parte din funcţionari plecaseră. Din când în când se auzea o uşă închizându-se în depărtare ori sunetul metalic al roţilor unei brancarde care ieşea din pavilion. Luminile de pe hol alungeau umbrele celor care treceau, dar nu arătau sfârşitul drumului, accentuând caracterul sinistru al locului. Sophie a înaintat cu dezinvoltură până a ajuns într-un birou, dar Urrutia abia reuşea să-şi sincronizeze mişcările. Nu se va obişnui niciodată cu morga.

— Văd că n-au luat în considerare iniţiativa mea în legătură cu o reamenajare.

Oprindu-se un moment în dreptul halatelor vechi din cămăruţa strâmtă, Sophie a zâmbit în sinea ei.

I-a întors spatele musafirului său câteva secunde, timp în care şi-a luat jacheta şi fularul din cuier.

— Sunt persoane care lucrează de aproape treizeci de ani aici, Carlos. Dalele galbene care îţi repugnă atât, pentru ei înseamnă soliditate, tradiţie. Înseamnă că timpul trece dar lucrurile nu se schimbă chiar atât de mult la urma urmei. Mirosul de eter este aici sinonim cu familia. A zâmbit din nou, scoţând scrisoarea de împuternicire din învelişul său. Ştiu că te-ar încânta ca locul acesta să arate mai mult ca o maternitate, dar poţi să aştepţi veşnic. Azi, ca şi cu secole în urmă, moartea are aceeaşi culoare.

— Ce bine că biroul meu este în altă clădire.

— Acum ne înţelegem.

Prefectul a încercat să-i întoarcă zâmbetul dar ceva îl împiedica. A atins uşor dosarul pe care îl purta sub braţ şi s-a mai gândit o dată.

— Au terminat raportul preliminar? Mă presează ministrul.

— Da. Verificam doar dacă totul este la locul său. De curând mi s-a terminat programul.

— Bine… Adu-ţi aminte să i-l trimiţi lui Ramirez. Îmi trebuie detaliile cât mai repede.

Ea a aşteptat un moment înainte să se mişte. A ridicat o sprânceană, curioasă, şi apoi şi-a trecut dosul mâinii pe fruntea lui Urrutia. Începea să se îngrijoreze.

El a întors capul şi s-a îndepărtat un centimetru. Încercând să câştige timp, a parcurs cu privirea locul, până când s-a oprit la un panou jerpelit din plută. O urmă de mulţumire i s-a ivit printre ridurile premature. Deşi Sophie adusese o listă nesfârşită de argumente, el reuşise, încă de câteva luni, ca tăietura aceea din ziar pe care o vedea acum să rămână la vederea publicului. După părerea lui, să se laude cu reuşitele obţinute prin efort era un ritual necesar de purificare, mai cu seamă pentru stima de sine care cere „îmbrânciturі“ constante. Ea ura să audă tonul acela de lamentare

deghizat în paternalism, dar aproape niciodată nu replica. Antidepresivele din poşeta ei nu erau un bun antecedent şi ar minimaliza-o, ca întotdeauna, în momentul discuţiei.

Titlul spunea „Răpitorul şi asasinul lui J. M. Johns a fost prins printr-o operaţiune spectaculoasă“ iar fotografia centrală – pe jumătate de pagină şi în culori – îi reprezenta pe Urrutia şi alt detectiv în plină arestare. Fusese pomenită numai o dată în respectivul reportaj, dar Sophie făcuse o treabă extraordinară alături de experţii în chimie de la Investigaţii, iar inspectorul nu înceta să-i amintească asta. Să aibă decupajul acela aici, sublinia el cu căldură, o va ajuta să se iubească un pic mai mult. Munca nevăzută era de obicei cu adevărat crucială în aproape toate cazurile importante.

Întorcându-se la prezent, s-a uitat chiorâş la scaunul din faţa biroului lui Sophie, în acelaşi timp în care ea îl invita să ia loc. Răzgândindu-se brusc, i-a propus să plece de acolo cât mai curând posibil şi să discute chestiunea într-o cafenea din centru. În cele din urmă el a optat pentru un refuz. A invocat graba.

— Te simţi bine? Trebuie să aflu ceva?

Carlos a confirmat, liniştit. A împins spre ea dosarul maro.

— Ştiu că este muncă în afara serviciului, dar m-am gândit imediat la tine. Îţi plac la nebunie lucrurile astea.

Ca şi clopoţelul care anunţă recreaţia şcolară, un clic uşor în capul lui Sophie i-a trezit interesul.

— Nu mai spune. Iar au găsit resturi umane ciudate în Coquimbo? Mi-am petrecut luni întregi explicându-le confuzia, am crezut că se rezolvase. În plus, au nevoie de un veterinar sau de un paleontolog, nu de…

— Nu-i vorba de asta, Sophie, a întrerupt-o, rezemându-se uşor de tocul uşii. Asta-i altceva. E mai… complicat.

Primul lucru la care s-a gândit ea a fost să spună: „Nu există nimic mai complicat decât o grămadă de oameni de ştiinţă amatori de ştiinţifico-fantastic“, dar a înţeles imediat că nu era cel mai bun moment ca să provoace ilaritate. El şi-a potrivit ochelarii.

— Cât de complicat?

— Destul ca un sătuc izolat, la o mie de kilometri de aici, să se transforme în ştirea momentului, a asigurat-o tulburat, ca şi cum ar fi scuipat cuvintele. Deşi, evident, tocmai asta se încearcă să se evite.

Sophie, printr-o mişcare iute, a dat înapoi câţiva paşi şi a luat scaunul pe care îl refuzase Urrutia.

— Sunt numai urechi.

Prefectul a tuşit puternic şi şi-a îndreptat spatele. Era obosit; fusese o zi epuizantă, plină de hârţogărie, rapoarte şi citaţii, dar trebuia să facă un ultim efort. Mâine va fi mult aşteptata sâmbătă şi povara se va uşura.

Un reflector de pe hol îi lumina părţi din costumul gri, lăsând urme strălucitoare pe stofă. A început să vorbească fără multe ocolişuri – aşa cum obişnuia – în timp ce scotea nişte foi din dosar.

— Medicul zonei este Miguel Hidalgo. Zice că este depăşit, că are nevoie de cineva cu mintea deschisă… Sophie s-a abţinut să ridice mâna ca o adolescentă şi să se arate zgomotos pe ea însăşi. A strâns numai buzele şi şi-a menţinut privirea interesată. El i-a zâmbit pe jumătate. Cinci tineri s-au sinucis în ultimele două luni şi se teme că pot fi şi alţii. Doi dintre ei împreună, toţi fără martori. Familiile nu colaborează, nu se vorbeşte despre asta, iar Poliţia a ales să nu se amestece. Hidalgo zice că nimeni de acolo nu s-a implicat, consideră necesar un pic de ajutor…

— Din ordinul cui?

— Nu sunt sigur, dar am avut în această dimineaţă confirmarea că o comisie a guvernului a vizitat regiunea… de la Ministerul Sănătăţii mi se pare. Cei de la Apărare nu par să fie la curent.

Ea a făcut un gest între suspiciune şi nedumerire.

— Au tratat cazul ca pe o urgenţă „sanitară“? Ei cred că au de-a face cu o epidemie sau ceva asemănător?

Urrutia a ridicat din umeri, neştiutor.

— Judecând după fapte, aş zice că da.

Sophie şi-a pus coatele pe genunchi şi a rămas pe gânduri, în vreme ce interlocutorul ei îi dădea o foaie strălucitoare.

— Dintre toţi decedaţii, am doar dosarul primului. A despăturit fotografia şi i-a arătat-o, întorcând privirea la timp. Ea a înţeles de ce: nu era mult ceea ce se putea identifica, cu excepţia unei mase amorfe de sânge şi intestine. A făcut-o cineva de la agenţia de fotoreporteri Silver. În ce priveşte restul, mă aflu într-o situaţie fără ieşire. N-am nume, nici date ale deceselor şi cu atât mai puţin cauza acestora. Este proprietatea confidenţială a poliţiei locale.

— Chiar pot să reţină acest material?

— Doar dacă nu s-a deschis o cauză specifică. Atunci, ministrul poate să hotărască dacă arhivele sunt de domeniul public ori aparţin dosarului. Dar cum nimeni nu a dat dovadă de interes pentru ce se întâmplă…

Sophie a strâmbat din nas.

— Şi ce rol am eu în toate astea? Zici că există un medic care se ocupă. Ar trebui să fie în stare să examineze corpurile, nu?

Urrutia a oftat adânc şi a ridicat privirea peste dosar.

— Sunt tot atât de mirat ca şi tine. Nu ne-am amestecat niciodată în cazuri din zone atât de îndepărtate… De aceea avem divizii ale brigăzilor în toate regiunile ţării. Dar nu vorbim despre un caz tipic. Nu ni l-a încredinţat nimeni, nici măcar n-a apărut în buletinul săptămânal. Tipul ăsta, Hidalgo… nu ştiu, pare că voia să ia legătura urgent cu mine. Mesajul a venit la camera portarului din clădirea în care lucrez; era sigilat şi

strict personal, cu numele meu pe el, dar fără funcţie…

A scos din nou ceva din dosar. Era o hârtie de calitate nu prea bună, boţită, împăturită în trei. Avea pete de ceară pe o parte. Cu litere neregulate, alungite şi confuze, ca şi cum mâna care le-a scris nu ştia bine ce face, Hidalgo relata în câteva rânduri ce se petrecuse. Tildele erau enorme, virgulele abia se deosebeau de puncte iar majusculele erau excesiv de mari în comparaţie cu literele mici. „Scris de doctor“, şi-a spus Sophie, conştientă că ei cel puţin nu i se potrivea acest clişeu. Şi mă rog, ea n-a terminat Medicina. După doi ani de studii în halat alb, a lăsat totul pentru o carieră mai puţin exhibiţionistă, mai potrivită cu părerea ei despre viaţă şi posteritate. Şi-a luat licenţa ca tanatolog şi expert în medicină legală. Există licenţiaţi în balistică, documentologie, dactiloscopie, accidentologie, planimetrie… Muşcându-şi buza inferioară, a dorit pentru prima dată să fi ales o specializare distinctă la universitate. Ca să citească scrisoarea aceea, avea nevoie de cunoştinţe grafologice, iar ea, pe de altă parte, era expertă în violenţa intrafamilială.

N-a auzit niciodată vorbindu-se de tanatologie? Atunci se explică.

— Nimeni în afară de mine şi de tine nu ştie de asta, a continuat Urrutia. Ea a dat din cap, cât de calm a putut. Încerca să nu arate marele entuziasm care o cuprindea. A făcut nenumărate estimări, dar n-a ajuns la nicio concluzie satisfăcătoare. Îmi cere discreţie şi să nu implic în niciun caz restul personalului de la Omucideri… care s-ar putea să stârnească o alarmă neîntemeiată. Şi asta mă linişteşte, de fapt. Am mult de muncă aici şi nu vreau să-mi deleg oamenii fără să fie necesar, ca să nu mai zic că birourile de Investigaţii din regiunea aceea nu se află în situaţia de a presta vreun serviciu prietenesc…

— Tot n-au rezolvat problema cu traficul de copii? Am crezut că odată cu locotenenţii inculpaţi săptămâna trecută toţi vor reveni la rutina obişnuită.

— Aşa voiau, dar unul dintre ei l-a pomenit în mărturia lui pe inspectorul Sargaz şi judecătorul i-a suspendat pe toţi cei care aveau funcţii înalte, până se lămureşte chestiunea. Puţinii care au rămas se ocupă cu veghea asupra respectării restricţiei de circulaţie şi adunatul beţivilor de pe străzi… Nu pot să facă mai mult fără un superior care să-i conducă.

Sophie s-a lovit cu fotografia peste obraz de câteva ori.

— Subiectul a fost abordat în diverse ziare din sud. Hidalgo probabil ştia că şi-ar pierde timpul ducându-se până acolo şi de aceea ţi-a scris.

Carlos a lăsat umerii în jos şi a privit-o cu afecţiune.

— Poate. În telegramă i-am spus că voi trimite cel mai bun profesionist.

Ea a zâmbit larg.

— Voi pleca mâine la prima oră.

S-a ridicat iute de pe scaun. A pus scaunul la loc şi s-a aplecat să apese pe întrerupător ca să stingă lumina. Voia să se ducă acasă şi să facă o baie reconfortantă.

— Sophie… a zis el deodată, întorcându-se pe loc. Făcuse câţiva paşi afară din birou dar a preferat să se întoarcă. M-am hotărât să te trimit pentru că după cât se pare nu-i nicio chestiune periculoasă. Presimt că nu vei avea altceva de făcut decât să asişti şi să ghidezi, ai experienţă în asta. Dar… fă-ţi numai treaba ta, bine? Ea a rămas nemişcată, întrebându-l din priviri. Înainte să poată întreba ce înseamnă asta, a vorbit el. Ai obiceiul să te implici mai mult decât trebuie în cazurile astea… ciudate. Nu vreau să-ţi asumi niciun risc care se poate evita. De data asta… de data asta fă doar ce ţi se cere şi lasă-i pe ceilalţi să facă restul.

După ce a băgat la cap ceea ce tocmai auzise, a ridicat bărbia în semn de orgoliu rănit, dar gestul ei n-a durat mult. A menţinut privirea ridicată şi mâna sa stângă, tremurătoare, a început o mişcare inconştientă către flaconul de Xanazin ascuns în jachetă. Nu era momentul să revină la vechi neînţelegeri.

— Nu-ţi face griji pentru nimic, a murmurat, ascunzându-se în spatele unui zâmbet protocolar. Mulţumesc. Îţi rămân datoare.

A încercat să pară relaxat.

— Ţi-ai câştigat reputaţia prin eforturi. Nu m-aş fi gândit să trimit pe nimeni altcineva. A închis dosarul şi a respirat. Nu mă lăsa baltă cu cina de Crăciun şi mă voi declara mulţumit.

Sophie n-a avut nimic de zis. Şi-au adresat un ultim gest de politeţe, despărţindu-se, şi l-a văzut dispărând în spatele uşii. Mereu se autoconvingea că vor avea timp să vorbească despre neînţelegerile dintre ei, dar timpul acesta nu venea niciodată. Va izbucni într-o zi? A dat din cap reticentă.

Admitea. Când era vorba de cazuri care sfidau logica, obişnuia să se implice dincolo de cerinţele profesionale. Cu toate acestea, era preocupată să-şi facă participarea cu adevărat utilă. Nu doar detectivii erau apţi să investigheze. Ea putea să facă mult mai mult decât să furnizeze dovezi în punguţe de plastic…

De aceea, aproape de terminarea studiilor de expertiză legală, a sedus-o o disciplină atât de puţin cunoscută ca tanatologia, ştiinţa morţii şi a felului cum se moare. Aceasta se învârte în jurul bolnavului aflat în stadiu terminal şi se bazează pe descrieri şi observaţii care se realizează în vederea unui diagnostic; apoi se hotărăsc acţiunile care trebuie urmate. Implică, în plus, dimensiuni economice, psihologice, sociale, morale şi spirituale atât ale celui în cauză cât şi ale mediului familial, precum şi alte aspecte relaţionate direct sau indirect cu sfârşitul vieţii. Dar, ce este mai

important, obiectivul principal al tanatologiei este să ajute omul într-unul dintre drepturile sale primare şi fundamentale: să moară demn, împăcat şi în tihnă. Asta este ceea ce face Sophie şi ceea ce îi oferă, prin intermediul păcii celuilalt, pacea pe care o caută pentru ea însăşi. O eliberare.

A închis ochii şi şi-a mişcat gâtul încet în cerc. Deocamdată, cazul era destul de seducător încât să-i atragă şi să-i păstreze toate energiile. Se va obliga să se concentreze.

Îndată ce ecoul paşilor lui Urrutia a fost destul de slab, Sophie a lăsat capul în jos fără chef şi a oftat, înghiţind repede o pastilă.

— Nici să nu îndrăzneşti să-mi spui că eşti interesat.

Un puternic hohot de râs s-a auzit la spatele ei, dar învăluit de o ciudată interferenţă, ca şi cum ar fi venit de pe o linie telefonică. Zgomotul pantofilor ei l-a însoţit până a ajuns la birou, dar imediat ce s-a aşezat i-a aruncat din picioare. Atunci s-a uitat la calculator. A zâmbit forţat către ecran, aruncând într-un sertar scrisoarea de împuternicire pe care în urmă cu un moment o strângea în mână.

— Salutaţi camera, *madame.*

Un tip cu ochelari verzi şi păr moale îşi mişca sprâncenele într-o fereastră îngustă, împărţind conexiunea cu pagina virtuală a jurnalului de dimineaţă, ultimul răcnet în ştiinţă, fără a mai pune la socoteală pe cea a site-ului oficial al Tribunalelor de Familie. Sophie a ridicat o mână şi a oftat din nou. Lumina camerei web a pâlpâit uşor.

— Bună, Cal, a zis şi fără să-şi lase timp nici măcar să respire a adăugat: Răspunsul meu e nu.

— O, te rog… El a făcut o mutră ca şi cum n-o credea, aşezându-se bine în scaun. De unde ai ştiut că ascult discuţia?

— Am uitat să sting videocamera când am ieşit din birou, s-a plâns Sophie. Am încercat să discutăm în altă parte, dar Carlos nu s-a prins…

Câteva secunde mai târziu, părea mai degrabă amuzată. Ai un simţ infailibil pentru chestiile astea.

— Ştiu, sunt o comoară, a răspuns, făcându-şi zâmbetul şi mai larg. Încă un an la Ad Rottem şi mă vor numi fiu ilustru.

Sophie nici măcar n-a încercat să-şi ascundă tonul de reproş. Cal era deja obişnuit.

— Nu-mi voi aduce contribuţia la mărirea depozitului tău de bani, făcut prin jocuri scârboase. Las-o baltă. Cum poţi să colaborezi încă la asta?

El a zâmbit ca şi cum i s-ar fi făcut un compliment.

— Şi uneori fără onorariu. Tinerii de azi…; ştii şi tu. Sunt ahtiaţi după porcării şi chestii morbide. Eu doar le fac drumul mai uşor. A îndepărtat privirea o secundă, s-a aplecat spre dreapta şi a dispărut de pe ecran. Când s-a întors, a profitat ca să lipească de cameră ceea ce părea o revistă de rock-and-roll. Ai citit-o? Ad Rottem este locul virtual cel mai vizitat în ultimii ani, conform sondajului Centys. Să nu crezi că sunt unicul pervers de pe planetă, s-a apărat, schimbând imaginea revistei cu gestul lui ridicol de nevinovăţie.

Ea abia s-a mişcat în timp ce privea. Într-o mână cu aparatul foto şi cu cealaltă în buzunar, Cal poza pentru coperta *Splatter,* revista pentru tineret a momentului. La înălţimea genunchilor lui, cu litere albe şi roşii scria: „Calixto Andrade Lebet. De la vorbe la fapte“. În plus, anunţa un CD cadou, o compilaţie a celor mai faimoase lucrări ale sale. Toate, evident, publicate cândva în Ad Rottem.

— Nu mă judeca, dar am lucruri mai bune de făcut cu viaţa mea decât să navighez printre fotografii de ciopârţiţi, sinucigaşi prin împuşcare şi orgii cu animale.

— Bine, te iert, a glumit. Nu toţi au simţul meu special pentru estetică.

De data asta n-a putut să-şi reţină hohotul de râs.

— Trebuia să-ţi păstrezi slujba de paparazzo. Cu faţa asta de copil, ţi se potrivesc mai bine modelele supraexpuse decât viscerele revărsate.

— … Şi ţie mai mult persecuţiile extratereștrilor decât un metru pătrat în faţa unei brancarde reci din tablă. Ce pot să-ţi spun? Viaţa ne rezervă drumuri ciudate.

A fost o clipă lungă de tăcere în care Sophie a tras aer în piept ca să continue. Din când în când îi oferea date stranii, o anunţa în legătură cu situaţii rare sau inexplicabile şi ea alerga la faţa locului, dar era un hobby, nimic altceva. Că vechiul ei coleg de şcoală, Cal, îşi împărţea timpul între cazurile de la morgă şi reportajele pentru canalul Enigme şi Mistere era un mare beneficiu pentru ea, însă doar îi alimenta curiozitatea. Ceea ce realmente o impulsiona era ideea de a ajuta, de a servi la ceva… de a rezolva şi de a educa. Chiar de a-şi potoli dorinţe lăuntrice de faimă. Nu o dată, la cererea prietenului ei a colaborat la anumite cercetări paraştiinţifice, demistificând urmele din Chupacabras sau cazuri de „combustie umană spontană“.

— Insist. Ar trebui să faci ceva mai productiv pentru omenire.

— Ce este mai productiv decât să hrăneşti morbiditatea şi nebunia câtorva sute de adolescenţi? Pot să fiu mai celebru decât Brad Pitt sau David Beckham… a spus privind spre cer ca şi cum într-adevăr s-ar fi văzut acolo. A ridicat sprâncenele, şi-a dat părul pe spate şi a mişcat din umeri. Ea a zâmbit. Ceea ce-mi aminteşte că trebuie să-ţi mulţumesc pentru ultima ta contribuţie. Prim-planul tipului care şi-a zburat creierii în staţia de autobuze a fost genial.

— E foarte generos din partea ta, dar nu vreau laude. Ţinând cont că mi-ai furat fotografia aia din dosarul personal…

— Am împrumutat-o numai, a răspuns cu voce de copil. Oi fi pervers dar nu infractor. Şi regret

delirurile tale de anonimat: dacă vizitezi site-ul vei vedea că sub fotografie se spune „PRIN AMABILITATEA LUI SOPHIE DEUTIERS, MORGA CENTRALĂ“. Niciodată nu-mi însuşesc munca altuia.

— Nobil ca întotdeauna.

Cal n-a răspuns. Doar s-a aplecat în scaun şi a privit fix în cameră. A aşteptat un minut, două, trei ca vreunul dintre ei să scoată un sunet. Simţind că-şi pierde timpul şi hotărâtă să-i refuze orice fel de material în legătură cu aventura în care tocmai fusese trimisă – strict vorbind nu putea să-i spună „caz“ – Sophie s-a apropiat şi mai mult de ecran. Dar el i-a luat-o înainte.

— Aşadar… Vrei să afli numele primului sinucigaş, da sau nu?

Muşchii i s-au încordat. S-a gândit îndeajuns ca să se convingă că auzise bine, a clipit şi a privit din nou în cameră.

— Primul?

Cal a zâmbit satisfăcut.

— Nu, nu, *madame.* Mai întâi trebuie să aud un „Da, vei merge“.

Ea a pufnit, nerăbdătoare.

— Doar nu te aştepţi să cred că ai informaţii pe care nici măcar departamentul de Omucideri nu le posedă?

I-a susţinut privirea fără să clipească, lucru care lui Sophie i-a produs fiori. Drace, poate că era adevărat. El a simulat un căscat şi imediat după aceea s-a uitat la ceas. A făcut un gest ca şi cum ar fi fost grăbit.

— Timpul înseamnă aur, Deutiers…

— Nu poţi să te amesteci, Cal. E confidenţial.

— … Ca şi multe alte episoade din repertoriul meu. Proastă scuză, micuţă franţuzoaică, a spus arătându-şi dinţii într-un gest de sărbătoare. Ai cincisprezece secunde ca să inventezi ceva mai bun.

Sophie a pufnit din nou şi i-a adresat cea mai plină de ură privire a ei. A mai aşteptat încă o secundă nesfârşită, dar ştia că nu va putea rezista pentru mult timp. Curând a dat din cap, resemnată.

— Carlos o să mă omoare.

— Strălucitorul nostru prefect Urrutia? Nu, sigur că nu. Sunt coşmarul său, dar, în fond, ştiu că mă iubeşte, a făcut, arătându-şi exagerat incisivii albi.

Ea s-a mişcat pe scaun, încă punându-şi de acord părerile personale. A iscodit apoi uşa biroului verificând dacă holul este pustiu.

— Nu-ţi voi plăti camera de hotel.

El a ridicat mâinile, ca şi cum ar fi sărbătorit un gol al echipei naţionale.

— Dar eu te voi invita la un whisky după ce vom termina. M-ai ajutat să-mi păstrez valoroasa slujbă.

Imaginea proiectată pe ecran a scos un sâsâit ca şi cum ar slăbi semnalul. Sophie a sărit.

— Hei, hei, unde te duci? Nu aşa repede, Casanova. Vreau să ştiu ce ai.

El şi-a pus mâinile în şold, făcând pe ofensatul.

— Nu mai ai încredere în mine?

— N-am încredere în nimeni.

I-a venit să râdă, dar a preferat să se abţină.

— Da, da, ştiu, a răspuns, aplecându-se din nou în scaun. Am văzut amândoi acelaşi serial la televizor.

A ţintit cu sprâncenele în spatele lui unde, bine lipit de perete, ieşea în evidenţă un poster din *Dosarele X.* Era o faţă enormă a unui extraterestru, luminat de ceea ce păreau două lanterne de mână, alături de lozinca „SĂ NU AI ÎNCREDERE ÎN NIMENI“. Sophie a respirat destul de aproape de microfon încât Cal să facă o mutră de dezgust, silindu-l să se îndepărteze de difuzor din cauza vibraţiei.

— N-am timp de sentimentalisme, Cal. Ori îmi spui ce ştii, ori rămâi fără plimbărica de duminică.

— Uf, s-a plâns el, făcând ochii cât cepele. Nu e nevoie de violenţă.

— Atunci?

S-a făcut încă o dată comod, a încrucişat braţele pe piept şi a zâmbit amuzat.

— Ok. Eşti pregătită? O să te încânte. Sophie s-a aşezat cât de bine a putut în faţa camerei web, a controlat volumul difuzorului şi a privit din nou spre hol, căutând eventuali curioşi. Totul era liniştit, dar inima ei bătea cu putere. El a tuşit. Când bătrânul Urrutia a pomenit de agenţia Silver, am fost convins. Era ziua mea norocoasă! De mult urmărim pista. N-am crezut niciodată că va ajunge cazul până în capitală.

— Cum ai aflat de el?

— Am sursele mele. Mai mulţi fotografi de la Silver sunt fervenţi admiratori ai Ad Rottem. Unul dintre ei, Paco Terrans, îşi petrecea vacanţa în zonă când a trimis o interesantă piesă de colecţie. Şi-a adjudecat locul de onoare al săptămânii, închipuie-ţi.

Sophie a trebuit să lupte cu ea însăşi ca să nu întoarcă ochii.

— Imaginea primului suicid?

El a confirmat.

— Din diverse unghiuri şi tehnicolor. S-a dat drept fotograf al Poliţiei şi a făcut o treabă bună. Chiar a schimbat câteva vorbe cu nişte săteni.

— Dar nu înţeleg… Carlos a spus că nimeni nu vrea să dea informaţii, că rudele victimelor au alcătuit un fel de confrerie, a gândit cu voce tare, scărpinându-se în cap.

Cal a lovit în microfon cu degetele, iscând un scrâşnet neplăcut.

— Răzbunarea e dulce, a şoptit.

Ea a scos un „vai“.

— Pământul o cheamă pe Sophie Deutiers… N-ai ascultat nimic? Îţi spun că este primul suicid. Presupun că după aceea lucrurile s-au complicat. Fiind un caz recent, încă nu se interzisese exprimarea opiniilor.

Lui Sophie i s-a părut logic.

— Şi ce-a obţinut? Nume, circumstanţe… modus operandi?

Cal a zâmbit şi şi-a aranjat părul, luându-şi tot timpul din lume.

— Puţin din toate, da. Până atunci, cazul nu se deosebea de tragediile tipice pe care le vedem zi de zi în orice parte a ţării. Majoritatea nu s-a manifestat în legătură cu subiectul, dar a găsit pe câţiva care şi-au spus părerile. Era alt adolescent nefericit şi depresiv care îngroşa lista neagră. Sigur, cooperarea a durat numai până la a doua victimă.

Ea a deschis gura într-un gest ce voia să ascundă banalitatea care a însemnat pentru ea să audă fraza anterioară. Nu îi făcea plăcere să-şi aducă aminte că propria sa existenţă nu era decât încă una dintre atâtea, în masa aceea ambiguă de învinşi dependenţi de medicamente.

— N-a putut să facă fotografii?

— Nici să acceadă la registrele de protocol, nici să discute cu presupuşi martori. Cu atât mai puţin să se apropie de rude. Când a aflat de al doilea suicid şi s-a dus să vadă, deja curăţaseră locul faptei. La comisariat a fost tratat foarte rău; l-au dat practic afară în şuturi, după cât se pare. N-a reuşit să afle nimic. Şi ce să mai zic când a murit al treilea. Pur şi simplu au împrejmuit intrarea şi au lăsat satul ca o staţie suspendată pe şosea… A respirat adânc şi a continuat. Conform propriilor cuvinte, Paco e de părere că guvernul a declarat locul în carantină sau aşa ceva, din cauza unui virus. Dacă mă întrebi pe mine, eu aş lua în calcul alte posibilităţi.

Sophie n-a putut să nu zâmbească de entuziasm.

— Asasinate comandate? Reglări de conturi între mafioţi?

Cal s-a făcut ecou al ocheadei ce se desena pe ecranul computerului.

— Doar nu vrei să strici surpriza, nu-i aşa? Mâine îţi voi da toate amănuntele, în timp ce voi degusta, după un zbor la clasa întâi, un delicios

latte decafeinizat pe locul din dreapta şoferului. Căci vei conduce tu, presupun.

Gânditoare, ea şi-a pierdut privirea în pâlpâirea luminii camerei.

— Mereu fac asta.

— Aşa-mi place. A ridicat braţele şi de data asta chiar a căscat. S-a frecat apăsat la ochiul drept. Vreau doar fotografiile, Soph. Cum fac rost de ele, mă dau la o parte din drumul tău. O serie ca asta poate să-mi aducă banii de care am nevoie pentru un laborator nou de developare…, a spus cu aplomb. Apoi a încercat să devină serios. Voi fi un tovarăş ascultător şi plăcut, promit. Ba chiar, dacă timpul ne permite, îţi voi delecta călătoria cu câteva poveşti despre extratereștri. Poate învăluite în teorii conspirative.

— Nu m-ar mira, a răspuns ea, cu câteva secunde înainte ca frecvenţa să se oprească şi Cal, de cealaltă parte a reţelei, să se despartă cu un gest al mâinii şi să stingă modemul. Am văzut amândoi acelaşi serial de televiziune.

2
MATASANTOS

So Doctor, Doctor,
Won't you please prescribe me something?
A day in a life of someone else…

PINK,
„Hazard to myself"

Telefonul a sunat exact la ora patru a dimineţii. Din fericire, cele opt ore de somn pe care ni le recomandă părinţii noştri nu i se potrivesc lui Deutiers. După părerea ei, este timp pierdut, dar în străfundurile minţii ştie că o siestă de sâmbătă a devenit, în mod conştient, încă unul dintre dorurile sale. Să închidă ochii, să-şi relaxeze mintea, să simtă că pierde orice contact cu spaţiul şi timpul… Să doarmă. Un minut numai, o oră. Să cunoască senzaţia de a pleca şi de a se întoarce dintr-o stare de inconştienţă voluntară, să cedeze unei oboseli de neînfrânt şi să se prăbuşească în braţele lui Morfeu. Să doarmă, cum nu a făcut-o niciodată. Cum nu a putut să o facă.

A plescăit din limbă şi a respirat, mestecând în dinţi a doua pastilă de dimineaţă. Nu poate să abuzeze de doză, Urrutia nu oboseşte să-i amintească, dar blestematele de ovale galbene sfârşesc mereu în gura ei, fără să ştie precis în ce minut a ajuns la flacon. Corpul ei le cere, aşa funcţionează. Aşa supravieţuieşte şi permanenta sa

insomnie, mai mult decât un obstacol real, acum fiind doar un detaliu neînsemnat cu care să se lupte.

În momentul primului „ţâr, ţâr“ încuia din nou de două ori uşa apartamentului său. Ieşise ca să-i dea de mâncare Amaliei, pisica de la 403. Stăpâna acesteia, o fată neglijentă cu părul negru, petrecea foarte puţin timp pe-acolo, iar felina, slabă moartă, zgâria în fiecare noapte la uşa lui Sophie, cerând mâncare. Prinseseră destul drag una de alta, şi nu degeaba; Urrutia n-a lăsat-o niciodată să aibă mascote. Era una dintre atâtea lipsuri ale copilăriei ei, acoperită acum când se apropia de al treilea deceniu de viaţă. Dar n-avea de ce să se plângă. Carlos fusese un tată extraordinar, afectuos, preocupat şi responsabil. Fără să ţină cont de toate minusurile pe care le-ar fi putut găsi anilor petrecuţi împreună, ceea ce era bun depăşea răul.

Sophie s-a oprit la uşă privind într-un punct vag. Avea încă mâna pe clanţă. Bine, n-are să se mintă. Erau lucruri cu care nu putea să se împace şi, printre acestea, mai ales unul: cine era, de unde venea exact, ce s-a întâmplat cu părinţii ei naturali…, ce făcea în ţara aceasta atât de îndepărtată de lumea veche, în esenţă şi geografie. Era curios cum se încăpăţâna zi de zi să găsească soluţii până şi celor mai neobişnuite situaţii, dar nu era în stare să-şi clarifice propria viaţă. Era o ironie, neplăcută în fond.

A întors gâtul şi s-a privit cu atenţie în oglinda de pe hol, analizându-şi trăsăturile. Din puţinele date pe care reuşise să le scoată de la tatăl ei vitreg, a obţinut o informaţie importantă: ea era portretul viu al mamei sale. Acelaşi păr de culoarea cenuşii, aceiaşi ochi clari dar nuanţaţi de climă, aceiaşi genunchi strâmbi şi pistruii micuţi de pe nas. Erau incredibil de asemănătoare, ori cel puţin aşa spunea Carlos. Neputându-şi stăpâni nerăbdarea şi curiozitatea, a golit şifonierul inspectorului căutând vreun semn care să ducă la ea. Avea treisprezece ani, şi-a amintit, în vreme ce imaginile îi năvăleau

clare în minte, ca şi cum degetele încă ar fi mototolit hârtia. S-a ales cu o muştruluială zdravănă, prima şi singura de care îşi aducea aminte, dar a obţinut un material valoros. Era o tăietură veche dintr-un ziar, aparent fără niciun sens; cu toate acestea, s-a agăţat de ea de atunci, crezând orbeşte că acolo se ascunde o pistă decisivă care refuză să se arate.

A coborât privirea, s-a aşezat pe vine şi a scos cu delicateţe o placă din parchet. A băgat pe dibuite o mână în întuneric şi a scos un dosar cu coperţi de plastic. A scuturat praful de pe copertă, a pus placa la loc şi s-a dus la patul aflat lângă fereastră. A dat la o parte caietul ei şi fotografiile turistice din regiunea corespunzătoare respectivului sat de destinaţie, lăsând un loc pe saltea ca să admire ce avea.

Atât scrisul cât şi fotografia centrală erau boţite şi îngălbenite, dar încă se puteau descifra. Articolul era din *Sun Times,* unul dintre ziarele cele mai cunoscute şi influente din Anglia şi, cu data de 26 septembrie 1976, anunţa tragedia momentului: şaptesprezece dintre cei patruzeci şi doi de balerini ai legendarei companii ruse de balet Bolşoi şi-au pierdut viaţa într-un groaznic accident feroviar la graniţa franco-germană. Imaginea mărită oferea o vedere aeriană a ciocnirii frontale între două vagoane, în timp ce, în partea stângă a articolului, în medalioane, se arătau chipurile celor decedaţi. Sub fiecare dintre ele erau numele complet şi o căsuţă poştală personală sau paternă, unde aveau să se înregistreze zecile de condoleanţe care începuseră să se exprime. Doar cu o săptămână înainte avuseseră o frumoasă reprezentaţie la Paris, cu ocazia bicentenarului, iar Berlinul era ultima oprire.

Sophie şi-a pus uşor degetele pe unul dintre aceste nefericite chipuri. Rupând omogenitatea, nu avea căsuţă poştală, nici numere de telefon pentru contact. Era singura din grup al cărei nume era

redat numai prin iniţiale, ale cărei rude sau domiciliu nu se cunoşteau şi al cărei trup nu fusese încă scos dintre dărâmături. Aparent, nu reuşiseră să-i găsească actele. Era o balerină anonimă, poate de care nu-şi amintea şi pe care n-o plângea nimeni, dar trebuie să fi fost senzaţională. Nu intra nimeni la Bolşoi din milă.

„Această companie, care azi suferă pierderi omeneşti ireparabile, este aclamată la nivel internaţional pentru pasiunea dezlănţuită şi vibrantă de pe fiecare scenă, luxul costumelor, fără a mai pune la socoteală iscusinţa şi spectaculosul realism“, spunea reporterul despre tragedie, la finalul articolului. O fi conştientă femeia aceea de măreţia muncii ei? Putea să se lipsească de numele ei dar nu de mândrie: câteva rânduri mai jos, fotografia arăta că murise cu medalia bicentenarului în mână.

Misterul care o învăluia era un magnet irezistibil pentru speranţele lui Sophie. Dar să nu vă lăsaţi înşelaţi: eventualitatea ca ea să-i fi fost mamă era pe cât de imposibilă pe atât de evazivă. Nu doar că arăta foarte diferit de imaginea pe care şi-o crease în minte – şi pe care o alimenta de câte ori se privea în oglindă – dar, în plus, datele erau suficient de revelatoare. Sophie se născuse cu trei săptămâni înainte de accident, la sute de kilometri de scena momentană a baletului; în vreme ce ei dansau pe pământul lor natal, Moscova, Sophie venea pe lume într-o maternitate sărăcăcioasă din Lyon. Pe de altă parte, o fată însărcinată era de neconceput la Bolşoi.

Nu, nu asta era legătura, dar trebuie să existe una. De ce ar păstra Carlos tăietura aceea, dacă nu însemna nimic? O trăsătură subţire de creion înconjura fotografia ei. De ce ar face asta? Cine era ea? Singura dată când Sophie a pomenit de accidentul de tren, chipul prefectului s-a desfigurat. N-a zis nimic, evident, dar nu i-a permis să mai facă vreodată vreun comentariu; putea să fie o altă

halucinaţie a ei, de aceea i-a sugerat să ia o pastilă. Ea consimţise, tulburată.

Putea să fie, da. Uneori îşi uita doza şi lucrurile începeau s-o ia razna. Auzea voci, îşi simţea trupul ciudat de uşor… Ba o dată chiar ar fi putut jura că are capacitatea să vadă prin pereţi. Dar nu i-a spus niciodată lui Carlos. El făcuse o treabă demnă de sanctificare îngrijind-o în timpul nenumăratelor ei crize şi stări de instabilitate. Nu voia să-l mai supună şi la alte nebunii.

Nu o dată Sophie s-a rugat pentru sufletul acelei fete, care o fi delectând acum pe alţii cu talentul ei de balerină… oriunde s-ar afla. Se ruga atunci când putea să-şi amintească. Din timp în timp o uita, uita de ce exista o placă nefixată în parchet, dar curiozitatea ei nestăvilită o purta întotdeauna către răspuns. Putea să plece şi să se întoarcă în atmosferă, să iasă şi să intre în lume cu câteva silabe, dar când hotăra să înceapă din nou o căutare frenetică a rădăcinilor sale, Xanazinul îi liniştea spiritul. Era mai bine aşa. De ce să-i vină în întâmpinare dacă ea a părăsit-o la început? Subiectul era dureros pentru Carlos, nu putea să pună degetul pe rană. Îi datora mai mult respect decât atât. Îi datora o adopţie fără prea multe întrebări, fapt care a scos-o din suburbiile lyoneze şi i-a dat şansa să fie cineva. Îi datora o profesie şi un nume. Nu putea să-l dezamăgească.

Mieunatul disperat al Amaliei a scos-o din norul de speculaţii. A pus tăietura în dosarul pe care l-a ascuns din nou sub placa nefixată din podea şi a luat o pungă de mâncare pentru pisici pe care o ţinea sub chiuvetă. Când a ieşit pe hol, nici măcar n-a fost nevoie s-o caute; aştepta nemişcată pe covoraşul de la uşă. „Ce animale isteţe“, s-a gândit Sophie în vreme ce se apleca.

A, era să uităm. Unde am rămas? Sigur, telefonul. A sunat la patru fix, în timpul când Sophie se întorcea în cameră ca să admire una dintre cărţile poştale pe care le-a luat de la o

agenţie de turism online. L-a lăsat să sune de câteva ori înainte să răspundă, dar de cum a făcut-o s-a căit. Vocea de la celălalt capăt i-a întors stomacul pe dos.

— Deutiers… eşti acolo? Alo?

El. Nedoritul, cel care nu poate fi numit… Matasantos[1], cum i se spunea de obicei în Brigada Omucideri. Era un apropiat colaborator al lui Urrutia şi ea îl cunoştea mai mult decât ar fi vrut. De câte ori s-au întâlnit la vreun caz? Zece, cincisprezece? Pierduse socoteala. Voise s-o piardă.

Ca şi lui Sophie, îi plăcea la nebunie să se amestece în cazuri aparent fără sens, dar departe de a face parte din aceeaşi tabără, lui i se citea acreala pe frunte, ca o marcă de neşters. Era un expert în relele tratamente pentru oricine ar încerca un răspuns „alternativ“ la ceva raţional. Era obsedat să găsească, de exemplu, presupuşi răpitori, chiar când zeci de martori dădeau asigurări că l-au văzut pe cel răpit ieşind în zbor pe fereastră. Dar trebuia să accepte, asta da, că după atâta tevatură, respectivii răpitori chiar existau, iar lucrurile se terminau cum voia el.

Aşa s-a întâmplat în cazul lui J. M. Johns. S-au vehiculat sute de teorii despre dispariţia adolescentului; un cunoscut mentalist a dat asigurări că era viu şi apărat de „fiinţe de lumină“, dar totul s-a sfârşit cu o crimă relativ banală: o dispută în afara unei discoteci, combinată cu o doză bună de alcool şi droguri la modă, au încins spiritele peste măsură, transformând loviturile cu pumnul în teribile arme ucigaşe. Dându-şi seama ce s-a întâmplat, agresorul a suit trupul inert al lui Johns în camioneta sa şi l-a aruncat în apele celui mai apropiat râu. Modificările de debit – „şi nu ocrotirea fiinţelor invizibile“, cum a subliniat cinic Matasantos într-un interviu – au împiedicat găsirea cadavrului mai curând. Teoria lui despre un asasinat executat de către un începător s-a dovedit adevărată, iar ironiile la adresa mentalistului au

avut destul succes printre cetăţeni, dar, după părerea lui Sophie, nimic, absolut nimic nu-i dădea dreptul să se poarte ca un încrezut prost. Mediumul pus la zid cel puţin o nimerise zicând că trupul era înconjurat de apă, multă apă…

Slavă Domnului, înainte să iasă de la universitate, Sophie i-a spus clar tatălui ei vitreg că nu va semna niciun contract cu biroul lui. Va fi independentă, va merge unde va fi chemată, chiar dacă din când în când Urrutia va putea să-i solicite serviciile. Tipi ca acela care o aştepta la celălalt capăt al telefonului îi aminteau acea decizie bună. Dacă fiind din afară tot trebuiseră să lucreze împreună la diverse cazuri, cum ar fi fost dacă ar fi colaborat permanent cu Investigaţiile?

De la ultimul caz – el a câştigat încă o primă pagină de ziar pentru că a insultat un poliţist care şi-a oferit ajutorul pentru găsirea unor corpuri într-o râpă – Sophie se hotărâse deja: nu putea să-l înghită nici cu linguriţele de zahăr pe care atât de drăgălaş le sugera Mary Poppins.

— Tu nu erai la un seminar în Quantico?

La zeci de kilometri de acolo, inspectorul Marco Feliciano a strâns buzele într-un gest vag.

— Bună, Deutiers, ce mă bucur să vorbesc iar cu tine. Eu? Foarte bine, mulţumesc de întrebare. Nu, nu te deranja, vom bea o cafea altă dată. Putem să trecem direct la problema noastră?

Sophie a strâns pumnul; ironia nu o amuza. S-a aşezat comod în pat şi şi-a luat tonul cel mai ofensat pe care îl ştia.

— „A noastră“?

— Da. Am o treabă interesantă pentru tine.

— Nu mai spune? Nici măcar n-a încercat să-şi ascundă zâmbetul de satisfacţie. Ei bine, regret sincer. Sunt ocupată cu alt caz.

Feliciano a aşteptat câteva secunde înainte să vorbească.

— Ce caz?

— E confidenţial.

— Confidenţial, cine zice?

— Îţi pierzi timpul…

— Secret profesional?

— Nu te priveşte.

Din cauza încordării, Feliciano n-a respirat dar s-a abţinut să bombăne. Vor mai avea multe alte momente pentru lupta dintre personalităţi.

— Bine, tu pierzi. Se zice că în perioada asta pădurile din sud sunt inegalabile.

Cu mişcări rapide, Sophie a făcut să scârţâie mai multe arcuri ale patului. Aproape i-a scăpat receptorul din mână.

— Sud? Cât de la sud? Unde, mai exact?

S-a auzit un râs forţat.

— Chiar aşa mare nevoie ai de o vacanţă? Cum n-a primit răspuns imediat, a presupus că atitudinea lui, din nou, n-a fost pe placul ascultătoarei. A oftat plictisit. Mă duc într-un sat izolat, se numeşte Puerto Fake. Mă îndoiesc că ai auzit vreodată de el.

Pe cât de stupefiată, pe atât de atentă, lui Sophie i-au trebuit treizeci de secunde ca să-i dea coordonatele exacte. Acum tăcerea s-a instalat în celălalt capăt al firului. Era imposibil de stabilit care dintre ei doi era mai nedumerit.

— Aşa, ca din întâmplare, nu cumva ai primit un mesaj într-un plic de culoare închisă, sigilat cu ceară?

— Semnat de doctorul Miguel Hidalgo, care solicită ajutor, s-a aventurat Sophie, punând firele cap la cap, cu viteza luminii. A putut ghici că el confirma.

— În realitate, cerându-mă pe mine şi pe cineva care să-l ajute cu probele de la autopsie, a subliniat, acru. Nu prea i-a plăcut să afle că mai era cineva la curent cu chestiunea. De-aia te-am sunat. Hidalgo ţi-a solicitat serviciile în mod expres?

— Nu, a răspuns ea, dorind cu toată fiinţa să fi zis contrariul. A fost doar trimis către mine.

— Cine? a insistat el. Cineva de la Omucideri?

Sophie s-a bucurat că poate să-i amărască viaţa un pic, chiar dacă numai pentru câteva secunde. Îl va lăsa pentru totdeauna cu îndoiala.

— Nu te interesează; oricum nu o să se implice. De ce atâta secretomanie?

— Pentru că este cazul meu şi punct. Nu-i nevoie să se mai alăture şi alţii. Hidalgo vrea discreţie şi asta am să-i ofer. Ori aveai de gând să vinzi ştirea vreunui ziarist?

Ea şi-a luat capul în mâini, apăsând receptorul pe tâmpla dreaptă. Ce om cu scaun la cap îi voia pe ei doi lucrând împreună?

— Mă ocup deja de asta şi e o prostie să întreb, dar… de ce m-ai sunat? Sunt zeci de experţi legişti în ţară.

— Chiar tu ai spus: e confidenţial. Am nevoie de cineva rezervat şi tu eşti întruchiparea noţiunii. Fără să aştepte ca Sophie să reacţioneze în vreun fel neplăcut, a adăugat: Ne-am mai întâlnit şi înainte la alte cazuri nerezolvate. Cunoşti rutina, ştii ce trebuie să faci, cine sunt răii din poveste. Nu mi-ar plăcea să pierd timpul dând explicaţii altcuiva.

„Timpul tău este ultima dintre grijile mele“, s-a gândit Sophie. Şi cine erau „răii“, după părerea sa? Viziunea lui despre domeniul insolitului o scârbea. Atâta siguranţă în „normalitatea vieţii“ îl transforma într-un maniac nesuferit.

— Aşteaptă un minut. Dacă Hidalgo cere ajutorul tău… şi nu direct pe al meu… atunci…

— Vei fi sub ordinele mele, da.

Receptorul şi tot telefonul s-au rostogolit de câteva ori pe covor. Feliciano a fost nevoit să se îndepărteze de aparat, ca să nu-şi spargă vreun timpan.

— Îmi place la nebunie să fac pe secretara, a şoptit ea în sfârşit, de îndată ce a catadicsit să ia aparatul de pe jos.

— O, nu te nelinişti. Ştii că te voi lăsa să-ţi rupi mănuşile de latex.

Sophie a deschis gura, indignată, dar n-a reuşit să scoată niciun cuvânt. A înghiţit restul drajeului de Xanazin şi s-a concentrat din nou.

— Bănuiesc că încă am dreptul să spun nu.

— Sigur, a zis, flegmatic, dar oricum vei merge. Nu mai poţi de curiozitate.

De data asta a mototolit pătura, închipuindu-şi gâtul inspectorului cu cea mai mare claritate. Ticălosul ăla credea că are toate răspunsurile.

Mai rău. Până acum chiar le avea.

— Poţi să-mi spui curând când vom pleca? Asta nu-i oră să suni într-o casă cumsecade.

— Tu şi cu mine nu dormim, Deutiers. Trebuie să te gândeşti la o scuză mai bună.

Sophie a strâns pleoapele cu furie. Era a doua oară când auzea fraza aceea.

Iar el putea să doarmă, „opta“ doar să n-o facă. Ea nu avea de ales.

— Când şi unde. Repede.

— La opt, la aeroport. Şi nu uita să-ţi iei haine groase. Dacă răceşti, o să-mi îngreunezi operaţiunea. A respirat adânc şi a continuat. Dacă rezolv asta, pe drumul meu către prefectură va fi aşternut covorul roşu.

A încheiat convorbirea fără politeţuri. Lui Sophie nu-i venea să creadă ce ghinion are. Şi Cal? Ce va spune Marco atunci când va afla de neaşteptatul lor însoţitor? Îl considerase pe prietenul ei ca pe o piedică, dar acum devenea singura scăpare de la o nebunie sigură. Mai mult de două zile singură cu Matasantos şi-şi va pierde controlul. Cel puţin Cal prezenta simptomele unei nebunii mai simpatice.

S-a încruntat şi s-a acoperit cu cearşafurile până peste cap. Picioarele i s-au lovit de caiet, care ameninţa să cadă din pat, dar n-a părut să-i pese; era preocupată să rumege noua ei situaţie. Tipul acela chiar că reuşea să-i strice cheful. Descoperise cazul vieţii sale şi voia să se întoarcă în capitală cu surle şi trâmbiţe… Şi dacă i-ar încurca planurile? Pe chipul întunecat al lui Sophie a apărut un

zâmbet machiavelic. Era de ajuns să apese pe nişte taste; un telefon scurt, anonim, către oricare detectiv de serviciu şi dorinţele de mărire personală ale celui Nedorit se duceau pe apa sâmbetei.

A dat din picioare nervoasă, blestemându-se. Nu, nu putea să facă asta, nu-i stătea în fire. Ar forma numărul şi ar închide înainte ca funcţionarul să aibă timp să spună „Poliţia din Chile, bună seara“. În plus, Carlos îi spusese deja că preferă să nu-şi amestece echipa. Ea muncea mai bine fără atâta asistenţă… Deşi, dacă se gândea bine, ochii inchizitoriali ai lui Feliciano erau periculos de asemănători cu un stadion plin. N-o va lăsa în pace.

A oftat. Dacă ar fi călătorit singură, poate că ar fi avut nu doar o ciudăţenie de inclus în palmares. Se zice că sudul abundă de legende pline de miez. Dar totul va rămâne la stadiul de dorinţă. El va reuşi, cum necum, să facă astfel încât să pară că o sinucidere colectivă n-are nimic anormal. Şi se va bucura să declare asta.

A întins mâna şi a atins uşor receptorul. Ştia că, nu foarte departe de acolo, un fotograf cunoscut nu reuşea nici el să adoarmă.

O nouă chemare neinteligibilă a răsunat în megafon, în vreme ce Sophie termina de înregistrat valiza. Cal se certa de douăzeci de minute cu funcţionara de la liniile aeriene din cauza mărimii genţii lui: era prea mare ca să fie acceptată ca bagaj de mână, dar prea mică să fie primită în cabina pentru bagaje. Scosese deja câteva lucruri ca să scadă din volum – un set de cărţi de joc, deodorantul, un fular – dar nu izbutea să-i convingă pe funcţionari. Cel mai rău dintre toate era că geanta scotea nişte sunete nu tocmai de încredere. În ea era ceva mai mult decât o jachetă împotriva frigului.

— Noi, artiştii, suntem nişte neînţeleşi, a bombănit în final, urmărind cu privirea fixă geanta pe banda transportoare. Era căptuşită cu trei straturi

de plastic izolator, protecţie gratuită oferită de şeful de turn după atâta tărăboi. A oftat şi a mângâiat camera foto care îi atârna la gât. Computerul meu personal costă cât unul dintre Boeing-urile voastre.

— Are incrustaţii cu diamante? a întrebat ea, în vreme ce punea în propria valiză lucrurile scoase din bagajul prietenului ei.

Pe Cal nu l-a amuzat.

— Este din titan. Într-un cuvânt, indestructibil. Numai câteva produse chimice foarte rare pot să-l zgârie.

— Şi te-ai hotărât să-ţi cari superpiesa de tehnologie într-un sat în care nu ştim nici măcar dacă există electricitate?

— Am luat baterii, a răspuns simplu, întorcându-se din nou către ghişeu. A scrâşnit din dinţi şi în acelaşi timp a agitat pumnii. Dacă nu ajunge cu bine la destinaţie, îmi voi lăsa iniţialele marcate pe gâtul păros al directorului.

Sophie a zâmbit amuzată.

— Fii în pas cu vremea. Actele astea de troglodit sunt depăşite. La modă sunt troienii.

Cal s-a întors imediat.

— Sigur că da! Un virus informatic şi îi las în zdrenţe în câteva ore. Vor fi nevoiţi să vină în genunchi la mine ca să-mi ceară asistenţă informatică. Ea i-a adresat o privire neliniştită. Mă rog, şi câteva mii de dolari ar fi buni.

Sophie a râs în sinea ei şi, cu toate că a încercat să poarte o discuţie destinsă cu prietenul ei, nu înceta să se uite înspre uşile din sticlă. Mai erau treizeci de minute până la îmbarcare şi Marco nu apărea.

— Crezi că o să facă o criză de ulcer când o să mă vadă? a întrebat el, observând brusca agitaţie a însoţitoarei lui. Aş putea să fac un tablou reuşit cu chipul său în tonuri verzui.

Sophie a deschis gura şi a muşcat zdravăn din biscuitul de ovăz. A înghiţit pe jumătate.

— Voi inventa orice scuză e nevoie. Nu mă duc singură cu el nici la slujbă.

— E ateu. Cel puţin flancul acesta este acoperit, a râs. Mama lui l-a învăţat tot ce trebuia să ştie despre religii, dar nu a spus niciodată cu el un Tatăl Nostru.

Ea a oftat, supărată. Auzise zvonuri, surprinsese discuţiile altora şi şuşoteli pe holuri, dar nu cunoştea toate detaliile. Simţea un respect ciudat pentru viaţa lui particulară, dar nu putea să nege că inspectorul Feliciano avusese o copilărie neobişnuită; o bucată de roman, oricum ai privi-o.

— E adevărat că n-a fost niciodată la şcoală?

Cal a dat din cap.

— Asta-i o bârfă de luat în seamă. O ştiu din sursă sigură. Mama lui era institutoare iar tatăl militar de rang inferior. Călătoreau mult, de aceea ea a hotărât că, în loc să-l streseze cu atâtea schimbări de domiciliu, cel mai bine este să-şi ţină odrasla acasă şi să-i predea toate materiile posibile. Supraprotejat şi răsfăţat, dacă vrei părerea mea. Când a vrut să intre la Academia de Poliţie, cazul lui a apărut în toate ziarele. Nu îndeplinea regulamentul de şcolarizare de bază, cerut pentru admiterea la orice facultate, dar ştia mai mult decât toţi colegii lui. Vorbeşte de la engleză până la un pic de arabă. A trebuit să dea probe speciale, cred.

Pentru o secundă, lui Sophie i s-a făcut milă.

— Un ştie-tot antisocial prin excelenţă, a gândit cu voce tare.

— Dar tipul îşi cunoaşte terenul şi asta îl menţine unde se află. Este unul dintre cei mai buni în acest moment; mulţi zic că este succesorul de drept al lui Urrutia. Dacă n-ar fi atât de bun, de mult ar fi fost dat afară în şuturi. Jumătate din brigada de la Omucideri a încercat să-l otrăvească, fără rezultat.

— Şi ei au la dispoziţie toate tehnicile cunoscute, a continuat ea, tot pe un ton de glumă, ca să vadă dacă îi scade tensiunea din spate. Nu contează, o să

fac în aşa fel încât să schimb cât mai puţine cuvinte cu el.

— Asta e ideea, a adăugat el zâmbitor. Pentru vorbăreţi fără leac mă ai pe mine.

Sophie l-a ciupit de obraz ca pe un copilaş, iar Cal s-a plâns de durere. Obişnuia să facă asta pe vremea când erau elevi şi ştia că îl deranjează. În schimb, el îi ascundea şobolani morţi printre cărţi şi caiete ori se uita pe sub fustele prietenelor ei. Ce vremuri frumoase.

— Să mergem, a zis o voce în spatele ei.

S-a întors dar nu era nimeni; silueta trecuse rapid alături de ea. Era un bărbat înalt şi cu părul castaniu foarte scurt, ca abia ieşit dintr-o instituţie militară. De fapt, geanta pe care o purta pe umăr semăna mult cu raniţele acelea ale recruţilor. A mers doi, trei paşi dar s-a oprit brusc. Fără să fie prea sigur, s-a răsucit pe călcâie.

Ea a afişat un zâmbet tâmp, nesimţindu-se în stare să se gândească limpede la următoarea mişcare. Apoi a strâmbat din nas; alături, Cal îl saluta pe Marco cu un gest al mâinii, dar acesta nu-i răspundea, nici verbal, nici altfel. Sophie a bănuit că ezita încă dacă să creadă în prezenţa lui ori s-o considere o nălucire.

— E o adevărată onoare, Matasantos. Era timpul să ne facă cineva cunoştinţă, a spus Cal, întinzând mâna. Marco n-a clipit.

— Pot să explic, s-a grăbit Sophie să spună, un pic cam speriată.

— Ce cauţi aici? a rostit în sfârşit inspectorul, pe un ton grav care a confirmat teama legistei. A înaintat hotărât înspre fotograf.

Cal a făcut un pas mic înapoi.

— A spus că poate să-ţi explice, a repetat, arătând uşor nervos către prietena lui.

Sophie s-a interpus rapid între cei doi bărbaţi.

— Ai să mă asculţi? i-a ţinut ea piept, făcând o mutră de circumstanţă. El a strâns din dinţi.

— Asta… e… confidenţial.

— Sunt un tip discret, nu-ţi face griji în privinţa asta, a intervenit Cal, ridicând mâinile la înălţimea pieptului.

Feliciano a făcut un gest ca şi cum ar fi vrut să-l lovească.

— Să ne liniştim, bine? i-a rugat Sophie, reuşind să-i îndepărteze câţiva metri pe cei doi însoţitori, cel puţin deocamdată. Cal vrea doar să ajute.

— N-ai auzit nimic din ce-am zis azi-noapte? Nu avem nevoie de altcineva în chestia asta! Şi cu atât mai puţin de acest… acest… A strâns din pumni negăsind cuvântul potrivit. Îi ştim munca, ştii cu ce se ocupă. Ai uitat că a furat câteva fotografii ale cadavrului lui Johns?

— Le-am împrumutat, a răspuns cel în cauză supărat, dar curând a lăsat garda jos. Marco i-a adresat o privire duşmănoasă.

— Despre asta e vorba aici. Despre fotografii, a explicat Sophie cât a putut de clar. Despre fotografii şi despre date. Nu avem multe antecedente asupra acestui caz, dar Cal a făcut rost de unele care ne pot fi de folos. În schimbul informaţiilor, vrea să-l ducem până la Puerto Fake.

Feliciano a făcut o grimasă de dispreţ.

— Chiar crezi că individul ăsta are „informaţii“ pe care nici brigada de Omucideri nu le cunoaşte?

Tăcerea lui Sophie şi zâmbetul triumfător al lui Cal i-a dat o pistă. Dispreţul i s-a transformat în curiozitate, de îndată ce fotograful a ridicat deasupra capului o dischetă neagră fără etichetă.

— Avem numai o fotografie a primului sinucigaş… Cal are opt, din unghiuri diferite. Tipul de la agenţia Silver care le-a făcut a reuşit să obţină impresii importante şi alte amănunte. Nu-i prea mult, dar e ceva de la care să începem.

Împricinatul a confirmat disperat.

— Şi-apoi, mi-am plătit biletul. Doar n-oi vrea să pierd banii, ori da?

Inspectorul Marco Feliciano a ridicat ochii la cer şi a şoptit „răbdare“, într-un gest trist. Apoi a

ridicat bărbia şi şi-a îndreptat spatele demonstrând autoritate. Asupra a ce, imposibil de ştiut. S-a gândit câteva secunde şi a oftat. Încă îl privea cu neîncredere pe paparazzo. A întins braţul ca să ia discheta, dar Cal s-a dat la o parte imediat.

— O, nu, îmi pare rău. Este garanţia mea. Am nevoie de bilet, dus şi întors. Feliciano a făcut un nou gest violent. Celălalt a sărit înapoi. Ok, ok, dus. Dar mă voi agăţa de influenţele voastre ca să ajung la corpuri.

— Corpuri? a repetat el, ridicând o sprânceană. Acum înţeleg. Vrei material pentru gunoiul virtual la care lucrezi?

Nebăgând în seamă ofensa, Cal a confirmat cu înflăcărare încă o dată, în vreme ce Marco dădea din cap ca şi cum nu-i venea să creadă în atâta prostie. De unde scotea Deutiers asemenea prieteni? I-a căutat privirea iar ea a afişat un zâmbet diplomatic.

Incapabil să găsească un motiv destul de bun ca să-l poată strangula chiar acolo, a închis ochii şi le-a întors spatele. Paşii săi lăsau un ecou gol pe podeaua de ceramică a aeroportului.

— Ăsta a fost un da? a strigat Cal când a văzut că se îndepărtează.

Inspectorul nu s-a întors.

— Mişcă-ţi picioarele, Deutiers, a exclamat în schimb, punându-şi raniţa pe umăr.

Ea a reacţionat îndată. A făcut un salt mic, şi-a luat valiza cu rotile şi a fugit după el, nu înainte de a-l lovi în ceafă pe Cal, care continua să stea nemişcat urmărind imaginea tot mai îndepărtată a lui Feliciano.

— Ce-aştepţi? Ia-ţi lucrurile, să mergem!

— O să mă ia? a zis, deschizând ochii mari şi zâmbind larg. Sophie l-a apucat de cămaşă şi l-a silit să meargă.

— Am putea să aflăm, nu crezi?

Nu a mai întrebat altceva. Cum nu avea alt bagaj de mână decât fidelul şi modernul său aparat

fotografic, s-a mişcat uşor şi a lăsat-o pe Sophie practic în urmă. Nu va risca să-şi piardă karma bună.

3
BĂRBAŢI ÎN NEGRU

Miracles will happen as we trip, but we’re never gonna survive, unless we get a little crazy …

SEAL, „Crazy“

Au ajuns într-un aeroport mic cu trafic puţin, au închiriat o maşină „în limita posibilităţilor financiare ale sectorului public“ şi au pornit pe autostradă. Mergeau de aproape o oră şi nu schimbaseră o vorbă. Din când în când vreunul dintre ei îndrepta o privire fugară către ceilalţi, dar nimic mai mult. Obosită de atâta tăcere şi încercând să pună în practică protocolul învăţat la orele de franceză, Sophie a zâmbit discret. Nu va fi uşor să înceapă un dialog.

A tuşit.

— Aşadar… vreun nou indiciu de care trebuie să aflu? a rostit, aproape ironic. Vedea pentru prima oară dosarul pe care îl adusese Feliciano, dar fără să-l studieze cu adevărat. Stătuse alături de el tot drumul şi abia acum a catadicsit să-l ia.

Cal a zâmbit, animat, recunoscător că spărsese gheaţa. Tipul de la volan a întors capul.

— Neobişnuit. Crezi că-i vorba de extratereştri?

— Nu exclud niciodată nicio posibilitate, a început să spună, ceea ce a provocat o exasperare imediată a şoferului. Încerc să rămân deschisă.

— Un adevărat sacrificiu, presupun, a spus el, fără să-şi ia privirea din zare. Medicii cred că pot să explice tot.

— Eu nu sunt medic, l-a corectat Sophie, cam supărată.

Având o profesie cu caracter tehnic, dar în strânsă legătură cu laboratoarele, obişnuiau s-o confunde adeseori cu o internistă. Totuşi el ştia foarte bine cu cine vorbeşte. Nu era o confuzie gratuită, era umilire. Pentru el, abandonarea carierei de medic simboliza o insultă, de vreme ce pe drumul medicinii legale apucau numai cei resemnaţi, care nu atingeau punctajul cerut şi îşi vedeau ratat viitorul clinic. Că ea o alesese din convingere era o minciună sfruntată, o scuză prin care îşi ascundea mediocritatea. Cu toate acestea, mereu făcea acelaşi lucru, o suna, îi cerea ajutorul, scoţând în evidenţă consideraţia de care se bucura

ea în cercurile profesionale. Atunci a zâmbit în sinea sa. Nu avea nevoie de asta ca să-şi reafirme personalitatea, dar ajuta la construirea orgoliului.

— Abilitatea de a explica inexplicabilul… Nu cumva este propria ta descriere? a intervenit Cal.

Privirea lui Feliciano în oglinda retrovizoare n-a fost una prietenoasă.

— Nu sunt om de ştiinţă. S-a uitat cruciş la Sophie, poate revanşându-se pentru cuvintele sale, dar curând a revenit cu privirea către şosea. Mă preocupă doar ca oamenii să cunoască adevărul din spatele atâtor minciuni cu care convieţuiesc zi de zi, s-a apărat, chiar dacă nu exista nicio urmă de slăbiciune în glasul lui. În ziua în care tipul cu „Brăţara celor unsprezece puteri“ va fi prins, voi putea să mor liniştit.

Cal şi-a muşcat limba până i-a sângerat. Nu-şi putea permite luxul să râdă, altfel va termina călătoria legat la mâini şi la picioare, în portbagaj. A preferat să-şi întoarcă privirea către camera foto, în care încerca să pună o plăcuţă nouă. Ca un bun aparat digital, funcţiona doar cu *memory sticks,* mici dreptunghiuri din plastic introduse într-o fantă, ca să înmagazineze informaţie. A scos unul din buzunar, a îndepărtat învelişul de aluminiu cu dinţii şi l-a scuipat pe banchetă. Apoi l-a auzit pe Feliciano făcând un gest de scârbă. Nu s-a gândit mult şi s-a lăsat pe burtă să caute reziduul.

Sophie n-avea de gând să renunţe la subiect.

— Într-o zi va trebui să admiţi că există lucruri care nu au explicaţie, i-a spus, cu o umbră de sfidare. El nici n-a clipit.

— Îmi pare rău că te decepţionez. Până azi n-a existat nici un singur caz „ciudat“ pe care să nu-l fi putut rezolva ori explica. Paranormalul, dacă îmi permiţi jignirea, este o chestie fumată şi depăşită, inventată de fanaticii religioşi sau nebunii cu tricouri *Alien.*

— Hei, s-a năpustit Cal, aproape indignat. Nebunii ăia, cum le zici tu, sunt minţile din spatele

tuturor progreselor spaţiale, fără a mai pune la socoteală dezvoltarea reţelelor virtuale şi multele domenii ale științei…

— Oamenii serioşi trebuie să se înconjoare mereu de câte un smintit. Uneori au idei bune.

Subiectul a rămas în aer. Ca un copil lăsat fără desert, Cal s-a ghemuit pe banchetă şi a încrucişat braţele, încruntându-se. Sigur că, înainte de asta, n-a pierdut ocazia – fără să-şi dea inspectorul seama – să îndrepte o mână sub formă de pistol spre tâmpla dreaptă a acestuia, ca şi cum l-ar fi împuşcat. Prefera să administreze o grădiniţă de copii mai degrabă decât să lucreze cu un asemenea nesuferit.

Sophie a încercat să ia rolul arbitrului.

— Hai să ne respectăm cât timp suntem aici, de acord? Toate perspectivele pot să fie de folos în investigaţie.

— Investigaţia în sine nu este treaba ta, Deutiers, a subliniat el trufaş. Teritoriul tău se limitează la cei patru pereţi ai spitalului, policlinicii sau ce-o exista în locul acela, fără să mai menţionăm vizitele pe care vei vrea să le faci la cimitir. Ai venit aici ca să urmezi nişte ordine. Vei face rapoartele corespunzătoare, mi le vei preda până la o dată limită şi vei lua primul autobuz de întoarcere. Eşti ajutor de medic, nu detectiv. Sophie a deschis parţial gura în timp ce-l asculta. Ajutor de medic? Când a făcut o pauză, n-a fost în stare să-i răspundă. Nu ştia dacă să se facă mică de frică ori să-l atace cu unghiile. Iar în privinţa ta, Andrade, a fost o hotărâre nefericită cea care te-a dus până aici. Fă ce trebuie să faci, nu mă interesează, dar dacă te amesteci în munca mea, plămânul tău va face cunoştinţă cu un glonţ de-al meu.

Nici Cal n-a ştiut ce să răspundă. Mă rog, în realitate voia să spună „Da’ acrit mai eşti. Când te-ai culcat ultima oară cu cineva?“, dar asta ar fi însemnat o trecere directă la o ploaie de gloanţe.

Feliciano n-a zâmbit, n-o făcea niciodată, dar în răsuflarea lui şi în mişcările gâtului lui, Sophie a putut să ghicească tipicul aer de autosuficienţă al eternilor câştigători. I-ar fi plăcut să-l reducă la tăcere cu o palmă, dar a preferat să se abţină. Oricât l-ar supăra, în fond, el avea dreptate.

În timp ce Sophie îşi digera încă dăscăleala, inspectorul s-a uitat pe dosar, care se afla pe banchetă.

— Trebuie să presupun că te-au învăţat să citeşti ori voi fi nevoit să-ţi explic toate detaliile?

Ea nu s-a clintit.

— O, nu, te rog, mulţumesc mult. Când mă voi lovi de vreun termen neobişnuit îţi voi spune.

Sophie a crezut că va fi sfârşitul discuţiei, dar două minute mai târziu – cu orgoliul rănit încă – s-a văzut nevoită să ridice vocea.

— Câţi ani ţi-au trebuit să faci studiul acesta? a întrebat jumătate zeflemitoare, jumătate năucită. El a pufnit uşor, ca şi cum i s-ar fi făcut un compliment.

— Mi-a trebuit o singură noapte. Ţi-am zis doar, eu nu dorm.

După ce a tras cu ochii la notiţele lui Feliciano, peste umărul lui Sophie, Cal a dat din cap cu lehamite. S-a abţinut să spună „Face rost de-o viaţă“.

— Sunt surprinsă… nu eram la curent cu cifrele. Cum e posibil ca o regiune să supravieţuiască cu o asemenea cotă a şomajului?

— Nu supravieţuiesc, a răspuns el imediat, aşezându-se bine pe locul său ca să-şi lanseze brusc teoria. Se sinucid.

Sophie şi Cal l-au privit atent o secundă. Era un tip nesuferit, nervos, dar putea să dea dovadă de o oarecare deducţie.

— Rata şomajului este de patruzeci şi trei la sută, nivelul de alfabetizare este de doi din şapte locuitori. Traficul de droguri este în creştere şi este un loc eminamente rural, cu resurse puţin

exploatate. Mă întreb câte cazuri de depresie o avea Hidalgo pe an.

— Este una dintre primele date pe care le vei afla fiind acolo, a intervenit din nou Feliciano, provocându-i un gest dur lui Sophie, care şi-a amintit că trebuia „să urmeze ordine“. Este soluţia cea mai uşoară la toate acestea.

— Dar nu neapărat cea corectă, a spus Cal sigur. Este cea mai simplă ieşire, da, dar dacă n-ar exista un mister, Hidalgo n-ar fi disperat să obţină ajutor. În mod clar ne aflăm în faţa unui e…

— … caz prost cercetat, s-a grăbit să încheie inspectorul, numai să nu audă vreun sinonim al cuvântului „ciudat“. Voi pune lucrurile în ordine şi ne vom întoarce la vieţile noastre.

— „Vom pune“, l-a corectat Sophie, ridicând amândouă sprâncenele. Îţi amintesc că tu însuţi te-ai referit la problema „noastră“.

Feliciano şi-a întins gâtul plictisit, devenind serios de parcă ar fi fost vorba de vreun tratat solomonic.

— Am s-o spun pentru ultima oară. Eu, detectiv. Tu… „ce-o fi“ în termeni clinici. Vrei să-ţi desenez? Pot să folosesc mere.

Sophie a dat capul pe spate cu un oftat adânc.

— Eşti imposibil. Mă dau bătută.

— În sfârşit, a răspuns el.

Cal n-a îndrăznit să replice şi, din lipsă de voluntari, comunicarea a fost întreruptă aproape încă două ore, nicio semnalizare neajutându-i să se localizeze. Funcţionara de la liniile aeriene îi asigurase că, dacă o vor lua pe şoseaua principală, vor ajunge înainte de înserat la Puerto Fake. Dar, spre nefericirea lui Sophie, amuzamentul lui Cal şi iritarea lui Marco, lumina zilei era gata să dispară complet.

Exact. De sat, nici urmă.

— Trebuia să o fi luat pe primul drum la stânga, cum ne-a spus mecanicul, a bombănit Sophie, ridicând nasul câţiva centimetri deasupra unei hărţi

uriaşe. Marco a trebuit să se dea la o parte ca să nu piardă vizibilitatea.

— Pot să mă localizez perfect şi singur. Nu fi isterică.

— Mecanicul este localnic…

— Nu mi s-a părut de încredere, a fost răspunsul.

— Atunci am fi putut să întrebăm pe altcineva.

— Nu era nimeni pe placul meu.

Cal a dat din cap.

— E ceva pe lumea asta care să-ţi placă?

Feliciano a oftat imperceptibil.

— Adevărul.

Sophie şi-a îndepărtat pentru o secundă atenţia de la hartă şi şi-a aţintit ochii cenuşii asupra inspectorului. Era ideea ei sau simţise o urmă de melancolie? Dar de un lucru era sigură: nu o să-l întrebe. Singurul răspuns pe care l-ar primi ar fi un behăit de eschivare.

Cal şi-a încrucişat braţele.

— Iată o bucată de adevăr: ne-am rătăcit, a accentuat în batjocură, lăsându-se pe spătarul banchetei.

— Hidalgo ar fi trebuit să adauge instrucţiuni pentru începători, a comentat Sophie, coborând geamul. Afară sufla un vânticel călduţ, iar farurile maşinii abia luminau câţiva metri în faţă.

— După mine, domnişoara de la liniile aeriene nu-şi cunoştea nici poziţia pe planetă, s-a plâns din nou Cal, aruncându-şi iute ochii pe valiză, care se afla lângă el, încuiată cu şapte lacăte. Cu atât mai puţin putea să ne îndrume pe noi.

— Cel puţin aparatura ta este la adăpost, a zis Sophie, în timp ce Cal încerca să dea la o parte apărătorile din plastic.

— Sunt instruite să supravegheze îmbarcarea, nu să fie ghizi turistici, a pufnit Marco.

— Cineva ar trebui să le înveţe, s-a răţoit ea.

Cal s-a întors spre şofer.

— Cu marea ta cunoaştere şi experienţă în geografia chiliană, ai putea să faci asta gratis…

— Nu mă provoca, Andrade.

— Numele meu este Cal.

— Aveţi de gând să vă liniştiţi? a intervenit Sophie, agitată. E o treabă serioasă. Chiar suntem rătăciţi.

Câteva secunde au fost învăluiţi de liniştea obişnuită înaintea unei furtuni.

— Nu vom fi până când nu zic eu, a încheiat Marco deodată şi imediat a făcut o manevră bruscă în mijlocul şoselei.

A frânat atât de repede încât Sophie a fost gata să se lovească de parbriz. Valiza lui Cal a lovit uşa opusă, harta a scăpat din mâinile lui Sophie şi a zburat pe fereastră, cauciucurile au scrâşnit zgomotos şi ecoul s-a pierdut printre copacii din vecinătate. Tânăra legistă s-a agăţat de mânerul de deasupra capului său, tremurând.

— Ce vrei? a întrebat cu un fir de glas, în vreme ce schimbau direcţia de mers şi se întorceau de unde veniseră. Nu-mi spune că îmi vei da ascultare şi o vom lua pe drumul pe care ţi l-am arătat…

— Nu, a răspuns el, dar dacă tot vrei atât de mult să întrebăm, asta voi face. Poate ei au o busolă.

Sophie a ridicat o sprânceană şi s-a gândit să întrebe din nou, dar răspunsul a apărut singur. Acolo, în faţa lor, cu o viteză minimă şi cu aura aceea tipică de mister, o caravană de trei Ford Expedition negre le ieşea în cale de pe un drum ascuns printre tufişuri. Fără să mai schimbe alte impresii în privinţa asta, Cal s-a aplecat în faţă şi cu o mişcare surprinzător de agilă a pus în camera foto o lentilă teleobiectivă ca s-o utilizeze ca pe un soi de binoclu. Încercând să-i urmărească mişcările, Sophie l-a bătut pe umăr ca să-i spună ce vede.

— Doar geamuri polarizate, a răspuns, cam dezamăgit. Apoi a îndepărtat ochiul din vizor. De ce-i urmărim? Cine sunt?

— Nu ştiu, a spus Feliciano, fără să-şi dezlipească privirea de pe furgonete. N-au pornit la

drum până nu s-au asigurat că mergem mai departe. Prea mult mister pentru mine.

Sophie şi-a pus mâinile pe frunte.

— Eu nu le-am observat prezenţa, cu atât mai puţin cu lumina slabă pe care o avem. Chiar ne-or fi văzut?

Feliciano a strâns şi mai tare de volan.

— Se poate. Au menţinut viteza… poate vor să-i urmăm.

Fotograful a zâmbit amuzat.

— Dacă n-aş şti, aş zice că te uiţi mult la televizor.

Inspectorul n-a părut ofensat.

— Jurnalismul exagerează cu intrigile şi conspiraţiile, dar printre rânduri există mereu ceva adevărat.

Cal a deschis gura impresionat.

— O, nu mai spune. Dar tu nu ai încredere în nimeni. Feliciano n-a răspuns, iar celălalt a izbucnit în râs. Halal trio facem. Acum chiar că ne-ar veni bine tricourile alea *Alien.*

Marco şi-a încruntat sprâncenele ameninţător.

— Parcă am pomenit ceva de plămânul tău şi un glonţ.

La care, fotograful a ridicat mâinile în semn de nevinovăţie şi s-a întors la locul lui.

Vitezometrul arăta şaizeci de kilometri la oră. Încetineala făcea ca aerul să fie dens, îndoielnic. Niciunul dintre cei trei nu putea să spună ce făceau acolo ori care era motivul unei atât de ciudate urmăriri. Totuşi, Sophie intuia că Marco era foarte fidel presimţirilor lui şi, judecând după palmaresul impecabil, sigur acestea dădeau rezultate bune. Tăcerea lui era elocventă. Oricine ar fi fost în acele autoturisme – i-au amintit deodată de cunoscuţii „bărbaţi în negru“ – ceva încercau să le spună. Ori poate, numai poate, prezenţa lor nu însemna nimic deosebit.

— Mă simt ca într-un film american prost, a comentat Cal obosit, ca şi cum ar fi ghicit gândurile

lui Sophie. Ea i-a făcut un semn de complicitate.

— Dacă ai ceva mai bun de făcut, uşa ta nu este încuiată. Eşti liber să te arunci, a vorbit Feliciano, ţeapăn şi apăsând acceleratorul pe jumătate. Cal s-a abţinut să facă un gest obscen către oglinda retrovizoare.

— Nu putem să-i urmărim toată noaptea, a fost de părere Sophie, acum vizibil îngrijorată. Destinaţia noastră e alta.

— Nu neapărat, s-a apărat el. Asta aflăm acum.

— Acum e „aflăm“, nu?

— Linişte, a exclamat Marco deodată, ridicând mâna dreaptă ca să arate în faţă.

S-a auzit un uşor scrâşnet al primului Ford. Începeau să se grăbească. Dacă voiau să alerge de-adevăratelea, modestul Hyundai Accent în care mergeau nu va fi un concurent serios. Toţi trei şi-au ţinut respiraţia.

Un al doilea sunet de acceleraţie a sfâşiat liniştea împrejurimilor. Mergeau deja cu şaptezeci şi cinci de kilometri la oră. Vântul sufla mai tare anunţând – cum a avut Sophie grijă să explice – o ploaie, probabil torenţială, ţinând cont de regiunea în care se aflau. La întunericul abia tăiat de luminile Hyundaiului, se adăugau picăturile mari, drept alt obstacol natural. Sigur că, aparent, însoţitorii lor de drum nu erau îngrijoraţi: niciuna dintre cele trei furgonete nu aprinsese luminile.

— Urmând linia thrillerului care vă place atât de mult, aş zice că folosesc lentile infraroşii, a spus Cal încercând să păstreze un ton relaxat, dar arătând o agitaţie tot mai mare.

Sophie şi-a dres glasul.

— Putem să avem probleme. Mare… inspectare Feliciano, te rog, să ne întoarcem…

El a oftat adânc şi zgomotos, semn clar de concentrare. Sophie a înţeles imediat. Neliniştită şi fără să îndrăznească să se mişte mai mult decât îi era permis, şi-a verificat centura de siguranţă.

Al treilea scrâşnet le-a lovit auzul.

— Ţineţi-vă!

Cal a reacţionat prea târziu. Forţa înaintării rapide l-a aruncat violent înapoi şi s-a lovit dureros de banchetă. A întins braţele, plângându-se din cauza impactului şi s-a ţinut cum a putut. S-a gândit să dea drumul, în sfârşit, unei întregi serii de vulgarităţi la adresa strălucitului şofer, dar în secunda următoare n-a mai avut timp. Nici chef.

Chiar că se afla într-un film hollywoodian prost. Ca o vânătoare fără sfârşit, pentru care nici măcar nu avea motivaţii puternice, caravana de Forduri s-a distanţat cu furie de urmăritorii ei. Simţind că îl cuprind cârceii, Feliciano a apăsat pedala până jos. Ţipătul lui Sophie s-a confundat cu huruitul care îi învăluia. Strângând din pleoape, a văzut în faţa lor un nor imens de praf.

— Unde… unde sunt?!

Inspectorul a oftat din nou, supărat.

— Capul jos… acum!

De data aceasta legista n-a avut atâta noroc. Cu o lovitură care a lăsat-o ameţită câteva secunde, capul i s-a izbit de marginea geamului şi i-a lăsat o dâră de sânge de la ureche până la bărbie. Dar nu s-a plâns. Cal învăţase lecţia şi, ca şi cum ar fi aşteptat căderea unei bombe nucleare, s-a ascuns în spatele banchetei lui Feliciano, cu mâinile ţinându-se de cap şi valiza drept scut. Dacă vor fi amestecaţi într-un schimb de focuri, el va muri ultimul; lăudatul său laptop din titan îi va salva pielea.

Lăsând în urmă praful şi făcând o grimasă de durere, Sophie a încercat să examineze spaţiul imediat. Manevra anterioară, după cum a putut să-şi dea seama, îi scosese de pe şosea ca să îi poarte pe un drum de pământ puţin circulat. Erau numai copaci. Pietrele şi ramurile făceau din călătorie o trecere spre cel mai autentic raliu. Un bubuit de tunet s-a auzit în sus, dar Sophie n-a ridicat privirea. Urmând exemplul lui Cal, şi-a luat capul în amândouă mâinile şi s-a ghemuit lângă

schimbătorul de viteze. Un obstacol la una dintre roţile din faţă i-a făcut să se ridice câţiva centimetri de la sol. Marco trecuse la viteza a cincea.

Putea să-l audă cum se plânge. Cum se plânge şi blestemă cu fiecare scuturătură, cum strânge volanul la piept din cauza proastei vizibilităţi şi cum îndură contracţia muşchilor de la coapse până în vârful degetelor. Nu-l obliga nimeni să se pună în pericol, să-i expună pe alţii, să dea ascultare unui presentiment care avea aşa de clar trăsăturile paranormale pe care le ura atât. Putea să-i intuiască nedumerirea provocată de faptul că nu înţelegea cum ajunsese în situaţia aceea, amestecată cu dorinţa interioară de a face pur şi simplu asta. Ea prefera să-l urască şi să dea vina pe bine cunoscuta predilecţie masculină pentru adrenalină, dar ceva o făcea să stea în aşteptare. Şi pentru gustul său era prea mult mister.

Într-o poziţie atât de incomodă, chircită acolo unde nu cu mult timp în urmă se aflau doar pantofii ei, minutele i se păreau eterne. Gura începuse să i se usuce de spaimă şi, se gândea, din lipsa unei pastile.

— Nu… Habar n-am… Nu pot… La dracu!

Marco Feliciano a lovit volanul cu toată puterea. Transpiraţia se aduna în picături mici pe fruntea sa şi făcea din gulerul cămăşii o haină sufocantă. S-a descheiat la doi nasturi şi a slăbit cu îndemânare nodul cravatei. Piciorul i s-a ridicat un pic de pe accelerator.

— I-am pierdut? a întrebat Cal abia auzit, ieşind pe jumătate din ascunzătoare. Feliciano aproape a dat o a doua lovitură.

— Nu pot să-i văd! a strigat, dând frenetic din cap ca să cuprindă toate direcţiile posibile. De supărare ori din pură inerţie, a mărit din nou viteza.

— Ţi-am zis că e o prostie! Ce vrei să faci cu…?!

— Cal, nu începe, nu mai contează! a exclamat Sophie, de data asta supărată. A ridicat ochii către

inspector. Nu sunt? Eşti sigur? De un minut nu-i mai aud…

Marco şi-a încordat muşchii gâtului. S-a gândit şi s-a hotărât în timp record.

— Să-i auzi?

A schimbat cu Sophie o privire fugară, de înţelegere. Ea s-a arătat interesată chiar şi după ce el şi-a întors privirea spre pădure. S-a încruntat.

— Ce vrei să…?

— Ridică-te, i-a ordonat brusc. Ridicaţi-vă amândoi…

Speriaţi, Sophie şi Cal s-au privit fix un moment. La respiraţiile lor agitate s-a adăugat urletul unui animal pe care n-au putut să-l identifice. Dacă n-ar fi fost sigură că este complet absurd, ar fi crezut că acolo, în locul acela pierdut din Chile, noaptea era mai neagră decât în oricare alt loc…

Feliciano a ţipat din nou la ei, de data asta cu o urmă de nelinişte în glas, ceea ce i-a făcut să reacţioneze. Ca şi cum valiza sa l-ar fi avertizat prin strigăte de „Fragil“, Cal a luat-o cu toată delicateţea pe care i-o permitea viteza şi a pus-o alături. Pe urmă şi-a iţit capul pe după spătarul lui Marco. Sophie se lipise deja cu spatele de al ei.

— Ai obosit să te joci de-a cowboy-i? s-a răţoit Cal la el, respirând agitat la fiecare cuvânt.

Ignorându-l, Marco s-a uitat direct la Sophie.

— Coborâţi toate geamurile, a rostit grav, în vreme ce încerca să controleze volanul, tremurător din cauza denivelărilor terenului. Toate, repede! Pot să ne lase orbi, dar nu surzi.

Sophie i-a întors privirea fixă.

— Să-i auzim?

În timp ce Marco dădea din cap că da, stăpânindu-şi o oarecare nelinişte, Cal urmase deja instrucţiunile. Temperatura din interior a scăzut rapid, dar adrenalina îi împiedica să simtă. Deocamdată.

Sophie a mişcat maneta cu amândouă mâinile şi a coborât geamul la maxim. Apoi a scos capul

afară, ascuţindu-şi, de această dată, simţul auditiv. Din celălalt colţ, Cal a imitat-o.

— Îi aud! a strigat entuziasmatul paparazzo, dintr-odată interesat de vânătoare. Marco a mormăit.

— Sigur că-i auzi, tâmpitule! Dar nu m-ajută cu nimic… Trebuie să-mi spui încotro merg! S-a întors către Sophie, căutând un pic de înţelepciune. Ghidaţi-mă!

Ea a închis ochii. Întunericul datorat acestui gest nu se deosebea prea mult de noaptea care îi înconjura, dar îi obliga creierul să-şi schimbe obiectul atenţiei. De mult timp părul ei pieptănat corect era complet răvăşit, îngrămădit pe gulerul jachetei şi lăsându-i câteva şuviţe să-i acopere chipul. Era gata să le dea la o parte, dar a preferat să nu se mişte.

S-a auzit ceva. Era un tunet. Un tunet foarte asemănător zgomotului unui motor ambalat puternic.

— Dreapta! au strigat Cal şi Sophie la unison, pe acelaşi ton nerăbdător.

Inspectorul a reacţionat chiar înainte să termine ei de rostit cuvântul. A tras de volan cu toată puterea pe care i-o îngăduia încordarea şi, după un ţipăt înăbuşit al lui, Sophie l-a auzit pe Cal căzând pe burtă peste valiză. Se aştepta ca prietenul ei să înceapă să blesteme toate creaturile vii; dar el s-a ridicat cum a putut şi şi-a reluat poziţia, practic atârnat de geam. Avea obrajii zgâriaţi de copacii din zonă. Pe de altă parte, Feliciano avea o tăietură urâtă pe braţul stâng. Sophie şi-a amintit atunci că nu mergeau pe un drum marcat; încercau să-şi facă unul.

— Nu pot fi prea departe… îi aud direct, nu ecoul lor!

Marco a ridicat bărbia şi a întins mâinile. Aparent, Cal spusese în sfârşit ceva pe placul lui. Va aştepta un loc ceva mai liber şi va accelera până la capăt. Aşa au înţeles însoţitorii lui.

Deşi, deodată, Sophie s-a răzgândit. Cu trupul tot între maşină şi noaptea îngheţată, atentă la orice sunet pe care îl auzea, într-o clipită imaginea i-a apărut clară şi inima i s-a oprit. S-a frecat la ochi până au usturat-o; nu voia să se înşele. Gura îi exprima surpriză iar mâna stângă, liberă, încerca să-i dea un semnal de alarmă şoferului. N-a primit răspuns.

— Opreşte… a încercat să spună, reuşind doar o şoaptă care s-a pierdut printre răpăitul picăturilor sporadice de ploaie. O hipnotizase ceva în zare.

— Ce…? a exclamat Cal, nedumerit şi şovăielnic.

De data asta, Sophie a fost categorică.

— Opreşte maşina… Opreşte-o! a ţipat, sărind la locul ei şi luându-l de umăr pe Marco. Opreşte, Marco, opreşte!

El a privit-o neîncrezător.

— Evident că nu!

Supărată, Sophie s-a săturat să fie cea mai supusă din grup.

— Am zis să te opreşti… acum!

N-a stat pe gânduri. S-a năpustit asupra lui, pierzându-şi echilibrul, în vreme ce se străduia să atingă pedala de frână cu călcâiul stâng. Bruscheţea opririi l-a aruncat pe Cal în faţă şi a căzut în poala legistei, nu înainte de a se lovi cu capul de plafon. Ecoul scrâşnetului a făcut ca auzul rănit al lui Deutiers să o înjunghie din nou, dar n-a luat în seamă durerea. L-a ajutat pe fotograf să se aşeze iar şi a înălţat privirea. Şi-a simţit mâna lipită de cauciucul volanului, din cauza transpiraţiei.

— I-am pierdut! a strigat Feliciano, împingând-o nu prea delicat pe Sophie la locul ei. Unul dintre cele două faruri pâlpâia. Celălalt abia lumina la câţiva metri în faţă. Eşti nebună? Niciodată n-am fost atât de aproape!

Încă răsuflând greu, ea şi-a aţintit asupra lui o privire din care voia să înlăture teama ca să facă loc hotărârii. Cu pulsul impropriu unei experte în

autopsii – dar acceptabil, dat fiind că nu era nici medic, nici chirurg – a ridicat un braţ şi a arătat în noapte, la spatele inspectorului.

— Uite… a îngăimat.

Tulburat, prefera să continue s-o insulte decât să-i dea ascultare, dar a ales să nu se gândească prea mult şi s-a întors cu dificultate. Şi-a şters transpiraţia de pe frunte, a ieşit din maşină împleticindu-se şi a clipit până a reuşit să vadă limpede.

Atunci l-a văzut. Era un dreptunghi cu latura nu mai mare de un metru, afectat de ani şi de clima neprietenoasă. Atârna de o ţeavă de metal într-un stejar bătrân şi măreţ, de înălţimea a doi bărbaţi, iar arbuştii din preajmă îl ascundeau cu ramurile lor, iscând un sunet ascuţit de tablă când se mişca. Ar fi fost aproape imposibil să-l vezi dacă n-ar fi fost literele vopsite cu galben strălucitor, detaliu caracteristic al semnalizărilor de tranzit în localităţi în care obişnuieşte să ningă.

— „Bine aţi venit în Puerto Fake, 1 km“, a citit Cal uluit, aplecat de la jumătatea corpului în spatele locului şoferului.

Niciunul dintre cei trei n-a vrut să mai spună altceva. Briza îngheţată arăta drumul.

4
REGULA 31

Timpul epuizat în pauze
desenează un deşert pe dinăuntru şi pe dinafară,
care îl trage în spate pe cel care izbuteşte să se apropie
până aici…

MIGUEL BOSE, „Nu există o inimă“

Ploaia începuse de o jumătate de oră, în acelaşi moment în care corpul Luciei Marcus fusese găsit de către nişte săteni. Râul care mărginea partea de răsărit a satului îl târâse şi, cu toate că doar câteva felinare pe benzină luminau de la distanţă, doi bărbaţi călare au observat trupul. Poliţiştii n-au întârziat să ajungă la faţa locului, au scos cadavrul pe uscat şi l-au acoperit cu o pungă albastră. Făceau asta mai mult pentru propriile lor stomacuri, decât ca să îndeplinească rutina: craniul fusese distrus de impactul cu stâncile, ceea ce făcea din chipul ei o pată de nerecunoscut.

Nu s-a apropiat nimeni să privească. N-au existat curioşi, nici doamne isterice, nici fotografi. Nu s-au auzit copii răspândind zvonuri aiuritoare, nici mame care să-i oblige să intre în casă. Nimeni, literalmente nimeni n-a aflat, ori cel puţin asta demonstra mişcarea nulă de pe străzile prăfoase. Cei care au anunţat descoperirea au dispărut de îndată ce a venit poliţia, dar pentru oamenii în

uniformă nu mai era o noutate. Lumea din sat nu părea interesată de nenorociri.

Şeful de post Luis Gutiérrez a dat din cap şi a preferat să nu-şi spună părerea. A îngenuncheat lângă trup, vizibil mâhnit. A luat mâna tinerei şi a spus un Tatăl Nostru, cu ochii închişi. Lucia era al şaselea mort, dar nimeni nu vorbea despre asta. Privegherile se făceau într-un cadru strict privat, rudele ţineau doliu doar câteva zile şi nu apărea niciodată anunţul decesului în ziarul local. Erau uitaţi uimitor de repede, ca şi cum acele morţi ar fi dus cu sine o povară care trebuia luată de râu, cât mai repede şi mai departe cu putinţă. Viaţa în acest colţ de Cordilieri, după fiecare deces, îşi regăsea nerăbdătoare liniştea… dacă se putea numi aşa.

Adjunctul José Solano s-a oprit la câţiva metri de cadavru. Era tulburat, nedumerit; chiar supărat. Nu va tolera ascunderea a încă unei sinucideri. Dacă se va mai întâmpla, va cere o şedinţă extraordinară cu comunitatea. Toate acestea îl deranjau.

A scos din buzunar un caiet mic, galben şi, printre mâzgăliturі, a notat câteva amănunte care poate vor fi de folos… cuiva, cândva. Nu-şi pierdea speranţa că se va termina cu haosul şi că nu vor mai fi şi alţi morţi de plâns.

Ţeapăn şi mecanic, Luis Gutiérrez a înfăşurat trupul cu aceeaşi pungă albastră, punându-l pe targă şi băgându-l în furgonetă. A închis uşile din spate cu amărăciune, a mers după aceea până la uşa întredeschisă şi s-a aşezat la volan. Atunci i-a căzut privirea pe cheia de contact. A luat-o între degete şi a pornit motorul, nefiind foarte conştient de mişcările sale.

Cu privirea pierdută, l-a chemat pe Solano, o dată, de două ori, de trei ori, până când acesta a tresărit, ca şi cum contactul cu realitatea ar fi fost similar unui curent electric. Crezând că, fiind copleşit de gânduri, pierduse mai mult timp decât era permis, a pus caietul în buzunarul jachetei.

Pentru că îi era frig, s-a încheiat la nasturii de sus şi s-a aşezat ţeapăn în dreapta şoferului.

— Nu vreau să mai fac asta, pricepi? a implorat, privind prin geamul înceţoşat, stropit de picături mari.

Şeful de post nici măcar n-a întors capul.

— Suntem aici doar ca să îndeplinim ordine. Ia punga, acoperă trupul şi nu te gândi. Lasă-i pe alţii să facă munca murdară.

Mergând încet şi cu grijă pe o cărare uitată, obositul Hyundai Accent făcea un ultim efort să ajungă la destinaţia nesigură. În vremea asta, cei trei ocupanţi ai săi îşi digerau în sinea lor recenta odiseee.

— Eşti conştient că tocmai ai făcut ceva complet iraţional, nu-i aşa?

Marco n-a răspuns. Se lupta cu propriii demoni.

— Te simţi bine? a întrebat-o pe Sophie, chiar dacă nu s-a uitat la ea.

— Sângerează. La ce te-aşteptai?

— Toţi sângerăm, Cal, a spus ea, apăsându-şi pe ureche o batistă de unică folosinţă.

Slavă Domnului, departamentul Omucideri, care le-a facilitat transportul hurducănat, îşi echipa majoritatea vehiculelor cu o mică trusă medicală.

Fotograful s-a şters pe faţă cu propria hârtie mentolată, a mototolit-o în pumn şi a aruncat-o sub bancheta lui Sophie. Marco nu făcuse încă nimic ca să-şi îngrijească tăietura de pe braţ.

— Cine erau? a îndrăznit să întrebe timidă. Ştia că ăsta era centrul disputelor lui interioare.

Feliciano n-a spus nimic; s-a aşezat doar mai comod în faţa volanului. Nu avea răspuns şi, mai înainte să-şi recunoască ignoranţa ori neglijenţa, prefera să omită.

— Poate erau nişte nebuni cu tricouri *Alien,* a râs Cal, dar nu foarte vesel.

Inspectorul a pufnit.

— De când trei Forduri camuflate sunt o imagine obişnuită în această ţară? a protestat, deşi se adresa către Sophie, ca şi cum doar ea ar fi fost prezentă.

Cal şi-a încrucişat braţele şi s-a rezemat de banchetă.

— Bine, asta poate să-ţi dea un răspuns printre atâtea posibile. Nu trebuiau să fie chilieni, a comentat el, de parcă vorbea despre climă. De aceea au luat-o la fugă atunci când ne-au văzut gata să-i urmărim. Probabil şi-au zis: „Indienii ăştia n-au altceva mai bun de făcut“, după care au apăsat pe accelerator şi ne-au speriat un pic.

Feliciano a făcut un gest de exasperare.

— Pot să iau în calcul ideea că erau străini, dar tot restul nu mă convinge, a încheiat, neîncrezător. Presupun că am să includ asta în cercetare.

— Presupui? a repetat Cal ironic. Ai făcut un tărăboi când i-ai văzut, i-ai urmărit printr-o pădure fără poteci, ne-ai expus pericolelor şi doar presupui că ai să cercetezi asta?

Feliciano a ridicat sprâncenele şi le-a ţinut aşa câteva secunde lungi. N-a vrut să piardă timpul şi să-şi arate ura în oglinda retrovizoare.

— Plămân… glonţ…

— Bine, bine, am înţeles.

Discuţia n-a diferit prea mult până când au ajuns la capătul cărării. În faţa lor şi traversând un canal destul de adânc era un pod dărăpănat din lemn, cu altă inscripţie ştearsă care anunţa intrarea în sat. Sophie a fost recunoscătoare că deşi continua să plouă norii se mai risipeau; luna a luminat îndeajuns împrejurimile ca să-şi dea seama că podul acela nu-i va susţine în veci. Îi lipseau multe scânduri, celelalte erau prea şubrede iar frânghiile din capete erau destrămate şi roase. În plus, riscau să cadă şi să nu mai poată ieşi; lăţindu-se în partea stângă, repezişul se transforma în râu, iar râul într-o lagună care cuprindea o cascadă, formându-şi din nou făgaş până se vărsa în mare. Probabil era frumoasă, s-a gândit Sophie, chiar dacă nu putea s-

o vadă. Auzea numai, nu foarte departe, sunetul apei care lovea zgomotos suprafaţa. Văzuse mai multe de fiecare parte a şoselei, mici, iţindu-se din munţii tiviţi cu nuanţe de verde, dar să se afle aşa aproape de una era altfel. În capitală, cascadele sunt considerate un miracol al naturii.

— Ce facem cu maşina? a întrebat Cal. Nu îl prea încânta ideea că trebuie să-şi care valiza.

— O lăsăm. E o rablă, oricum nu e bună de nimic. Va trebui să continuăm pe jos, a hotărât Marco, punând un picior pe uscat. S-a uitat în grabă în faţă. Luminile încep la câţiva metri de aici.

Cal şi-a îndreptat privirea spre locul arătat de Marco, poate sperând să vadă un joc pirotehnic; dacă nu, cel puţin un semafor, inscripţii luminoase ori felinare care mărginesc un bulevard. Mare i-a fost surpriza văzând că „luminile“ la care se referea inspectorul nu erau decât vreo câteva lămpi pe benzină agăţate la intrarea unei despărţituri întunecate din ciment. În capătul străzii, abia se zăreau nişte siluete subţiri, dar imposibil de descris cu precizie.

L-a scuturat un fior. După părerea lui, nimeriseră într-un afurisit de sat fantomă. S-a acoperit cât a putut cu jacheta de explorator şi a protejat camera foto cu mâinile. Aversa deranjantă nu era prietena pieselor metalice.

Sophie şi-a făcut apariţia după o uşoară trântire a uşii.

— Ar fi trebuit să căutăm secţia de poliţie, a fost de părere.

Marco a încuviinţat în timp ce-şi punea jacheta, ascunzându-şi deocamdată braţul rănit. Şi-a ridicat pe urmă în mod inutil reverele.

— Dacă există poliţişti în locul acesta, a comentat Cal, uitându-se în toate direcţiile. Doar ştii. E unul la fiecare colţ de stradă când vrei să-i eviţi şi nu-i găseşti niciodată când ai nevoie de ei…

Feliciano n-a părut că-l ia în seamă.

— Ne vor localiza ei. Ne vor pune la curent cu investigaţiile şi ne vor spune unde să ne cazăm.

Fotograful s-a gândit la posibilitatea de a-şi înghiţi echipamentul, numai să nu râdă aşa pe faţă.

— Ai să le ceri şi un masaj? Pentru un om aşa căpăţânos, eşti foarte naiv. Ţi-a spus Sophie: aici nu cooperează nimeni, cu atât mai puţin autorităţile. Vom avea noroc dacă găsim un acoperiş sub care să ne adăpostim de ploaie.

— Nu vor refuza nimic unui inspector de la Brigada Omucideri, a spus trufaş.

— Vreau să văd asta, a răspuns Cal, în vreme ce pornea la drum.

Ocolind rădăcini şi arbuşti, s-a înălţat în faţa podului şi a respirat adânc. A primit sarcina să-l reinaugureze (după părerea lui Marco nu fusese folosit de mult timp) şi va fi primul care va susţine teoria lui Sophie. De îndată ce talpa ruptă a pantofului său a atins lemnul, totul în jur a scârţâit.

A făcut un salt de un metru şi şi-a dus mâinile la piept ca să-şi domolească bătăile inimii. Frânghiile au pârâit, s-a iscat praf şi mucegai şi au căzut cu zgomot două dintre scânduri, până în fundul vârtejului de apă. În locul acela nu era atât de adânc; inspectorul s-a apropiat cât a putut şi s-a uitat, dar din cauza nopţii nu reuşea să vadă fundul şi asta era o scuză suficientă.

— Doamnele mai întâi, s-a bâlbâit Cal, înghiţindu-şi saliva în timp ce se dădea la o parte şi o poftea pe Sophie să-şi încerce norocul. Ea a strâmbat din nas.

— Am de gând să mai trăiesc. Mulţumesc, a răspuns nervoasă.

Feliciano a dat din cap.

— Chiar trebuie să fac eu tot? a bombănit, trecând violent printre Sophie şi Cal. A apucat una dintre frânghii.

— Tu eşti detectivul, i-a răspuns fotograful, stăpânindu-şi ura.

Marco n-a răspuns. Privirea i se pierdea în constituţia delicatului viaduct, încruntându-se, ţuguindu-şi buzele şi rotindu-şi gâtul. Tăcuţi, Sophie şi Cal au schimbat gesturi de nedumerire timp de mai multe minute, până ce l-au văzut că se întoarce. A înconjurat maşina, a deschis portierele, a scos valizele şi le-a târât pe malul canalului. Fără niciun cuvânt, le-a luat una câte una şi le-a aruncat pe partea cealaltă.

— Asta nu! au strigat Cal şi Sophie, disperaţi la gândul puternicului impact al computerului cu solul. Fotograful şi-a luat capul în mâini, îi venea să plângă, dar Marco n-a catadicsit să vorbească.

A lăsat-o deoparte, a făcut câţiva paşi la dreapta şi a oftat. Apoi şi-a aşezat amândouă picioarele în capul podului şi şi-a luat elan.

— Doar nu te gândeşti…?

Chiar Sophie l-a întrerupt, concentrată. Feliciano a sărit pe scândura următoare cu multă siguranţă; apoi pe una înfiptă în colţ, pe cea opusă, câţiva centimetri mai încolo şi pe alta care servea de legătură între pod şi pământul uscat. Din câţiva paşi şi cu o siguranţă de neclintit, inspectorul reuşise să ducă la capăt acţiunea. Nevătămat.

— Depărtaţi-vă, le-a ordonat, în timp ce-şi înfăşură o frânghie în jurul mâinii. Cei doi prieteni n-au pierdut timpul cu observaţii şi s-au dat câţiva metri înapoi. Atunci totul a început din nou să scârţâie.

Aruncându-se înapoi, a tras de frânghie cu toată puterea. Ca un angrenaj ruginit, toate componentele bătrânului pod au început să se mişte, tremurând în acelaşi timp, refăcând cel puţin parţial ceea ce înainte părea un puzzle. Sophie era surprinsă; niciodată n-ar fi intuit că o frânghie este responsabilă de întreaga structură centrală.

Nemişcaţi, amândoi priveau la fapta eroică a liderului lor, când acesta a strigat.

— Ce mai aşteptaţi? Luaţi-o la fugă!

Chipul îi era roşu de efort, degetele – de aceeaşi culoare – abia puteau să mai ţină frânghia. Scândurile au scârţâit, forţate, şi nu vor mai rezista mult.

Mâinile lui Sophie l-au împins pe Cal înainte, obligându-l să alerge mai mult din inerţie decât din nevoie. Ea, în schimb, a preferat să meargă repede dar din salt în salt, preocupată să nu-şi prindă vreun toc.

Un tunet prelung şi furios a traversat cerul şi imediat nenumăratele picături care cădeau din cer s-au înmulţit. Abia au ajuns fotograful şi legista lângă Marco şi acesta a şi dat drumul frânghiei, scoţând o exclamaţie din cauza efortului şi lăsându-se să cadă într-o băltoacă de noroi. Restul a fost năruire. Frânghiile s-au rupt de tot, lemnul şi-a dat ultima suflare şi bătrânul pod a sucombat, epuizat în faţa loviturilor timpului, atmosferic şi cel înregistrat de ceas.

Cal a tras aer în piept şi s-a apropiat să privească. Tot ansamblul a rămas sub apă. Apa care va deveni râu.

— Cum ai făcut? a întrebat Sophie, recăpătându-şi suflul.

Marco s-a strâmbat de durere, strângând şi întinzând mâna dreaptă.

— Logica, a răspuns, ridicându-se dintr-odată, iar ea, năucită, a preferat să nu mai zică nimic.

— Acum chiar că suntem izolaţi, a comentat Cal, făcând câţiva paşi înapoi din cauza ameţelii. Cum se presupune că ne vom întoarce pe şosea?

— Vom rezolva asta la momentul oportun, a concluzionat inspectorul, curăţindu-şi nepăsător pantalonii.

Sophie a ridicat braţul şi a arătat ceva.

— Clădirea aceea pare un birou vamal. Este singura lumină pe care pot s-o zăresc, cel puţin… Sigur ne vor putea călăuzi până la secţia de poliţie, ori ce-o exista în satul ăsta.

Feliciano a consimţit. Privirea lui arăta că se gândeşte la soluţii pe care nu era dispus să le împărtăşească. Sophie şi-a muşcat buza de sus, nerăbdătoare. Murea să afle ce teorie pune la cale.

Inspectorul şi-a aruncat pe umăr geanta de recrut şi a pornit la drum, în vreme ce Sophie încerca să-şi târască valijoara cu rotile pe urmele lăsate în noroi. În ce-l priveşte, Cal şi-a luat în braţe echipamentul cu apărători din plastic şi l-a purtat cum a putut, ferindu-i de umezeală. Ridica în slăvi piesa din titan, dar nu era dispus să-şi asume riscuri.

Alt tunet i-a asurzit, dar fulgerul care i-a urmat nu a adus mai multă lumină decât cele două felinare prăpădite, izbindu-se acum unul de altul în ritmul în care bătea vântul. Fără să se teamă că exagerează, Cal a evocat înfăţişarea satelor înfricoşătoare pomenite în romanele lui Stephen King.

Marco a urcat cele trei trepte dintr-un pas, şi-a îndreptat spatele şi a bătut în uşă. Era din lemn închis la culoare, udă de apă şi ruptă, dar îmbrăcată în tablă. Pereţii erau din beton, gri, ca şi cum n-ar fi avut nimeni niciodată intenţia să i văruiască. „Detaliu inutil pentru un simbol al autorităţii prezente“, a fost comentariul inspectorului. Cal şi Sophie au pufnit în acelaşi timp.

Nu s-a întâmplat nimic. N-a răspuns şi nici nu s-a arătat nimeni la micul grilaj din partea superioară. A mai bătut de trei ori, mai tare decât înainte, dar n-a primit răspuns, doar sunetul ascuţit al lămpilor de sticlă spărgându-se din cauza izbiturii.

— E cineva aici? a strigat Sophie peste umărul lui Feliciano, neţinând cont de şuieratul vântului, de ploaie şi de cascada aflată la câţiva metri distanţă. El a ridicat un braţ, supărat.

— Nu era nevoie de asta, a zis, abia întorcându-se.

Sophie avea pregătită o insultă, când s-au auzit paşi. Toţi trei au înţepenit. La început au fost doi,

îndepărtaţi, dar imediat au devenit cinci, şapte, alături de călcătura unor cizme de piele.

Tabla a scârţâit când s-a deschis uşa şi o pereche de ochi negri i-au iscodit pe noii-veniţi. Sprâncenele, la fel de negre şi foarte dese, s-au arcuit într-un gest de uşurare.

— I-am spus lui Luis că nu se poate, că pe-aici nu vine nimeni, dar acum vă văd, a rostit pe un ton amabil. Privirea i-a trecut de la Marco la Cal şi s-a oprit la Sophie. Cine sunteţi?

— Vă voi arăta actele. Sunt inspec…

Sophie l-a tras de jachetă şi l-a dat la o parte.

— Am mers mult prin ploaie, suntem obosiţi şi îngheţaţi. Credeţi că ne puteţi lăsa să intrăm? Vom răspunde la tot ce vreţi.

Ochii bărbatului s-au menţinut ficşi câteva secunde, uscaţi, fără să clipească. Sophie i-a înţeles problema: nu poţi să fii o gazdă bună dacă n-ai niciodată musafiri. Lipsă de antrenament.

A închis uşa dintr-o lovitură, a tras de o mulţime de zăvoare şi lanţuri şi a deschis, nu fără un oarecare efort, greoaia uşă din lemn. Bărbatul, acum sub înfăţişarea evidentă de poliţist, le-a zâmbit dintr-un colţ.

— Intraţi. Lui Luis nu-i plac străinii, dar n-o să permită ca domnişoara să răcească.

Sophie i-a mulţumit pentru grijă şi i-a zâmbit. A făcut câţiva paşi înăuntru şi şi-a târât valiza, chiar dacă mai apoi a văzut-o îndepărtându-se din mâinile ei. Tipul acela nu numai că n-o va lăsa să moară de frig, dar o va şi ajuta cu bagajele. Minunat. Cal, care a intrat imediat după Sophie, spera ca voinicul personaj să-l ajute şi pe el cu bagajul dar, spre surpriza lui, acesta s-a rotit pe călcâie şi a intrat într-un birou alăturat, ignorându-l. Ba chiar şi-a permis să ţipe la Feliciano să închidă uşa.

În vreme ce Cal îşi rumega dezamăgirea, Sophie s-a aşezat pe un scaun rupt din paie, ca să se

odihnească un pic. Rezemându-se de o masă goală, a scuturat-o un fior.

— Iertaţi-mă, aveţi cumva o pătură să…?

N-a terminat fraza. S-a întors fără să fie chemat şi, cu zâmbetul neştirbit, bărbatul i-a întins o pătură groasă din lână şi o ceaşcă mare de cafea. De fapt, i-a pus pătura pe umeri şi a aşezat ceaşca pe birou, aproape de mâinile mici ale legistei. Cal a oftat de invidie, dar n-a zis nici pâs. Mesajul era clar: nu va pierde timpul cerând o cafea pentru el.

— Sunt inspectorul Marco Feliciano, Brigada Omucideri, Poliţia din Chile, a rostit cele de mai sus cu toată solemnitatea, cui ar vrea să-l asculte şi pe un ton categoric şi direct. Celălalt şi-a pierdut zâmbetul şi l-a privit cu indiferenţă.

— José Solano, adjunctul şefului de post, a răspuns el. Şi nu face mutra asta, că aici gradul dumitale nu foloseşte la nimic. Te afli într-un sat izolat, pierdut şi uitat. Poţi să-ţi ţii insigna în buzunar.

Lui Cal i-a venit să se urce pe birou şi să aplaude, ca la sfârşitul unui concert. Ca un soldat fără grad ca el să-i scoată fumurile din cap nesuferitului lor însoţitor era un spectacol demn de matineu.

Marco şi-a dres glasul, în mod evident incomodat.

— Gradul meu are întâietate în orice colţ al acestei ţări, oricât de pierdut sau uitat ar fi, a spus, mai serios ca de obicei şi ferindu-se să fie nepoliticos. Altă pereche de cizme s-a auzit din biroul alăturat.

— Bine aţi venit în Puerto Fake, sat frumos din sud în care dumneata eşti un nimeni.

Vocea era profundă şi aspră, potrivită pentru cineva în vârstă şi nu pentru acela pe care trioul de aventurieri îl privea cu băgare de seamă. Purtând un revolver cu calibru necunoscut – pe care, slavă Domnului, nu-l îndrepta către nimeni în mod particular, ci s-a dus să-l pună pe un raft din perete

–, un bărbat corpolent cu părul gălbui s-a ivit în pragul celui de-al doilea birou. A făcut o trecere în revistă a noilor sosiţi, observând fiecare profil, dar fraza anterioară l-a făcut să se oprească la Marco cu mai multă atenţie decât adjunctul Solano.

Sophie a vrut să destindă atmosfera.

— Ştim că este foarte târziu şi că poate nu sunteţi obişnuiţi să…

— Şi dumneata eşti de la Poliţie?

Tonul amar cu care a rostit întrebarea nu o îndemna să se întindă la discuţii. A negat, coborând privirea şi abia şi-a pus poliţistul ochii pe Cal, că acesta a ridicat mâinile dând din cap.

— Doar eu aparţin acestei instituţii, a afirmat Marco, arătându-şi în sfârşit insigna numerotată, alături de fotografia alb-negru.

Luis Gutiérrez a făcut un pas spre dreapta şi a lăsat loc de trecere către biroul lui. Apoi a făcut un gest ca Feliciano să-l urmeze, fără să observe oftatul adânc al lui Sophie, care ar fi dat orice ca să asculte discuţia ce urma să aibă loc dincolo.

Cal a luat singurul scaun liber care mai era şi practic s-a prăbuşit pe el, strângând valiza la piept. A împărţit cu prietena lui un gest de oboseală şi n-au schimbat niciun cuvânt până când al treilea n-a catadicsit să iasă. Convorbirea privată în orice caz n-a durat prea mult; observând aburul care ieşea din ceaşcă, Sophie pierduse complet noţiunea timpului.

— Hidalgo nu există, a fost primul lucru pe care l-a rostit Marco Feliciano, de îndată ce-a ieşit din birou.

Cal şi Sophie s-au ridicat în acelaşi timp, dar niciunul n-a zis nimic. Apoi s-au privit, sperând să fie o glumă proastă, dar tăcerea stânjenitoare era grăitoare.

— Ce vrei să spui cu „nu există“? a întrebat Cal.

— Vorbesc altă limbă? i-a răspuns Marco, ca şi cum l-ar fi muşcat. Sophie a intervenit.

— Cum se poate? Am primit mesaje de la el, scrisori scrise de mâna lui…

— Sunt doi ani de când nu avem doctor rezident. Dacă e vreo urgenţă trimitem victima până la Coyhaique, oraşul cel mai apropiat, a explicat Gutiérrez, care a apărut în urma inspectorului.

Adjunctul şefului de post s-a încruntat, încercând să înţeleagă care este problema. Şi-a luat un moment de gândire, şi-a iţit sprâncenele peste umărul lui Cal şi a confirmat cu putere.

— Chiar eu am închis policlinica. În sat există o tămăduitoare…; cu asta se descurcă. Cazurile mai grave le transferăm către patrulă.

— Şi cadavrele? a întrebat Sophie deodată.

Privirea reticentă a celor doi poliţişti a fost îndeajuns de concludentă. Solano părea în mod clar cel mai surprins dintre cei doi.

— Cineva şi a bătut joc de voi. Miguel Hidalgo nu există, iar noi nu putem să vă ajutăm. Vă sugerez să vă luaţi lucrurile şi să plecaţi cât mai curând posibil. Aici străinii nu sunt bine-veniţi, a rostit Gutiérrez sec.

De data aceasta Solano nu l-a secondat.

— Poate că se întâmplă ceva grav. Nu puteţi refuza să cercetaţi! i-a rugat ea, dar Marco deja începuse să vorbească.

— V-am spus că maşina noastră s-a stricat, a mormăit agresiv. Trebuie să rămânem măcar în noaptea asta.

Au fost câteva secunde de tăcere şi apoi, străpungând atmosfera, Cal a început să râdă, chiar dacă n-a scos niciun sunet. Şi-a reţinut impulsul cu mâneca de la cămaşă.

— Primul eşec din palmaresul tău, nu?

Sophie n-a înţeles ironia lui Cal.

— Ce eşec?

El a vorbit fără să-şi ia privirea de la inspector.

— Violarea regulii numărul treizeci şi unu a Academiei de Poliţie, a răspuns şi văzând că Sophie se chinuia să-şi amintească ce spune acel

paragraf, fotograful a ajutat-o. Regula treizeci şi unu: Scepticism. Niciodată să nu crezi orbeşte în ceva, mereu să te îndoieşti de tot, chiar şi de cea mai bună sursă a ta. Să nu dai fuga niciodată acolo unde nu există probe. Dar prietenul nostru a înghiţit povestea cu aşa-zisul Hidalgo, nu? Mi-ar plăcea la nebunie să văd faţa lui Urrutia dacă te-ar vedea acum, Matasantos.

Probabil scena aceea s-ar fi terminat cu o tragedie dacă adjunctul Solano nu ar fi intervenit la momentul oportun.

— În sat e un hotel… mă rog, urma să fie un hotel, dar construcţia nu s-a finalizat niciodată. Acolo locuieşte un cuplu în vârstă şi sigur au vreo cameră disponibilă. Poate veţi reuşi să rămâneţi… numai pentru azi.

Feliciano, mai preocupat să se lupte cu problemele lui mentale, a consimţit cu un gest aproape politicos şi a traversat locul cu minimum de paşi, fără să mai piardă timpul cu formule de rămas-bun. Sophie a lăsat pătura pe birou şi a apucat mânerul valizei.

— Mă voi asigura că plecaţi direct într-acolo. Nu e o oră potrivită pentru o plimbare, s-a oferit Gutiérrez, într-un act de hărţuire clară.

Ea a mulţumit fără să clipească şi nici Cal, nici Marco n-au îndrăznit să facă altfel. Amândoi s-au aşezat cum au putut pe bancheta din spate a furgonetei, în vreme ce Sophie lua loc în dreapta şoferului. Înjurăturile rostite în şoaptă de către inspector au stârnit iar râsul lui Cal, dar fiind închis cu el acolo şi fără nicio armă de apărare prin preajmă, a optat să-şi îndepărteze nasul din vederea generală ca să-şi privească pantofii. Iritarea a atins punctul culminant când detectivul nostru şi-a dat seama, uimit, de traseul ridicol pe care tocmai îl parcurseseră: au ajuns la hotel în cele câteva clipe cât i-au trebuit lui Sophie să-şi desfacă centura de siguranţă.

Au coborât, şi-au luat bagajele şi s-au aliniat în faţa porţii mari din fier.

— Doar în noaptea asta, le-a strigat Gutiérrez din maşină şi a apăsat pe accelerator.

Cal a vorbit de îndată ce camioneta nu mai era decât un nor de praf.

— Am fi putut să mergem pe jos.

— Cel puţin ne-a scutit de câţiva paşi prin ploaie, s-a resemnat Sophie.

Niciunul nu voia să se uite direct în ochii lui Feliciano, să îndure vreo manifestare care să-i ilustreze furia dezlănţuită, dar el a rezolvat repede problema.

— Deutiers… pregăteşte-te pentru o tăcere lungă, a rostit, liniştit şi emfatic. Ea a clipit de două ori. O să intrăm şi n-o să scoateţi niciun cuvânt. Eu voi fi cel care va vorbi. Ţărănoii ăştia nu ştiu cu cine au de-a face.

Fotograful a zâmbit, privindu-l pe Feliciano cu o admiraţie bruscă.

— Ce ţi-a spus Gutiérrez? Am observat un anume resentiment… e posibil?

— În situaţia în care ne aflăm, totul e posibil, a fost de părere Sophie, dând din umeri. La ce te referi?

— Nu ştiu… Chestia cu „gradul tău nu contează“ a fost amuzantă, dar dură, ca şi cum ei înşişi ar suferi din cauza asta… ca şi cum ar fi aici numai ca să reprezinte îngrijorarea oficială, dar nu efectiv ca să fie. S-a mai gândit şi a crezut că a găsit cuvintele potrivite. Pariez că n-au rezolvat nimic, de aceea ne-au tratat aşa rău. Suntem ameninţarea care poate dezvălui incapacitatea lor.

Sophie a clipit din nou, considerând că auzise o nouă speculaţie.

— N-avem nicio dovadă concludentă că…

— Ei ştiu ce se întâmplă şi ascund faptele… pentru că nu pot să se amestece, a zis Marco, într-un fel de acord cu Cal, dar nerecunoscând asta. A împins grilajul din faţa sa cu vârful degetelor, poate

aşteptându-se să-i apară un monstru în faţa ochilor. Morţile au fost foarte bine plănuite.

— Sunt sinucideri, nu asasinate.

— Poate, a răspuns gânditor.

Ea a încercat să-i prindă privirea.

— Ce ne ascunzi?

Nu s-a întors, nici n-a zis nimic, cel puţin până n-au ajuns la uşa principală. Cal i-a făcut un semn prietenei sale să nu mai insiste. Matasantos adora să păstreze detaliile importante doar pentru el. Va fi timp să-l preseze.

De data aceasta n-a fost nevoie să bată la uşă. O femeie de vreo optzeci de ani, ascunzându-şi un şorţ de bucătărie înflorat sub o vestă lungă din lână, a mişcat clanţa şi i a privit agresiv. Sophie s-a dat înapoi: urarea de bun-venit luase formă de ameninţare.

A ţintit hotărâtă spre capul lui Feliciano. Acesta a ridicat mâinile la înălţimea capului, foarte serios şi nepăsător, dar în mod sigur gândindu-se cum să facă să nu sfârşească cu un glonţ în frunte.

— Doamnă, liniştiţi-vă. Ştim că nu este o oră potrivită să…

— *Es sind drei, und cine von Ihnen ist eine Frau…* a strigat ea, aparent către altcineva, abia întorcându-se în spate. Zgomote de scaune şi paşi pe podea au fost răspunsul.

În timp ce Cal încerca să ghicească ce fel de limbaj criptic auzise, inspectorul a lăsat braţele în jos, vizibil uşurat.

— *Wir wollen Ihnen nichts antun. Bitte, legen Sie das Gewehr beiseite,* i-a spus, pe un ton împăciuitor, astfel încât fotograful a trebuit să-şi ciulească urechile, crezând că nu auzise bine. Ce îi scăpase?

Un bătrân scund, mai degrabă slăbănog, a apărut dintr-o parte şi, fără să se uite la cei care aşteptau la uşă, şi-a pus o mână pe umărul femeii. Cu cealaltă i-a luat uşor puşca, silind-o să nu mai ţintească.

— Soţiei mele nu-i plac musafirii, a vorbit el în sfârşit, într-o spaniolă guturală, dar care se înţelegea fără probleme.

Sophie şi-a dus mâinile la piept.

— Voiam numai o cameră…

— Trei, dacă se poate, a corectat-o Feliciano iute.

Să împartă camera cu vreunul dintre tovarăşii lui nu intra în discuţie.

Bătrânul a făcut un gest de nedumerire şi înainte ca inspectorul să ajungă la concluzia că soluţia era să vorbească din nou nemţeşte, scândurile au scârţâit.

— Ce faceţi aici? Cine sunteţi? s-a răstit, deschizând de tot uşa şi înaintând către noii-veniţi mai mult cu teamă decât cu iritare, după părerea lui Sophie.

— Potenţiali clienţi, ce altceva? s-a băgat Cal, făcând o mutră caraghioasă. Un poliţist ne-a adus până aici ca să putem să rămânem peste noapte.

— Ni s-a spus că acesta era un hotel, a adăugat şi legista şi doar atunci bătrânul a părut că lasă garda jos. Soţia lui, tot în defensivă, parcă s-a relaxat şi ea când el i-a şoptit ceva ininteligibil la ureche.

— V-aţi pierdut în pădure, aşa-i? a început să spună, în vreme ce îi poftea să intre.

Nu se deosebea de o cabană tipică din sud. Aproape în întregime din lemn, cu tavane înalte, mobilier tapiţat în culori vii. Singura deosebire, poate, era căldura; aici aerul era dens şi rece, în pofida şemineului mare aprins în mijlocul salonului.

Bătrâna s-a dus către o tejghea dărăpănată, şi-a pus arma într-un sertar şi a aşteptat instrucţiuni din partea soţului ei. Deasupra capului său, un tablou vechi cu vânători de raţe ameninţa să se prăbuşească.

— Adevărul este că…

Feliciano l-a lovit în stomac pe Cal, lăsându-l fără suflu şi întrerupându-i brusc vorbăria. S-a

prefăcut că-l ajută cu bagajul.

— Exact, ne-am rătăcit, a minţit, atât de convingător că oricine l-ar fi crezut. Cal a vrut să-l lovească, dar era mai ocupat să-şi recapete răsuflarea… şi maşina noastră s-a stricat. Vom rămâne numai câteva nopţi. Sperăm că nu vă deranjăm.

— Acesta nu este un hotel, s-a grăbit să spună bătrânul. Era mai liniştit, dar nu neapărat prietenos. Uneori găzduim turişti. E o casă mare, doar atât, dar nu sunteţi bine-veniţi. Dacă promiteţi că plecaţi repede, vă voi lăsa să rămâneţi.

— Cât de repede facem rost de un mijloc de transport, l-a asigurat Marco.

— Asta se poate aranja, a răspuns el imperturbabil. Le-a întors spatele un moment, a bâiguit ceva către soţie şi apoi a revenit.

În timp ce inspectorul începea din nou să vorbească, ea dispărea deja după o uşă laterală. Feliciano a lăsat pe masă mai multe bancnote.

— Asta va acoperi cheltuielile, sper.

Ca şi cum ar fi făcut ceva absolut nepotrivit, bătrânul nici măcar nu s-a uitat la ele.

— V-am spus că acesta nu este un hotel. Nu primesc bani chilieni. A strâns bancnotele în pumn, a făcut un pas şi i le-a înapoiat lui Feliciano la înălţimea pieptului. Dar puteţi să ne plătiţi prin ea. Soţia mea are nevoie de ajutor la treburile casei.

Sophie nu l-a luat în serios. A zâmbit larg, chiar a râs nevinovat, dar văzând figurile celorlalţi prezenţi şi-a pierdut curajul. Bătrânul vorbise serios şi, culmea răului, inspectorul Marco Feliciano se gândea la propunere. Chiar se gândea la ea.

Să vină Tinelli, vă rog. Asta e demn de *Video Match.*

— Acceptaţi banii… Oricum trebuie să cumpăraţi alimente, nu? i-a cerut Sophie, cu o undă de furie în glas. Mai mult decât o sugestie, era un ordin. Nu vom sta mult timp, nu vă faceţi probleme.

Bătrânul străin a strâns fălcile. A privit-o pe legistă din cap până-n picioare, încercând poate să înţeleagă de ce era oarecum iritată. Feliciano a pus iar bancnotele pe masă, a dat înapoi câţiva paşi şi şi-a luat geanta de recrut.

— Primul hol, ultimele trei uşi.

Cal şi Sophie au zis „mulţumesc“ la unison, în timp ce Marco s-a limitat să dea doar din cap. Sigur că n-a apucat să meargă prea departe. Deodată a întors capul şi a ridicat glasul.

— Iertaţi-mă, nu mi-aţi spus numele dumneavoastră.

Bătrânul abia dacă s-a mişcat.

— Nu, nu vi l-am spus.

Şi-au pironit privirea unul asupra celuilalt. Inspectorul a dat uşor din cap. Ceilalţi au preferat să nu vorbească. Nu mai era nimic de spus.

Când s-a depărtat puţin de stăpânii casei, la jumătatea scării în spirală, Sophie n-a mai suportat.

— Mulţumesc pentru ajutor, a rostit supărată, lovind valiza de trepte mai zgomotos decât era necesar. Niciunul nu mi-a sărit în apărare! Vă aşteptaţi să accept propunerea?

Bărbaţii s-au privit, nedumeriţi. Supărarea colegei lor începea să dea în clocot.

— E un bătrân prusac, l-a scuzat Cal, fără să-i dea prea mare importanţă. A împins cu degetele uşa alăturată şi a aşteptat în prag.

Chiar în faţă, Feliciano deschisese şi el uşa camerei lui, îşi lăsase geanta pe pat şi într-o fracţiune de secundă examinase încăperea. Camera lui Sophie era la capătul holului, dar ea nu s-a îndreptat într-acolo. Hotărâtă să nu renunţe, a mers pe urmele inspectorului şi a vorbit iar.

— Voia să mă trimită la bucătărie fără să clipească… apoi mi-ar fi cerut să-i aduc micul dejun la pat. De neconceput, nu?

La scurtă distanţă, Cal a zâmbit în sinea lui, dar n-a făcut alte comentarii. A vorbit Marco pentru el.

— E normal să gândească aşa, a spus impasibil.

— Normal?! De ce?!

— De ce? a repetat el, în vreme ce făcea drumul înapoi. Eşti… femeie.

Cu gura căscată, Sophie a făcut un gest de maximă indignare şi a căutat sprijin pe faţa lui Cal. El a ridicat din umeri; nu i se părea aşa de rea explicaţia lui Feliciano. Ea a oftat şi şi-a încordat bărbia, ca şi cum nu izbutea să rostească toate insultele care îi treceau prin cap. „Lăsaţi-o baltă, înapoiaţilor“, era cea mai blândă dintre ele.

— Mâine voi fi la prima oră la policlinică. Nu cred în inexistenţa lui Hidalgo… Vom vedea cât de „închisă“ este, le-a comunicat răstit. Apoi a înălţat bărbia. Nu-l voi aştepta pe niciunul dintre voi ca să mă duc acolo. Totuşi, dat fiind că eşti singurul care ai adus un instrument tehnologic în locul acesta, va trebui să tastezi câte ceva la maşinăria ta din titan, să născoceşti un ceas deşteptător şi să-mi baţi la uşă, a explicat – întorcându-se pe călcâie şi uitându-se aşa de urât la fostul său coleg de şcoală încât nu era loc de obiecţii – la şase fix.

Acum el era cel indignat.

— La şase?!

Sophie a confirmat. Apoi a strâns din dinţi, ca să-şi stăpânească furia şi un urlet de război, luându-şi lucrurile, cu un gest smucit. Pilulele de Xanazin au zornăit undeva în valiză.

— Tu doar fă asta, Calixto.

Şi a ieşit, trântind uşa în nasul lui Feliciano. O secundă mai târziu, acesta a scos capul pe hol gânditor. Cal era tot acolo, privind goana prietenei sale.

— S-o fi supărat?

— Mi-a zis „Calixto“. Nu poate să fie a bună.

5
ERORI DE CREDINŢĂ

There's no regard for life,
How do they sleep at night?
How can we make things right?

GOOD CHARLOTTE, „We Believe“

Ziua era întunecată iar vântul îi îngheţa nasul. Părea o zi tipică de iarnă, cu un nor mare, gri, deasupra capetelor lor. A fost nevoită să-şi strângă bine jacheta, abia lăsând loc pentru un creion şi un

caiet; senzaţia de frig îi amorţea urechile. Dar era atentă, trează. Fără să-i pese de temperatură, a fermecat-o mediul natural.

Deşi era un sat pierdut într-o geografie abruptă, la o întretăiere de munţi cenuşii, foarte drepţi, una dintre culmi se vedea imediat că este cea principală. Ca un uriaş care veghează asupra a ceea ce îi aparţine, nu era loc în tot cătunul în care aceasta să nu apară în toată măreţia ei. Vegetaţia şi surpăturile îi arătau anii, timpul în care existase şi care mâncase din ea, chiar dacă, observa Sophie, nu se plângea. Vântul o lovea şi ea zâmbea; oamenii o sfredeleau ca să facă tunele şi drumuri, iar ea se bucura că este de folos. Fusese martora atâtor morţi scăpate nepedepsite.

Nu era uşor să observi şi să nu acţionezi, să bei şi să nu simţi savoarea. Muntele era participant, dar se mulţumea să aştepte. Nu putea să se implice. Se bucura de fiecare urmă de pe cărările sale, de fiecare picătură de ploaie şi cu toate că tânjea după o complicitate care durea, nu întreba. Şi zâmbea. I se părea că zâmbeşte.

— Creste abrupte şi stânci ascuţite… ideal ca să mori, a şoptit Cal, străbătând ecosistemul imediat prin intermediul obiectivului camerei.

Sophie a preferat să nu-i răspundă. Atât ea cât şi inspectorul continuau să observe ceea ce le părea o scenă imposibilă. Şi nu se refereau la vegetaţie ori la culmile impunătoare. Micul cătun Puerto Fake avea aşezarea cea mai ciudată pe care o întâlniseră vreodată.

Doar lumina zilei le-a dat posibilitatea să vadă. Hotelul în care se aflau – sau, mă rog, „o casă foarte, foarte mare“, eufemism ieftin după părerea lui Marco – le îngăduia o vedere apropiată spre sat, căci acesta era situat într-un loc pe jumătate afundat, iar ei se găseau la jumătatea unei coline. „Teren mlăştinos“, a dat verdictul repede inspectorul, deşi, cum a putut mai târziu Sophie să-şi dea seama, vorbea cu el însuşi şi nu cu ea. Nu s-a

sinchisit de indiferenţa lui încăpăţânată şi a zâmbit uşor; mai devreme sau mai târziu va avea nevoie de ajutorul ei, de viziunea ei de expertă, de părerea ei de profesionistă. Îi plăcea sau nu, făcea parte din investigaţie. Va lăsa lucrurile să vină de la sine.

S-a întors în punctul iniţial de interes şi a privit din nou. Şi-a luat notiţe în gând şi a revăzut fiecare detaliu pe care putea să şi-l amintească de la orele de istorie. Ce vedea? Ştia că, din cauza condiţiilor accidentale de relief, multe sătucuri trebuiau să-şi construiască locuinţele pe versanţii dealurilor, aproape de râuri ori unde le îngăduia natura, părând la o simplă vedere organizări mai degrabă dezordonate… dar acesta era o extremă, cealaltă extremă, ridicolă. Chiar s-a îndoit de realitatea a ceea ce vedea.

Toate casele – construite pe pământ şi nu pe pari, cum se obişnuia în zona de sud – erau situate pe două linii perpendiculare. Satul era un adevărat L… sau un V, dacă priveai din unghiul celălalt. Terenul părea desenat cu echerul, stabilit şi calculat la milimetru. Ce urbanist ar comite nebunia să sugereze această dispunere pe un teren atât de inegal?

— Parcă am fi în altă ţară, nu-i aşa? a vorbit Cal din nou, dar fără să-şi dezlipească ochii din obiectiv.

Ea a încuviinţat privindu-l. El prefera să vorbească aiurea decât să aştepte ca altcineva să înceapă discuţia. Ştia cât ura tăcerile. Marco a scos un sunet de nemulţumire.

— Ce nebun ar obliga oamenii să ridice case într-o poziţie aşa de ridicolă?

Sophie a zâmbit din nou. Ideea ei… alte cuvinte.

— Dacă există oameni aici… s-a arătat neîncrezătoare, scoţându-şi la iveală limitatele înzestrări artistice ca să facă, în caietul său, un desen a ceea ce vedea. Nu văd pe nimeni.

Cel care a pufnit acum a fost Cal.

— E ora şase şi jumătate dimineaţa. Ce-ai vrea?

Ea nu s-a clintit.

— Unii suntem obişnuiţi să ne trezim devreme, a zis, fără să-şi ia privirea de pe mica hartă la scară. În plus, aşa e viaţa de obicei în afara capitalei, mai ales în extremul sudic. Încep mai devreme şi termină mai repede, căci orele cu lumină naturală sunt puţine. La cinci ai zice că e zece.

Fotograful a ridicat din umeri.

— Prefer să încep târziu, a răspuns, pe un ton uşor copilăresc. Curând i-a învăluit din nou tăcerea; Marco şi Sophie erau foarte adânciţi în gândurile lor. Cal a tuşit, hotărât să continue discuţia. Cât am dormit m-am simţit ca într-un adăpost antinuclear…

Sophie a ridicat privirea din caiet. Inspectorul s-a întors pentru prima oară.

— Ferestrele sunt blocate, a observat el, în timp ce Cal confirma. Şi legista băgase de seamă.

— Dar nu toate, a subliniat. Erau două în camera mea; una spre munte şi alta spre grădină. Numai prima era acoperită cu obloane groase cu încuietori metalice. Mi-a fost imposibil s-o deschid.

— N-au fost făcute să se deschidă, a spus Marco. N-au balamale.

— A, nu? a bâiguit Cal, scărpinându-se în cap. Şi de ce ar face ferestre cu obloane care nu se pot deschide?

— Oare ca să nu se deschidă? a râs Marco ironic.

— Foloseşte-ţi germana, întreab-o pe stăpâna casei şi te lămureşti, a fost de părere Sophie, luându-i apărarea prietenului ei în faţa inspectorului.

— *Natürlich,* a răspuns el, deşi în şoaptă şi uitându-se din nou în zare.

Niciunul dintre însoţitorii săi nu s-a deranjat să-i traducă vorbele.

— Şi atunci… a început Cal, simulând un căscat. O să ne spui ce ţi-a zis Gutiérrez?

Marco a bombănit.

— Iar începi. Nu cumva te-ai îndrăgostit de el?

— E mai atrăgător decât tine, în orice caz, i-a răspuns scârbit. Vreau doar să ştiu, bine? Poate fi o informaţie importantă.

— Şi dacă ar fi aşa, e de ajuns că o folosesc eu, a rostit, încercând să pună capăt subiectului.

Sophie a dat de înţeles că ar fi de acord, spre uimirea lui Cal.

— E dreptul tău, tu eşti inspectorul, a zis liniştită. Ai puterea să ne laşi veşnic cu îndoiala. Numai că ar fi doar în detrimentul tău.

— Detriment… a repetat el, strângând din buze. Voia să asculte în continuare aiureala aia.

— Dacă nu ştim pe ce teren călcăm, putem să facem un pas greşit şi să stricăm totul. De unde să ştim ce e bine, ce să spunem, când? Dacă îţi irosim cercetarea va fi numai vina ta. A ta, a ta.

Marco Feliciano a scrâşnit din dinţi. Era o părere pertinentă, dar nu va recunoaşte public. S-a gândit câteva secunde până când s-a făcut auzit.

— Să nu-ţi intre în obicei.

Sophie a zâmbit victorioasă, dar şi-a reţinut elanul din respect pentru sacrificiul care însemnase pentru el să cedeze în felul acesta. Deşi nu merita acest respect.

— Deci… ce-a zis Gutiérrez?

Marco a plescăit din limbă de câteva ori.

— Poliţiştii ăia nu ştiau nimic, dar îi deranjează ignoranţa. Aproape că nu află ce se petrece şi ce nu în Puerto Fake, dar mi-au interzis categoric să mă amestec în treburile lor. Că o să plătesc pentru asta, că e în afara atribuţiilor mele. Iar ameninţările de acest tip – s-a umflat în pene, privindu-i de data asta în faţă – apar numai când la mijloc e vorba de trafic de droguri ori arme. Aşa că acum ştiţi ce trebuie să căutaţi.

Sophie a oftat.

— Ai şi rezolvat cazul, nu? i-a zis, ca şi cum i-ar fi fost milă de el. Încă nu ştim ce se întâmplă. Ai mai dat-o în bară o dată. Ori poate memoria ta nu funcţionează pe termen scurt.

Cal a râs înfundat. Pentru că era un înfumurat, îi vor amărî viaţa cu regula treizeci şi unu.

— Ceea ce-mi amintesc, a spus Feliciano apropiindu-se încruntat de Cal, care n-a mai râs, este că încă nu am acces la informaţia aia atât de importantă pe care o deţii doar tu.

Cal a făcut un pas înapoi. Nu voia să înceapă să transpire.

— Soph ţi-a spus deja de fotografii…

— Da, da… dar ce altceva…

— Ţi-a spus că sunt color, din opt unghiuri diferite…?

Marco n-a mai clipit.

— Îţi baţi joc de mine? a întrebat, acum mai ameninţător decât înainte. Deutiers, spune-mi că are mai mult de atât.

— Are mai mult de atât, a rostit mecanic. Aşa nu convingea pe nimeni.

— Sau ai să-l vezi rostogolindu-se în prăpastia asta.

Fotograful s-a întors iute. Nu era o râpă prea prietenoasă.

— Am un nume… nu, un nume de familie. Meyer. Un poliţist a spus *off the record*... că fusese primul.

— Gutiérrez cel guraliv… nu mă convinge imaginea.

Sophie şi-a ţinut răsuflarea. Marco şi-a încrucişat braţele, aşteptând. Ca să-l preseze, a arătat din nou cu capul spre râpă. Cal a dat imediat din cap frenetic, ridicând mâinile.

— Bine, bine. Mai am doar o informaţie. A înghiţit în sec. Paco, cel care a făcut fotografiile, a zis c-a văzut nazişti.

Inspectorul a rămas liniştit.

— Nazişti?

— Când n-am înţeles nimic din ce ne spunea bătrâna, mi-am adus aminte de asta şi am bănuit că vorbea nemţeşte. Şi ei pot să fie nazişti, a insinuat, dar, în faţa privirii pline de ură a inspectorului, a

preferat să continue. Mă rog, de fapt a văzut doar un bătrân cu o uniformă de război ponosită… şi care avea o svastică pe braţ, a subliniat, după care a ridicat privirea. Feliciano se gândea. L-a văzut, zice el, ieşind din pământ precum cârtiţele… şi că mergea cu ceilalţi doi. Mi-a jurat în genunchi.

— A ieşit din pământ? a repetat inspectorul, pe un ton zeflemitor. Acum chiar îţi baţi joc de mine.

— Ba nu! a negat, cam speriat, căci a crezut că-l jignise. Jur… Paco nu m-ar minţi, îl cunosc de mult timp. Nici eu nu înţeleg la ce se referea exact, dar nu de asta am venit? Să cercetăm?

— Eu am venit pentru asta, l-a corectat Marco sec. Şi mai vedem noi ce ascunzi. Dacă descopăr că e o minciună, te voi înapoia mamei tale într-o cutie de conserve.

— Corect, a bâiguit îngrozit, dând încă din cap într-un gest afirmativ.

Sophie n-a izbutit decât să-i adreseze un zâmbet timid. Şi-a închis caieţelul cu zgomot exagerat şi a oftat.

— Foarte bine, acum ne-am pus la curent. Nu ştiu voi, dar eu n-am venit să pierd timpul. Mă duc la dispensar, policlinică ori ce-o fi. Mai vine cineva cu mine?

Cal a ridicat mâna în care ţinea aparatul.

— Nu pierd asta. Mai pot să fie urme pe pereţi.

Inspectorul a răspuns întorcându-le spatele.

Începuse deja să meargă.

— Fă cum ţi se pare mai bine; oricum trebuie să-mi faci un raport despre progresele tale la sfârşitul zilei. Eu am să explorez restul satului, să văd dacă găsesc vreo cârtiţă.

Sophie n-a spus nimic. Din nefericire, trebuia să-l informeze despre munca ei. Şi nici Cal, lipsit de apărare, n-a mai adăugat nimic. Nu putea să ceară ca Matasantos să creadă în povestea lui fără să clipească.

De unde se aflau, o potecă naturală îi ducea până pe malul căderii de apă care se transforma în râu şi

de acolo era de ajuns să-l înconjoare ca să ajungă la zecile de case dispuse în L. Zece minute pe jos, cel mult. Sophie ar fi preferat să se mai plimbe… putea să audă cascada la câţiva metri. Dar a trebuit să se mulţumească doar cu sunetul. Nu era momentul potrivit să facă turism.

S-au oprit mai mult decât era nevoie la începutul drumului. Era o stradă lungă, îngustă, din pământ umed şi mărăcinişuri crescute în voie. Un gard rudimentar, făcut din zadă, delimita o latură a sa. Un teren în pantă începea chiar la câţiva centimetri mai încolo, astfel încât gardul avea scopul, mai mult decât să mărginească drumul, să-i ferească pe cei rătăciţi ori nou-sosiţi. Cal a înţeles imediat că nu trebuia să-l sară.

Lucrul cu adevărat curios era în cealaltă parte a potecii. Construite în serie – aşa cum se putea bănui văzute din înalt – un şir de case, toate foarte strânse unele în altele, simple, cu un etaj, arătau vederii ceea ce încerca să semene cu o curte din spate. Dar nu erau delimitate. Marco s-a ridicat pe vârful picioarelor şi a dat din cap; din punctul acela al drumului, putea să se vadă o bună parte din celălalt şir de case, care se unea cu primul în formă perpendiculară. Şi nu erau diferenţe mari. Ceva mai jos, urmând poteca naturală, se puteau vedea mici terenuri cultivate, alte construcţii risipite printre arborii frunzoşi şi câteva animale păscând pe malul râului, care se pierdea pe după un deluşor. Acolo, probabil, se lărgea şi se transforma într-un fel de lac, unde era cascada. Şi nimic altceva. Acela era Puerto Fake.

La fel ca sediul mic al poliţiei, nici aici nu exista culoare. Faţadele din lemn, clonate parcă, nu se deosebeau una de alta prin diferite tipuri de ghivece de flori, perdele colorate, giruete originale ori cutii de scrisori extravagante… nici măcar prin numere nu se puteau deosebi. Căci nu aveau numere. Fiecare uşă era la fel cu următoarea, fiecare

acoperiş avea aceeaşi formă şi textură. Nimic nu transmitea mişcare sau căldură.

Mirosea a depresie încremenită. Nimic nu arăta că într-adevăr cineva ar locui în acei metri pătraţi, că diverse familii îşi duceau traiul acolo, în satul acela aproape fantomă, în locul acela veşnic înnorat şi trist. Trist la toate colţurile.

— Nu ştiu de unde să încep, a fost prima frază care a ieşit de pe buzele lui Sophie.

Cal se scărpina în cap.

— După casele alea de acolo, mai e sat… În spatele copacilor ălora. Acolo trebuie să fie dispensarul.

A pornit la drum chiar înainte să termine fraza, privind totul prin intermediul camerei, şi Sophie mergea după el. Inspectorul nu s-a depărtat prea mult.

— Am putea să mergem la una dintre case şi să întrebăm, nu? a sugerat Sophie, deja la jumătatea a ceea ce în mod arbitrar numiseră „strada principală“. Feliciano a arcuit o sprânceană.

— Ca să vedem cât de puţin cooperanţi sunt.

Mergând mai departe, a grăbit pasul şi s-a oprit în faţa uneia dintre uşi. Şi-a îndreptat gâtul şi a bătut.

— Mai bate de câteva ori. Ai văzut doar că nu sunt obişnuiţi cu musafirii, a spus Cal din spate.

Marco nu s-a deranjat să se întoarcă, dar secundele treceau şi nu se auzea nicio mişcare. A bătut mai tare, de data asta lovind cu degetele în lemnul de prin partea locului şi uşa s-a deschis.

Nu era nimeni înăuntru. Aparent, cine a ieşit ultimul nu şi-a adus aminte să încuie. Inspectorul s-a aplecat o clipă şi şi-a confirmat bănuiala: nu avea lacăt. Dacă senzaţia de arhitectură în serie era corectă, toate casele se aflau în aceeaşi situaţie. Sophie s-a apropiat să vadă, atingând uşor clanţa cu degetele. „Societăţile sigure de ele însele şi cu delincvenţă zero nu au nevoie de gratii şi lacăte“, a fost ea de părere, ridicând din umeri. Dar Feliciano

nu se mulţumi cu atât. Fără să strige ori să ridice glasul ca să-şi anunţe prezenţa, a împins uşa cu piciorul, curios să vadă ce va găsi înăuntru. Legista s-a uitat mai întâi de la fereastră: scaunele tapiţate şi sculurile de lână de lângă un lucru de mână pe jumătate făcut i-au întărit încrederea într-un ambient mai primitor decât bănuiseră. În loc de şemineu, era un vas cu jăratic la picioarele maşinii de gătit. Un ceainic spart tremura uşor pe ea, ceea ce dovedea fără putinţă de tăgadă existenţa cuiva acolo, ori cel puţin posibilitatea ca acel cineva să se întoarcă. Dar Marco avea altă părere. Cal, entuziasmat de acest simulacru de violare de domiciliu ilegală, a făcut mai multe fotografii ale faţadei, deranjându-l pe inspector cu flash-urile. S-a scuzat cu un zâmbet prostesc şi a continuat, de data asta cu un prim-plan al clanţei fără lacăt.

Sophie, neştiind dacă să intre sau nu în locuinţa unor persoane presupuse ostile, a avut intenţia să strige. Dar n-a apucat să zică nimic. Înainte să poată să pătrundă în vreuna dintre camere şi să strige „E cineva aici?“, inspectorul a făcut-o să tacă printr-un strigăt. O siluetă în uniformă se ivise în faţa lor.

— Opriţi-vă! a exclamat, împingând uşa cu violenţă. Sophie a alergat după el, dar n-a mai putut să vadă nimic. A auzit doar zgomotul unui obiect căzând la pământ.

Nu era un obiect. Era Feliciano, pe care l-a găsit pe burtă sub o masă. Uimită şi îngrijorată, s-a aşezat pe vine.

— Eşti bine? Ce-a fost asta?

— Mi-a scăpat, a mărturisit supărat. A lovit cu pumnul în podea şi a încercat să se aplece mai mult înspre ceea ce părea o uşă secretă. Trebuie să fie vreo cârciumă sau aşa ceva.

Cal îşi încetase flash-urile ca să urmărească mişcările lui Marco. Când l-a auzit ţipând, aproape i-a scăpat camera din mână.

— Ca o trapă de adăpost antinuclear? Incredibil, a fost expresia fotografului când a îngenuncheat lângă masă ca să tragă cu ochiul. Feliciano l-a lovit uşor în ceafă.

— Taci, i-a ordonat sever, cu glas şoptit. Tocmai a intrat pe-aici, dar n-am reuşit să-i văd faţa… Dacă ar fi un tunel obişnuit, intrarea n-ar fi sub o masă, ci într-un loc mult mai vizibil ori accesibil.

Fotograful a zâmbit deodată. O uşă secretă, un loc în care să te ascunzi…; i-a sunat a *Jurnalul Annei Frank.*

— Şi dacă ar fi un refugiu pentru evrei în casa unui nazist? Pot să vând foarte scump acest titlu.

Marco, încă într-o poziţie incomodă, cu faţa în jos, s-a aşezat în aşa fel încât să-l lovească din nou pe Cal, care a scos un ţipăt.

— Am să-ţi vând corneele dacă mai vorbeşti prostii, a lătrat. Apoi şi-a suflecat mânecile cămăşii. Deutiers, ia-l. Căutaţi dispensarul. Voi primi raportul tău la hotel.

Sophie şi-a fixat privirea pe trapă.

— Nu mă duc nicăieri.

Cal a uitat pentru moment de durere. Feliciano s-a întors, nevenindu-i să creadă.

— Nesocoteşti ordinele mele?

Ea a făcut un gest aspru.

— E mai bine să nu ne despărţim… Toate astea sunt foarte ciudate. Ştiu că nu vrei să ne amestecăm prea mult, dar dacă plecăm şi ne încolţesc chiar afară, vor şti că altul de-al nostru se află aici. Atunci chiar am deveni un obstacol real pentru scopurile tale.

Fotograful şi legista l-au privit pe Marco, iar acesta n-a întârziat să-şi arate ranchiuna.

— La Academie nu m-au învăţat lucrurile de bază pentru o dădacă, a mormăit dispreţuitor.

— Iar eu a trebuit să învăţ să folosesc microscopul, nu maşina de scris, s-a plâns ea, făcând aluzie la momentul în care a fost deranjată că trebuie să facă pe „secretara“.

Cal a preferat să nu-şi spună părerea, dar a fost primul desemnat ca „voluntar“ care să intre în noua lume din spatele trapei. Sigur că nu se oferise el. În punctul acela ascuns al planetei şi avându-l pe Feliciano drept lider impus, murise orice urmă de democraţie.

— Nu… nnu ştiu dacă ttrebuie să mă duc pri… primul, a tremurat, ca şi cum ar fi văzut sub masă monstrul din lacul Loch Ness, care îl aştepta să-l mănânce la micul dejun. Inspectorul şi-a luat capul în mâini, nedumerit.

— „Rezervă nucleară, incredibil“, „Subterană secretă, genial“… Nu erai tu fanul *Dosarelor X?* i-a aruncat în faţă, neputând să-i suporte văicăreala.

Cal a oftat printre salturi.

— Da, dar atunci nu era nevoie să intru în televizor.

După cum a putut să-şi dea seama în minutul următor, din fericire nu trebuia să se arunce în gol. Au dat masa într-un colţ, au deschis uşiţa până la opritor şi puţina lumină care îi înconjura a arătat o înşiruire de trepte detaşabile. Fotograful, ţinându-şi camera în braţe şi încercând să nu dea peste ceva dezagreabil, a început coborârea. Sophie voia să-l urmeze dar înainte l-a bătut pe umăr pe inspector.

— Alte ferestre astupate, a arătat cu o mişcare a mâinii.

Două dintre cele cinci ferestre erau ferecate şi nu cu obloane decorative, ci în cea mai brutală formă. Cu scânduri şi cuie.

Feliciano s-a gândit un moment. S-a uitat la podea, apoi la tavan. Apoi la Sophie.

— Sunt cele dinspre est, a spus, arătând cu degetul înspre acest punct cardinal. Ea şi-a amintit poziţia camerelor lor, s-a gândit o clipă şi a încuviinţat. O concluzie fără prea multă logică i s-a instalat în minte.

— Parcă nu le-ar plăcea dimineaţa.

El n-a spus că ar fi de acord, dar nici n-a respins ideea. Făcându-i semn să-l urmeze pe prietenul ei,

i-a dat de înţeles să-şi continue gândul mai târziu. Voia să coboare cât mai curând cu putinţă.

Câţiva metri mai încolo au zărit primele raze de lumină artificială. Cal încerca să ţină nemişcat becul flashului.

— Asta nu-i o cârciumă, a comentat Sophie fără să aştepte prea mult şi, întorcându-se spre detectiv, a intuit că de data asta era de acord cu ea.

Smulgându-i camera pentru o secundă – Cal s-a năpustit asupra lui cu un „Dă-mi-o înapoi, gorilă!“ –, Feliciano a reuşit să lumineze o bună parte din drumul care se deschidea în faţa lor. Şi nu, nu semăna deloc cu un subteran obişnuit. Acesta nu doar că nu avea un spaţiu delimitat vizual, dar şi mirosea foarte ciudat, iar senzaţia termică se schimba brusc în comparaţie cu suprafaţa. Ca să nu mai punem la socoteală că podeaua era numai din pământ umed iar pereţii, uniţi de tavan printr-o singură linie curbă, erau din piatră solidă, susţinuţi de grinzi groase din lemn. Era un tunel, stăteau în picioare pe o bucată din el. Dacă ar fi existat şi şine metalice, cărucioare pline de cărbune şi muncitori cu pielea înnegrită, imaginea din faţa ochilor lor s-ar fi potrivit foarte bine cu vreuna dintre povestirile lui Baldomero Lillo.

— Ne aflăm într-un soi de zăcământ minier? a întrebat Cal, de acord cu gândurile inspectorului. Camera se întorsese în mâinile lui.

— Nu se poate… casele sunt foarte aproape. N-ar putea să facă exploatări de niciun fel, a afirmat Sophie.

— Şi atunci, asta ce e?

— Ar putea să fie totuşi o mină, a contrazis-o Marco. Sunt produse care nu necesită dinamitare.

În vreme ce făcea în minte o listă cu acele probabile produse, Sophie a început să meargă. Cam reticent, Cal mergea în frunte pentru că era deţinătorul puţinei lumini pe care o aveau. Bateria era pe sfârşite şi flash-ul începea să pâlpâie slab.

— Chibrituri… cineva…? a întrebat.

N-a primit răspuns. Niciunul dintre ei nu căzuse în patima tutunului.

— Stai, se vede ceva acolo, l-a atenţionat ea, apucându-l de umăr să se oprească.

S-a apropiat de-a buşilea, în cel mai îngrozitor întuneric. Da, era puţină lumină. Mai întâi a crezut că era o fantă; apoi, când ajuns cu ochii la câţiva centimetri de locul respectiv, a văzut.

— Altă trapă, a ghicit Marco. Cal a încercat să îndrepte pâlpâirea slabă a camerei spre locul unde era prietena lui. Altă casă. Asta nu-i o mină… sunt pasaje comunicante.

Ea a încuviinţat. Nu auzea nicio mişcare în partea cealaltă, dar erau acolo aceeaşi scară făcută de mână, aceeaşi uşiţă din lemn deasupra capetelor lor. Nu încăpea îndoială. Puteau să parieze că vor mai găsi şi altele în drumul lor şi aşa a fost. Toate casele erau unite, nu doar afară, prin similitudinea faţadelor, ci şi aici jos, prin coridorul acela rece care părea că nu se mai termină.

Până ce flash-ul a cedat. Toţi trei au încremenit deodată, hotărâţi să nu mai facă nici un singur pas. Speriată, Sophie şi-a ascuţit auzul şi s-a agăţat de braţul lui Cal. Drumul din faţa lor nu le oferea nicio garanţie.

— Şi acum? a întrebat fotograful, temându-se de un răspuns ambiguu ori descurajator. A primit ceva mai rău.

— Vom supravieţui, a răspuns Marco deşi, ce noutate, tonul lui demonstra acea insuportabilă manie de a vorbi doar cu el însuşi, ca şi cum ar fi fost singurul capabil să asculte cum se cuvine.

Un fior i-a scuturat spatele lui Sophie. În lipsa vederii, celelalte simţuri s-au intensificat uşor. Putea să audă clar răsuflarea celor doi însoţitori ai săi.

— Cel mai sigur este să ne întoarcem pe unde am venit…

Cal a acceptat printr-un sunet gutural, în vreme ce dezmembra pe pipăite o parte din camera foto.

Va încerca să folosească la maximum bateria.

— Nu plec până nu aflu unde duce asta, a vorbit inspectorul, în aceeaşi clipă în care un flash plăpând arunca un pic de lumină pe pământ. A reuşit să se stabilizeze, dar nu a obţinut mai mult decât o strălucire slabă. În împrejurările date, era la fel de bine-venită ca luminile de Crăciun.

— Nu ştim la ce să ne aşteptăm… am putea să mergem zile întregi. Vrei să riscăm din nou?

— Din nou? Dacă ai fi studiat la Academia de Poliţie, Deutiers, ai şti că trebuie să faci totul ca să… Ei! Uită-te pe unde mergi!

Într-o şoaptă mai degrabă puternică, Marco a strigat de durere. Tocmai se lovise cu capul de o grindă şi numai ca să-l evite pe Cal, care se oprise în mijlocul tunelului.

— Ce-ai găsit? a întrebat Sophie, vorbind în întuneric. Un pas mai încolo s-a lovit de el şi s-a lăsat pe vine. Cu camera sprijinită pe pământ făcea cercuri pe deasupra unui soi de urmă.

— E o călcătură, nu vezi? i-a arătat. O urmă de pantof, dar îi lipseşte vârful, ca şi cum stăpânul lui ar fi trecut prin perete. S-a ridicat dintr-un salt şi, din cauza surprizei, Marco a fost gata să se lovească iarăşi. Grămada asta de pietre trebuie să fie altă uşă secretă.

Sophie şi inspectorul şi-au îndreptat privirile în punctul pe care îl semnala Cal cu atâta elan. Dar amândoi şi-au arcuit sprâncenele. Doar atât era; o grămadă de pietre.

— Îmi pare rău că te decepţionez, dar mi-am uitat echipamentul „Bob, constructorul“ în apartament, a râs Feliciano de el. Doar dacă nu născoceşti un târnăcop ori ceva asemănător, nu pot să te ajut.

— Nu este nevoie de forţă brută, l-a asigurat el. Nu este piatră adevărată… observi?

A lovit cu degetele în cea mai apropiată, iar zgomotul a demonstrat prezenţa tablei. Era într-adevăr un perete fals.

— De unde ai ştiut? a întrebat Sophie. Cal şi-a dus degetul la buzele lipite, cerând tăcere.

— Datorită zgomotelor… ascultaţi. E ceva de partea cealaltă. Dacă asta ar fi piatră solidă, n-am auzi nimic.

Fără să-şi pună mişcările de acord, toţi trei şi-au lipit o ureche de peretele din pietre false. Era adevărat. Un murmur se făcea din ce în ce mai clar. Erau oameni… oameni vorbind…

— Nu înţeleg nimic… a gândit Sophie cu voce tare.

— Sigur că nu. Vorbesc în germană, a explicat Marco.

Ea şi-a îndreptat spatele.

— Atunci, tradu-ne.

— Vorbesc foarte încet, mai mulţi o dată… Nu stăpânesc chiar atât de bine limba, s-a scuzat, tot cu obrazul lipit de perete.

Pentru o clipă străin de discuţia însoţitorilor lui, Cal a deşurubat rezerva flash-ului şi a băgat-o în buzunar. Apoi, cu mâinile şi genunchii pe pământul prăfos, a început să meargă în patru labe.

— Ce faci?

— Caut o crăpătură, a răspuns, pipăind fiecare centimetru de piatră. O grămadă de lume adunată sub pământ. De ce? De ce se ascund?

Sophie a făcut câţiva paşi, căutând şi ea vreo deschizătură care să-i poată permite să vadă înăuntru. Lovea uşor, cu buricul degetelor, anumite bucăţi din perete, asigurându-se că este tot piatră falsă. Până când s-a auzit un sunet ascuţit, gutural, înăbuşit imediat cu o mână.

Bucăţi de piatră adevărată au căzut la picioarele ei şi i-au murdărit pantalonii şi jacheta. Curând, o minusculă rază de lumină a străbătut această parte a tunelului.

— Perfect, a zâmbit Cal ridicându-se. Cu mâneca a şters locul descoperit, lăsând un spaţiu considerabil ca să se uite. Ca să vadă adunarea.

Prin câteva clicuri emise de cameră, dezvăluind fiecare colţ pe care putea să-l cuprindă, Sophie încerca să raţionalizeze îndoiala lui Cal. Era adevărat… nimic nu-i împiedica să se adune, ca şi cum ar fi fost o incredibilă uniune de vecini. De ce aici?

Semăna cu tipicele adăposturi împotriva bombelor, foarte obişnuite în conacele din Londra, imagine arhicunoscută din sute de pelicule de gen. Cu aceleaşi grinzi de lemn şi metal pe care le văzuseră în mare parte din tunel şi care susţineau un loc îngust şi fără guri de aerisire vizibile. Ca o scenă de teatru itinerant, mai multe şiruri de scaune îi obligau pe cei care le foloseau – bărbaţi şi femei, majoritatea în vârstă şi printre ei, ca o excepţie, o pereche de tineri – să privească înspre o platformă lungă, ocupată în mare parte de o masă rustică foarte înaltă, mai multe dulapuri închise şi o pânză ponosită deasupra capetelor a trei bătrâni cu părul albicios. Un simbol vag cunoscut, pictat de mână, împodobea pânza. Cunoscut, da. Dacă ar îndepărta petele verzi de mucegai, dacă ar curăţa pământul… Poate, doar poate, ar găsi o svastică de culoare roşie…

Dintre cei trei bătrâni, unul ieşea în evidenţă. Atât prin atitudinea severă cât şi prin numeroasele decoraţii care îi luceau pe vestonul jerpelit, de culoare kaki. Serios şi încordat, pe Cal nu l-ar fi surprins dacă în orice moment ar fi ridicat puşca în semn de salut faţă de Führer. Alt personaj de cinema.

O lovitură puternică de pumn i-a trezit din gânduri şi speculaţii pe cei care spionau din dreptul crăpăturii, mai cu seamă din cauza dialogului animat care a urmat. Aplecat spre masa mare din centru, acela pe care Marco l-a considerat încă de la început lider îşi încrunta sprâncenele într-un gest de ură. Chiar în faţa lui, un băiat de nu mai mult de cincisprezece ani se ridica de la locul lui.

— Nu vine niciodată nimeni. Ei ar putea să ne ajute!

— *Ruhe!* i-a ordonat bătrânul care prezida.

Nici Cal, nici Sophie nu cunoşteau limba, dar tonul folosit şi gestul băiatului erau de ajuns ca să înţeleagă intenţia. A strâns pumnii, neputincios, şi s-a întors la locul său. Femeia care stătea alături a încercat să-l consoleze mângâindu-l pe umăr, dar el a îndepărtat-o cu mâna.

Celălalt bărbat a ridicat amândouă mâinile ca să facă să înceteze murmurul. Spaniola lui era săracă, dar suficientă cu nevoile.

— Cunoaşteţi regulile. Cel care vorbeşte este trădător… trădător care moare…

Sophie şi Marco şi-au ţinut răsuflarea ca să asculte cu atenţie fraza care va urma. Totuşi, şi cum se întâmplă de obicei în acest fel de împrejurări, chiar în partea cea mai interesantă a dialogului, ceva neprevăzut a stricat totul. Cine a fost vinovatul? Inspectorul nu, în mod sigur. Nici delicata legistă.

Zăpăcitul paparazzo, alias „Cal“, a descoperit, violent şi inoportun, ce era în realitate crăpătura care le permitea să vadă în soiul acela de buncăr. Era o uşă… o trapă ca acelea care facilitau accesul din casă până în tunel, doar că un pic mai mare, astfel încât o persoană… sau mai multe să poată trece în picioare. Şi nu erau teorii; a fost ceva ce au putut să dovedească foarte simplu.

Încercând să cuprindă cât mai mulţi centimetri posibili, Cal şi-a rezemat camera cu putere de deschizătură şi a stat aşa minutele fără număr cât au rămas acolo, cu ambiţia de a descifra sensul discuţiei prin intermediul gesturilor non verbale. Dar peretele ceda puţin câte puţin şi nu pricepea de ce… Până când a căzut cu zgomot mare, ca piesele de domino şi odată cu el, Cal, Sophie în urmă şi Marco. Nu era un zid, cum bine a putut să-şi dea seama.

Căzăturile pe burtă şi strigătele de durere care au urmat au întrerupt discuţia în desfăşurare. Bătrânul s-a oprit cu pumnul în aer, ceilalţi doi s-au ridicat iute, iar restul asistenţei s-a întors agitată spre locul de unde venea zgomotul. Trei persoane tocmai dărâmaseră uşa, care se năruise în fundul salonul întunecos. Sophie, pregătită să primească sute de insulte într-o limbă străină – ori, mai sigur şi rapid, un glonţ în tâmplă – a observat la localnici altă reacţie. Nu îi priveau înspăimântaţi; era pură curiozitate. Deodată şi-a amintit de anacondele care sunt ţinute la Zoo Metropolitan în imense acvarii cu oxigen, speciale pentru etalarea lor. Asta deveniseră. Animale exotice, analizate de zeci de ochi iscoditori. O şinşilă, un marsupial cu gâtul de culoare brună, un ornitorinc.

Cal era ornitorincul.

— Scuze, a rostit el, arborând un zâmbet larg de circumstanţă, gest pe care niciunul dintre cei prezenţi nu l-a considerat semn bun. Marco şi-a cuprins capul cu amândouă mâinile. Rău, foarte rău.

În fracţiuni de secundă, care au părut câteva ore, cei trei recent „căzuţi“ s-au ridicat cum au putut şi au luat-o nebuneşte la fugă, fără să se uite înapoi.

— Suntem morţi, a gemut Cal, ghidându-se doar după loviturile seci ale călcăturii inspectorului pe pământ.

Sophie mergea în urmă, agăţată de cămaşa lui.

— Nu văd nimic!

— Aleargă mai departe!

O hărmălaie de proporţii a umplut golul pe urma paşilor lor. Câţiva, ori toţi ieşiseră să-i caute. Sophie a închis ochii şi s-a mişcat din instinct şi când credea că se va lovi în plin de o grindă metalică – să leşine şi să rămână inconştientă era o perspectivă deloc de neglijat, dată fiind situaţia – corpul fotografului a silit-o să schimbe direcţia. A mers doi paşi, a dat de o treaptă din ciment şi

aproape l-a împins pe Cal spre ea. Urcau. Ajunseseră la o trapă.

Dar nu la aceeaşi şi au ştiut asta îndată ce au pus piciorul la suprafaţă. Era altă casă, alt decor, altă lumină. De fapt, cea mai mare diferenţă consta în prezenţa omenească: o doamnă de talie medie, cu părul încâlcit şi ochi umflaţi de mult plâns, i-a întâmpinat speriată la jumătatea bucătăriei. Curiozitatea ei era mai mare decât teama, dar şi-a dus mâinile la piept şi şi-a lipit spatele de primul perete pe care l-a întâlnit. Poate credea că o vor ucide.

— Iertaţi-ne, doamnă, a început Marco, obosit din cauza alergării şi nerăbdător să iasă de acolo cât mai curând posibil. Suntem… ne-am rătăcit. Am ajuns la tunelul acesta şi asta a fost prima ieşire pe care am găsit-o… Ea continua să stea liniştită, tremurând uşor, cercetând chipul nerăbdător al inspectorului. Ne pare rău că v-am deranjat, plecăm acum.

Sophie a traversat distanţa dintre ea şi stăpâna casei din câţiva paşi. Privirea ei tristă era evidentă.

— Doamnă… căutăm… căutăm dispensarul. Ştiţi unde este?

Ea a părut să slăbească strânsoarea fălcii auzind tonul calm al tanatologei. A privit-o fix un moment şi pe urmă a ridicat un braţ şi a arătat spre una dintre ferestre. Acolo, în depărtare, puteau să vadă printre copacii din pădure siluete de precare construcţii. Le văzuseră şi înainte.

Cal a luat-o de mână şi a obligat-o să meargă. Puteau să audă paşii apropiindu-se, târşâitul tălpilor în praf, fuga înspre propriile trape…

Sophie n-a putut să se despartă. De cum a întors chipul, femeia închisese uşa la spatele ei, cu un sunet metalic. Asta a silit-o să se uite atent la ea… era o cruce. O cruce agăţată într-un cui ruginit. Dar era singura pe care o preocupa un asemenea detaliu.

„Au“ a fost sunetul slab scos de Cal când a ridicat privirea şi a înţeles ce se întâmplă. Se aflau pe ceea ce la întâmplare au denumit „bulevardul central“; se întorseseră la începutul drumului. Şi atunci sunetele au devenit mai apropiate, mai clare. Erau clanţe, opritori din lemn, podele care scârţâiau. Una câte una, intrările întunecoase din restul caselor făceau loc bărbaţilor, femeilor şi tinerilor, opriţi în prag ca să-i privească. Unele feţe transmiteau doar curiozitate, altele un pic de teamă, dar majoritatea sinceră neîncredere. „Dacă eu m-aş fi aflat într-o adunare secretă – se gândea Cal – nu mi-ar fi plăcut să fiu descoperit.“

Incapabili să reacţioneze în faţa examinării vizuale a atâtor persoane – ca să nu spunem ostile – s-au întors pe bulevard, privind nemişcat în zare. Dar după puţin timp, Cal a băgat de seamă că Sophie nu era cu ei. Trăgând aer adânc în piept, s-a întors cu pas uşor şi a tras-o de jachetă; numai atunci ea a început să alerge alături de însoţitorii săi.

Continua să fie hipnotizată de crucea din cositor.

6
FĂRĂ ANUNŢURI DE DECES

> Şi nu a fost atât de adevărat,
> pentru că jocurile acelea în cele din urmă
> s-au terminat pentru alţii cu lauri şi şanse,
> lăsându-i pe prietenii mei să dea cu piciorul în pietre…
>
> LOS PRISIONEROS,
> „Dansul celor care sunt de prisos“

— O să ne împuşte şi va fi numai vina ta, a spus Cal închizând uşa şi rezemându-se de ea, răţoindu-se la inspector. Pe urmă a ajutat-o pe Sophie să se aşeze.

— Dacă le dăm echipamentul tău ca dovadă de bunăvoinţă, poate vor fi mai prietenoşi, a comentat cel vizat, privindu-l fix. Cal nu îndrăznea să-l sfideze, aşa încât nu a răspuns nimic. S-a aşezat doar lângă prietena lui şi şi-a vârât camera sub jachetă.

Mergând cu o viteză neobişnuită, toţi trei se întorseseră la hotel fără să schimbe o vorbă cu nimeni. Primirea aceea era destul de elocventă în legătură cu intenţiile lor. Un sat pierdut cu pasaje subterane? Mai mult decât King, asta semăna a roman de Jules Verne. Pe Cal nu l-ar surprinde dacă, mergând pe vreuna dintre căile lăturalnice, ar ajunge în centrul Pământului.

Dar ca şi cum n-ar fi fost de ajuns neplăcerile de până acum, altă întâmplare s-a adăugat listei. Îndată

ce a trecut pragul camerei, Sophie i-a strigat pe cei doi însoţitori ai ei. Valiza sa, în mijloc, avea conţinutul împrăştiat peste tot. Răvăşit, rupt, distrus. Cineva o jefuise.

Cal a fost primul care a intrat, întârziind câteva secunde până să aibă o reacţie. Nu înţelegea nimic. L-a urmat Feliciano, dar nici el nu s-a manifestat prea diferit; s-a învârtit pe călcâie şi a verificat fiecare cameră goală de pe etaj, căutându-l pe posibilul agresor. Iar ea, în ce o priveşte, începea să ameţească.

Vai, nu, nu acum. Nu putea să cadă… trebuia să se controleze. Le va găsi. O, Doamne, calm. De calm avea nevoie. Din tot, tot ce avea în bagaje, un singur lucru era de neînlocuit: pilulele ei. Trebuiau să fie, trebuia să le caute. Trebuia să le găsească. Le va găsi, da. Le va găsi.

A căzut în genunchi fără să fie pe deplin conştientă că mai era cineva cu ea acolo. Un spasm uşor a cuprins-o din picioare până la ceafă şi, cum a putut, s-a aşezat în patru labe şi a dat la o parte, răsuflând greu, bucăţile de bluză care îi erau la îndemână. „Or fi sub haine“, îşi zicea. „Dedesubt, ascunse. Trebuie să fie, sunt aici.“

— Tremuri, s-a îngrijorat Cal apropiindu-se, dar îi auzea glasul atât de departe, la kilometri… Şi dacă luaseră Xanazinul? Şi dacă i-l luaseră?

După minute nesfârşite de căutare, în care Sophie era tot mai aproape de leşin, un sunet caracteristic a întors-o la viaţă. Cal ridicase valiza să se uite la zgârieturile de pe piele şi din căptuşeală a căzut un flacon gălbui, lunguieţ, cu etichetă albă şi instrucţiuni în franţuzeşte. S-a rostogolit de câteva ori pe podea, mişcând micile ovale dinăuntru şi s-a oprit la picioarele lui Sophie. Ochii cenuşii i s-au umplut de lacrimi.

— Asta căutai? Aspirinele tale? a întrebat-o inspectorul, jumătate uimit, jumătate iritat.

Şi Cal a avut un gest întrebător, dar ea nu a răspuns; a luat flaconul cu mâini îngheţate, l-a dus

la piept şi a oftat strângând din pleoape:

— Sunt bine, sunt bine, sunt bine…

Câteva minute după aceea şi cu camera ceva mai ordonată, Cal a ajutat-o pe prietena lui să se aşeze.

— Ok, acesta este bilanţul: lipsesc doar biscuiţii tăi de ovăz, caietul tău… şi fularul meu, a anunţat-o Cal luându-i mâna. Nu părea să regrete prea mult pierderea suferită.

Dorind să nu fi jucat niciodată rolul de victimă în faţa lui Feliciano, Sophie s-a ridicat în capul oaselor pe saltea.

— Nu jaful a fost mobilul, aste e clar, a zis inspectorul verificând bagajul. Au folosit arme tăioase, au lăsat o harababură… este o ameninţare evidentă. Cineva vrea să plecăm.

— Nu mai spune? l-a ironizat Cal supărat. Cuibul acesta de nebuni ar intimida pe oricine. Uită-te la Soph.

Ea a tuşit, a pus picioarele pe podea şi a mers până la perete.

— Bătrânii nu sunt în casă… aţi observat? le-a spus, încercând să schimbe subiectul. Pulsul îi era tot accelerat, genunchii îi tremurau iar cocleala din gură începea încet-încet să-i treacă. Pariez că asistau la reuniunea aceea. La ora asta probabil ştiu multe despre noi.

— Cât de multe? a răspuns Marco indiferent. Nu le-am povestit nimic.

— Mi-au scotocit prin lucruri şi mi-a dispărut caietul cu notiţe. Ce alt indiciu mai vrei?

Pentru un moment, el a citit printre rânduri ceva ce nu observase înainte. Ura să-i scape lucrurile din vedere.

— Se presupune că erau foi inofensive. Te-am văzut făcând doar… „mici desene“, a arătat mişcându-şi mâinile într-un gest total inutil. Ce mai era acolo?

Ea a tras aer în piept. Nu avea curaj să zică: „ei bine, ai presupus greşit.“

— Am două caiete… într-unul desenez şi în celălalt… notez, a răspuns ea cu băgare de seamă. Pe cel cu desene îl aveam la mine, celălalt era în valiză. Dacă l-au luat, oricum vor bănui. Niciun turist nu face atâtea însemnări despre satul pe care îl vizitează.

Feliciano a ridicat mâna câţiva centimetri, dar imediat a lăsat-o la loc.

— Dacă ai scris ceva care ne compromite… Dacă îmi îngreunezi operaţiunea…

Cal s-a ridicat imediat.

— Ei, supără-te, *sheriff,* nu este aşa de greu. Caietul acela este doar un detaliu din ansamblu. Faptul că ne-au găsit iscodindu-i e de ajuns ca să ne scoată ochii, nu?

Sophie a rămas pe gânduri un moment şi s-a aşezat din nou pe saltea.

— Taci, Cal.

Cel vizat s-a uitat la ea, nevenindu-i să creadă.

— Te apăr! Nu asta voiai?

— Ssst! a şoptit ducându-şi arătătorul la buze. Auziţi? Sunt paşi.

Fotograful şi detectivul şi-au ţinut răsuflarea ca să audă ceea ce auzise şi Sophie. Într-adevăr. Cineva urca pe scara în spirală.

— Acum chiar vin să ne omoare, s-a speriat Cal întorcându-se la locul lui, lângă Sophie, practic agăţat de tăblia patului. Şi ea a făcut un gest de panică.

Marco a mormăit printre dinţi.

— Nu cumva vă e teamă de doi bătrâni care abia merg?

Cal considera că e prudent să-şi ia o marjă de siguranţă.

— În filmele horror de obicei aceştia sunt cei mai tenebroşi.

Înainte ca Sophie să-l silească să dea dovadă de înţelepciune şi să lase deoparte chestiunile banale, Marco a vorbit mergând spre uşă.

— Nu suntem într-un scenariu de serie B.

Cal a deschis gura, şocat că recalcitrantul său tovarăş avea cunoştinţe din cinema, dar nu era momentul pentru discuţii despre pasiuni. Uşa se deschisese deja, lăsând vederii pe cei care băteau în ea. Nu erau cei bănuiţi, dar vârsta era aceeaşi.

Sophie a avut ceva ca un déjà vu. Însoţindu-l pe uscăţivul stăpân al hotelului, un bărbat înalt şi solid a intrat fără să ceară permisiunea. Marco l-a recunoscut imediat ca fiind unul dintre cei doi bărbaţi care prezidau acea extravagantă reuniune. Aspectul său era deosebit, ca să nu spunem puţin întâlnit; nu era musculos, nici gras, dar fără îndoială era un om care ocupa mult spaţiu util. Pur şi simplu, avea multă… masă. Înfăţişarea lui i-a amintit lui Sophie de un german legendar stabilit în ţară: Paul Schäfer, mai-marele unui loc numit „colonia Demnitatea“, tot în sudul statului Chile şi care a scăpat de poliţie când au ieşit la iveală abuzurile şi cruzimile din cadrul gospodăriei. Aceeaşi privire care încerca să fie fermecătoare, dar atât de pătrunsă de împrejurările date încât nu reuşea să transmită o stare pozitivă, era ceea ce vedea. O faţă văzută de atâta ori la ştiri, în rapoartele de la Poliţie, în listele cu cei căutaţi. Acum se afla în faţa ei, în trupul altuia, într-o situaţie distinctă.

Asta aştepta.

— Trebuie să vorbesc cu voi.

Spaniola lui nu era aşa de bună ca a celuilalt bătrân, dar era totuşi inteligibilă. Şuviţele de păr alb care îi cădeau pe frunte se legănau în vreme ce îşi lua privirea de la Sophie, trecând pe la Cal şi până la Marco, a cărui mână era tot pe clanţă. Acesta din urmă s-a dat înapoi şi a lăsat liber drumul până la singurul scaun din încăpere. Stăpânul casei nu a aşteptat să-l oblige să se retragă; a întins braţele şi a închis uşa cu o lovitură seacă.

— Dumneavoastră ne puteţi spune cum vă numiţi?

S-a aşezat chiar în faţa lui, pe pat, făcându-şi loc între Cal şi Sophie. Bărbatul nu a părut că înţelege la ce se referă Marco, dar a dat din cap.

— Hermann Asmusen, a răspuns.

— Domnule Asmusen…

— Trebuie să plecaţi, a zis el, atât de sec şi direct ca şi cum n-ar fi observat că Marco începuse să-i vorbească. Acesta nici n-a clipit.

— De ce? Suntem doar trei prieteni care se bucură de aerul curat din sud.

Cal şi-a umflat obrajii, simulând greaţa. Nu putea să-şi închipuie în ce dimensiune necunoscută el şi Marco Feliciano ar putea să fie „prieteni“ şi să meargă împreună în vacanţă. Sophie a rumegat aceeaşi idee în minte.

— Ce faceţi aici? Nu sunteţi bine-veniţi, a rostit neamţul, reluând o frază spusă de o sută de ori.

Ea obosise s-o audă.

— Am fost chemaţi. Poliţia nu v-a spus nimic?

— Cine?

— Pol…

Inspectorul a luat mâna lui Sophie şi a strâns-o puternic, împiedicând-o să termine fraza. Nu voia să facă asta.

— Am aflat de tinerii care s-au sinucis aici, a spus el, ca şi cum asta ar fi fost ştirea zilei în toate colţurile ţării. I-a provocat o privire de spaimă străinului. Vrem să vă ajutăm.

— Aţi aflat? Nu, nu… nu ştie nimeni. Nimeni nu se îngrijorează din cauza asta.

— Păi, de-aia am venit. Sunt mulţi morţi în foarte puţin timp. Bărbatul continua să nege dând din cap. E ceva ce trebuie cercetat, nu credeţi?

— Nu, nimic de ţerţetat, a răspuns, refolosind cuvântul recent rostit de Marco şi pe care, aparent, îl auzea pentru prima oară. Rezolvăm noi totul. Trebuie să plecaţi.

— „Rezolvaţi“? Cum? Vrem numai să încercăm să…

— Chile nu ajută, niciodată nu ajută, a spus cu glasul şi mai aspru. Ne-au uitat. Toţi ne-au uitat.

Pentru prima oară în decursul discuţiei, Marco a părut realmente interesat. Credea că întrevede direcţia pe care o va lua.

— Ştim despre sărăcie, droguri şi toate astea. Tinerii din toată lumea se sinucid din aceleaşi motive, ştiţi? Nu este chiar atât de rău să recunoaşteţi asta, a explicat Sophie pe cel mai cumpătat ton de care a fost capabilă. Căutaţi ajutor. Lucrurile astea nu au de ce să se mai întâmple.

— Vrem să se termine, a mărturisit, cu o anume jenă, dar e problema noastră. N-avem nevoie de alţii.

— Atunci, convingeţi-mă, i-a cerut inspectorul, cam brusc date fiind împrejurările. Convingeţi-mă că nu vor mai exista alţi morţi şi plecăm de aici. Dacă nu, pot să umplu locul acesta de poliţişti.

— Nu! a exclamat ridicând braţele şi agitându-le în aer. Poliţişti nu. Nu e treaba lor… Să nu îndrăzniţi, a încheiat grav, dând de înţeles că nu se joacă.

Încăpăţânarea neamţului începea să-l exaspereze pe Marco, dar Sophie a vorbit din nou, înainte ca el să se lanseze într-un atac de contraîntrebări sufocante.

— Înţelegem că sunteţi supăraţi pentru puţinul ajutor pe care îl primiţi. V-ar uimi să aflaţi câte regiuni din ţară sunt în aceeaşi situaţie, la fel de uitate…

— Dar noi de două ori, a zis, mai mult trist decât deranjat. De două ori uitaţi.

Feliciano şi-a încrucişat degetele de la mâini.

— Uitaţi de Germania?

Hermann Asmusen şi-a îndreptat spatele şi s-a încruntat.

— Înainte nu chiar atât, acum mai mult. Aduc provizii în fiecare lună, abia dacă ajung. A vrut să ofteze, dar ceva l-a silit să se stăpânească. A tuşit şi

şi-a reluat atitudinea de „aici, eu comand“. Patria e una singură, unică. Vor veni după noi, a rostit.

— Şi când v-au „lăsat“? a întrebat Cal, chiar dacă nu era prea sigur dacă poate să se amestece. De fapt, abia a articulat prima silabă, că Marco l-a şi somat din priviri să tacă. Fotograful a făcut un gest nevinovat şi n-a mai spus nimic.

— Tipul de clădiri în care locuiţi şi dispunerea acestora nu datează de mult, a explicat Marco, mergând mai departe. Zona aceasta a fost populată de colonişti europeni, din ordinul guvernului, între o mie opt sute treizeci şi nouă şi o mie opt sute cincizeci şi doi, dar dumneavoastră nu sunteţi din grupul acesta, ori da?

Bărbatul a negat.

— Martie, o mie nouă sute patruzeci şi şase, prima piatră din Puerto Fake, a spus întorcându-se în trecut. Vaporul *Aida,* din port până aici am venit cu căruţa.

— Evrei în căutare de teritoriu neutru… sau militari care căutau să scape de responsabilităţi?

Cal se pregătea să facă un comentariu despre cele spuse, dar nu l-a lăsat Sophie. Ştiau că nu sunt evrei… Catalogaseră fiecare detaliu din puţinul pe care au apucat să-l vadă în ciudatul buncăr pe care l-au vizitat, ca şi în casa acelei femei şi nu existau simboluri concludente. Evreii sunt foarte legaţi de credinţa lor, arată asta prin tot ce fac ori spun. Nu, nu era cazul acum. Feliciano ştia. Voia doar să-şi provoace interlocutorul.

Şi reuşise. Aparent ofensat, neamţul şi-a rezemat spatele de spătarul scaunului.

— Nu ne aflăm aici din proprie voinţă. Urma să stăm doar un timp, până ce se linişteau lucrurile. Nu mult, câteva luni. Dar au fost ani. Şi ne vor da de lucru, dar nu există şanse. Ne vor anunţa când vom putea să ne întoarcem, când graniţa va fi sigură să plecăm…

Cal a strâns buzele într-un gest de interogare.

— Războiul s-a terminat acum cincizeci de ani, domnule Asmusen.

Bătrânul a oftat.

— Nu pentru noi.

Încet, detectivul, fotograful şi legista s-au întors să se uite unul la altui. Cal auzise despre un nord-american găsit de curând în mlaştinile vietnameze de către un turist; îşi construise o colibă mică şi trăia din mila localnicilor. Încă îmbrăcat cu uniforma roasă, de luptă, primul lucru de care i-a întrebat pe conaţionalii săi a fost: „S-a terminat războiul? Cine a câştigat?“ Poate Puerto Fake era în aceeaşi situaţie: îndepărtaţi de sursa conflictului şi ignoraţi de străinii care i-au primit, au aflat de încetarea confruntării, dar nu şi dacă se terminaseră ororile cu adevărat. Atunci a simţit o strângere de stomac care l-a paralizat. În fond, îi era milă de ei.

Încrederea transformată într-o ingenuitate oarbă faţă de patria lor a emoţionat-o profund pe Sophie. A lăsat pleoapele în jos.

— Şi dacă nu vin după voi? Ar putea să mai moară şi alţii în vreme ce aşteptaţi…

Din felul cum s-a ridicat de pe scaun, Marco a presupus că bătrânul considera discuţia încheiată. Şi-a scuturat pantalonii, şi-a netezit cămaşa de culoare albastru deschis şi şi-a luat un ton funebru.

— Se întâmplă uneori. Unii trebuie să moară pentru ca alţii să trăiască. Le-a întors spatele câteva secunde, mergând spre ieşire. Plecaţi.

— N-avem mijloc de transport, s-a gândit Cal să spună.

Hermann Asmusen a dat din cap.

— Asta nu-i o problemă.

A închis uşa încet. Sophie încerca să-i ghicească expresia chipului în timp ce se îndepărta pe hol.

— Ne vor repara maşina? s-a arătat Cal neîncrezător.

Sophie s-a încruntat.

— Se pare că da.

— Oricum n-am să plec, a zis Marco relaxându-şi umerii.

— Nici noi, au rostit ceilalţi doi la unison.

— O, ce uşurare, i-a ironizat. Pe urmă s-a întors la gândurile lui. Îi doare în cot dacă moare cineva. Nu se deranjează măcar să facă un anunţ mortuar.

Sophie nu reuşea să înţeleagă.

— Sunt foarte bănuitori. Aşa sunt de obicei coloniile de străini… apatice, unite. Dar li se întâmplă ceva grav. Ar fi trebuit să le spunem că suntem de la Brigada de Investigaţii.

— Suntem?

Ea a evitat privirea lui Feliciano.

— E un fel de a spune, s-a corectat, obosită de dihotomia „eu aici, tu acolo“. Se izolează de tot şi ameninţă pe orice străin, pentru ca nu cumva acesta să se gândească să rămână. E cam ca un fel de filtru uman, ca să se evite contaminarea societăţii.

— Un Ku Klux Klan al noului secol… Pasionant, a murmurat Cal, aproape scuipând.

— Şi corpurile? N-am avut ocazia să-l întreb despre ele…

— Dacă nu-i preocupă cauzele deceselor şi nu există medic în zonă, probabil le duc direct la cimitir, nu? a fost de părere Cal. Sophie a şoptit un „posibil“. Atunci, să mergem acolo. Să intrăm în gropi.

Ideea de a se înarma cu lopeţi şi saci ca să scoată trupuri din sicrie putrezite, în clandestinitate şi fără să aibă un loc în care să le examineze, n-o atrăgea deloc.

— Mai întâi să găsim cimitirul, dacă există unul. Aici nu sunt standarde… nu m-ar mira să-i îngroape în curţile caselor, a continuat ea ridicând vocea. Dar nu locul unde ascund trupurile este lucrul cel mai suspicios. N-au serviciu stabil, le mor copiii, sunt ignoraţi de ţara în care au emigrat, le e dor de patria lor… de ce n-au plecat? Nu ştiu ce credeţi voi, dar ceva foarte important îi leagă de acest loc.

— Droguri, a afirmat Marco fără să se gândească prea mult. De aceea vor să plecăm, le e frică să nu-i descoperim. Cu asta vor rezista, deşi nu au niciun fel de forţă de muncă. Cocaina nerafinată poate să le aducă cel puţin zece milioane de pesos în câteva luni.

Sophie a dat din cap.

— Nu cred. Traficul de droguri funcţionează de oriunde… de ce aici? De ce să n-o facă într-un loc mai primitor, care să le ofere mai mult confort? Este ceva mai important… mai mare decât nişte kilograme de stupefiante.

O scânteie în creierul lui Cal a părut să-l entuziasmeze.

— Petrol? Mine de aur, de pietre preţioase, de minerale?

Marco s-a gândit o secundă. Apoi s-a uitat la el de parcă abia acum îl vedea.

— Puerto Fake a fost întemeiat de nazişti… n-ar fi ciudat, a fost de acord şi Cal a zâmbit în sinea lui, surprins că inspectorul era pentru prima oară de aceeaşi părere cu el. În realitate, orice lucru care se poate vinde ilegal.

— Nu suntem siguri că sunt nazişti, a intervenit Sophie, stricând petrecerea. Simbolul de pe pânză „părea“ o svastică, nu era chiar una…

— Eu cred că e limpede, a contrazis-o Cal, încrucişându-şi braţele.

— N-a întrebat nimeni ce crezi ori nu, s-a răstit inspectorul, tăindu-i brusca bună dispoziţie.

— Este ideea mea! a izbucnit fotograful. Mă rog, a lui Paco, dar eu v-am spus-o vouă.

— Ce generos. Cu toate acestea, acum este teoria mea şi am motive s-o susţin.

— Împărtăşeşte-ne-o, a cerut Sophie sinceră.

Marco a privit-o dispreţuitor.

— Evident că nu.

— Toţi l-am auzit pe bătrân…; n-a avut curaj să nege. Şi chiar dacă nu suntem siguri, bănuiesc că este important să avem şi alte răspunsuri. Poate

ascund un militar care nu s-a prezentat niciodată la Procesul de la Nürnberg, a speculat Sophie, acum mai interesată. E o posibilitate. Pe de altă parte, tu o spui ca şi cum ar fi o certitudine. Ce ne scapă? Spune-ne teoria ta, nimeni nu-ţi va pune prestigiul la îndoială.

— Dacă o faci, pot să te ajut să coroborezi datele, s-a oferit Cal ducându-se spre valiza lui. Pot să caut lista cu pasageri de pe vaporul acela. Ba chiar, dacă data pe care ne-a dat-o e corectă, îţi voi spune şi ce au mâncat la micul dejun în acea dimineaţă.

Râsul forţat al detectivului a sunat grotesc.

— Îţi vei folosi globul de cristal?

— Nu, a răspuns el liniştit. Google DemandNet.

În mai puţin de un minut a ieşit din cameră şi s-a întors cu preţiosul său echipament în braţe. A îngenuncheat lângă pat, l-a pus pe saltea şi ceilalţi s-au apropiat să se uite.

Luându-şi tot timpul necesar, a introdus o parolă din cinci cifre în nişte căsuţe laterale. A deschis carcasa cu delicateţe, a scos o pereche de mănuşi subţiri de piele dintr-un buzunar ascuns şi şi-a trosnit degetele. Ca şi cum ar fi manevrat material nuclear, a scos dinăuntru un laptop gri fără semne distinctive. Cu o îndemânare demnă de personalul NASA, a început să tasteze fără ca Sophie să vadă cum dăduse drumul aparatului, nici cum obţinuse semnal.

— Google… este un căutător de pagini web nu prea sofisticat. Şi ai nevoie de conexiune la Internet, nu? Mă îndoiesc că aici există aşa ceva, s-a arătat ea neîncrezătoare.

Fără să-şi ia privirea de pe ecran, Cal a ridicat o mână.

— În primul rând: nu am nevoie de prezenţa unei companii de cablu ca să am acces la Internet. Am încorporat o cartelă fără fir care îmi permite o comunicare uşoară cu satelitul cel mai apropiat, care se află în acest moment la cinci sute

doisprezece kilometri distanţă de Pământ, se roteşte cu o viteză de vreo douăzeci şi şapte de mii de kilometri pe oră, aproximativ… şi care se apropie. În orice caz, voi vedea dacă pot să ajung pe acoperiş. Acolo aş avea o conexiune optimă. Marco a deschis la maxim ochii întunecaţi, la fel de sceptic, dar cum întârzia să facă unul dintre tipicele sale comentarii, Cal s-a grăbit să continue. Şi în al doilea rând, nu, nu vorbeam de acel Google, dar îl administrează aceiaşi creatori. DemandNet este o reţea de asociere particulară între computere de putere mare. Numai o elită avem acces la ea… şi la conţinutul ei. De la reţete de bucătărie până la informaţii clasificate de CIA.

Inspectorul a putut, în sfârşit, să clipească.

— Şi cu reţeaua asta tu poţi…

— … să-ţi spun multe lucruri, a explicat Cal, zâmbind prosteşte şi privindu-l în fugă pe cel care-i vorbea. Curând s-a întors la tastatură şi, în doar câteva minute de căutare, a găsit ce îl interesa. Să-ţi spun, de exemplu, că vaporul *Aida* a ancorat în port chilian la doisprezece martie o mie nouă sute patruzeci şi şase, la ora cincisprezece şi patruzeci de minute. Asmusen n-a minţit… cel puţin, nu în privinţa asta.

Spectaculoasa îndemânare a prietenului ei în teme tehnologice nu era o noutate pentru Sophie, dar nu înceta niciodată să o surprindă. Obişnuia să îl audă pomenind de cutare sau cutare aparat de colecţie de câte ori vorbeau, deşi ea intuia că prietenul ei nu se bucura că o zăpăceşte cu subiecte care nu erau pe gustul amândurora. Cu toate acestea, acum şi aici, computerul i se părea mai atractiv ca niciodată.

— Lista cu emigranţii? a întrebat ea, apropiindu-se de ecran.

— Completă. Cincizeci şi una de persoane, inclusiv copiii. Prenume, nume, oraş de proveniență, stare civilă, situaţia politică la zi…

— Dă-mi-le, a cerut Feliciano, apropiindu-se şi el. Cal a zâmbit şi mai larg.

— Peste cadavrul meu, a răspuns, închizând computerul cu repeziciune. Nu le vei avea dacă nu mă laşi să particip.

— Şantaj! a exclamat inspectorul mânios. „Peste cadavrul meu“, nu? E uşor. Te asasinez, te îngrop şi cum aici nu vine niciodată nimeni, nimeni nu te va plânge. Iar în treacăt, îţi folosesc computerul pentru scopurile mele.

— Încearcă, Matasantos, a rostit Cal, deşi tremura de frică. Torr funcţionează cu senzor de atingere. Tocmai l-am închis şi, când vei încerca să intri în sistem, îţi va cere o parolă de cincisprezece cifre. Vei avea nevoie de două secole ca s-o descifrezi.

Înfăţişarea inspectorului, tot mai înroşit şi gâfâitor, putea fi asemuită cu taurii aceia înfuriaţi pe care trebuia să-i evite Bugs Bunny în memorabilele sale filme animate.

— Mă provoci?

— Computerul tău se numeşte Torr, ca unitatea de măsurare a presiunii? a întrebat Sophie imediat, intrigată şi amuzată în acelaşi timp.

Cal nu ştia cui să-i răspundă mai întâi.

— Nu, ca eroul benzilor desenate, a mărturisit, cam ruşinat. S-a întors repede spre ultimul membru al trioului. Şi nu, nu te provoc. Îţi ofer ajutorul meu. Cum de eşti atât de obtuz încât să nu pricepi ceva aşa de simplu?

— Uite aici o chestie simplă: eşti-un-nimeni, i-a spus supărat. Dacă n-ar fi fost marea mea generozitate, n-ai fi pus piciorul în sătucul ăsta. Gândeşte-te la asta înainte să mă sfidezi.

S-a lăsat un moment de tăcere în care se puteau auzi doar respiraţiile lor nerăbdătoare. Cum era de aşteptat, Cal a fost primul care a intervenit din nou.

— Datele sunt aici. Sunt ale tale… dacă vrei. Am un prieten ori colaborator în fiecare ţară de pe planetă, a afirmat fotograful, foarte încrezător şi

mândru de reţeaua lui de contacte. A bătut de câteva ori cu palma în laptop şi apoi l-a mângâiat. Nu există loc în care acest bebeluş să nu poată ajunge. Şi chiar dacă eu n-aş găsi ceea ce căutăm, mi-ar spune altul. În timp record.

Feliciano s-a rezemat de tăblia patului.

— Asta e de domeniul ştiinţifico-fantasticului, a concluzionat el categoric. Nu mă vor convinge de contrariul.

— Unii îi zic „tehnologia secolului globalizării“, a îndrăznit să-l corecteze. A oftat. Pune-mă la încercare.

Feliciano şi-a mişcat buzele în toate direcţiile. I se părea la fel de improbabil ca existenţa Omului Zăpezilor, dar curând a acceptat provocarea care izvora din privirea sigură a lui Cal. Nu va pierde ocazia să-l umilească, chiar de-ar fi şi într-o joacă fără importanţă.

— Afganistan.

— Uf… foarte la modă. Aref Mussadiq. Are în camera sa o fotografie a lui Bush ca ţintă a lansatorului de suliţe.

— Malta.

— O republică de cunoscut în două zile. Două zile plictisitoare. Evarist Debono, fiul unor aristocraţi scăpătaţi, dar cu destul venit ca să plătească un notebook Acer Ferrari 4005. Îl ascunde sub pat.

Marco a tuşit ca să-l facă să tacă. Datele anexe erau complet de prisos.

— Georgia.

— Sunt amator de Khachapuri… mâncare tradiţională. Nişte tăiţei foarte ciudaţi, dar miros foarte bine. Elder Demetradze, desenator de profesie şi entuziast amator de sărituri Benji. Odată a călătorit în Galapagos şi era gata să moară când…

Acum l-a întrerupt cu un pufnet. În mod clar, inspectorul nu avea timp pentru genul acela de povestiri.

— Nigeria.

— Leagănul arbitrului care ne-a făcut să pierdem partida Chile-Italia la Mondialul de Fotbal din o mie nouă sute nouăzeci şi opt, vă amintiţi? Un anume Bouchardeau. Dar nu el este contactul meu. Este Tadja Atariku. Confecţionează artizanat din lut şi conversează sâmbetele în grupuri erotice. Amestecă engleza cu limba sa maternă, dar se face înţeleasă.

Marco s-a frecat pe urechea dreaptă nerăbdător, privind spre perete. Sigur îşi storcea creierii să găsească altă ţară, şi mai neînsemnată şi necunoscută.

— Renunţă, n-ai să găseşti nicio fisură, i-a sugerat Sophie, cu un zâmbet de triumf pe care îl împărtăşea şi prietenul ei. Totuşi, Marco şi-a împreunat mâinile într-un gest de aplaudare şi şi-a mişcat sprâncenele.

— Cuba…

Sophie a clipit. Drace, asta-i altceva. Cuba este complicaţia în subiecte cibernaute. Acolo Internetul este tabu, prohibiţia prohibiţiilor. Nu există accese publice, nici măcar nu este cuprins în programe educaţionale. Dacă dintr-un motiv oarecare cineva trebuie să se conecteze, mai întâi este nevoit să completeze o grămadă nesfârşită de hârtii. Autorizarea trece prin zece controlori distincţi.

— Crezi că m-ai prins, nu, superdetectivule? a rostit Cal, fără să-şi piardă zâmbetul. Întârziase peste măsură cu răspunsul, ceea ce i-a dat lui Marco ocazia să creadă că a câştigat înfruntarea. Trebuie să recunosc că a fost un loc deosebit de dificil. Dar, mă rog, chiar şi pe insula aceea, sunt nerăbdători să se conecteze. Identitatea ei am s-o păstrez pentru mine de data asta. N-ar fi prudent s-o divulg; riscă mult intrând în legătură cu mine. Îţi voi spune numai că în fiecare zi cinează cu prietenul nostru Fidel.

Marco a făcut o faţă lungă, râzând ironic.

— Este foarte uşor să inventezi toate aceste date.

— Doar de tine depinde să verifici dacă sunt adevărate, l-a provocat Sophie, încrucişându-şi braţele. Oricum, ai nevoie de noi. Ai nevoie de informaţia pe care poate s-o obţină Cal, ai nevoie de experienţa mea medicală ca să o scoţi la capăt cu cadavrele… dacă avem acces la ele. Vrei să faci lucrurile singur dar nu poţi, aşa încât îţi detaliez soluţiile. Sunt două. Ori accepţi să colaborăm liber…

— În antecedente şi teorii, s-a grăbit să adauge Cal.

— … în antecedente şi teorii, a completat Sophie, ori uiţi şi rămâi singur aici. În ce mă priveşte, să mă lupt cu un grup de colonişti încăpăţânaţi într-o tragedie pentru care nu vor ajutor este o neplăcere fără sens. Am lucruri mai bune de făcut. În privinţa lui Cal, el se află în Puerto Fake pentru fotografii. Se va întoarce cu mine în capitală indiferent dacă le obţine sau nu.

Cel menţionat n-a prea părut de acord cu ultima parte, dar a preferat să omită divergenţa, urmărind armistiţiul pe care încercau să-l obţină. Feliciano şi-a sprijinit coatele pe genunchi, folosind o mână liberă ca să se scarpine pe braţ. Rana pe care o căpătase în călătoria aventuroasă până aici se cicatriza.

— Mori de curiozitate să ştii ce se petrece; nu vei pleca fără amănunte, a sfidat-o Marco, de data asta privind-o în jos.

— E adevărat, dar nu-mi hotărăşte viaţa în mod definitiv. În fiecare zi apare câte un caz nou de rezolvat la uşa biroului meu. Pot să plec de aici şi nu mă vei opri.

— Nu, n-aş face-o, i-a confirmat, nedând semne că vrea să calmeze discuţia. Dar spune-mi, dragă Deutiers… Cum vei pleca? Vei cere împrumut furgoneta Poliţiei?

O scotea din răbdări.

— Pe jos, nu contează. Nu mă tenta.

Putea să fie îngrozitor de încăpăţânată, recunoştea asta ca pe unul dintre cele mai mari defecte ale ei, dar nu voia să se înmoaie. El a închis ochii, a lăsat capul în jos şi şi-a ciufulit părul scurt. Şi-a dres glasul cu putere.

— Bine, o vom face, a zis, arătându-şi palmele mâinilor. Ştii că am nevoie de creierul tău, doar nu degeaba te-am recrutat. Nu face pe victima şi totul va merge mai bine. A tuşit din nou. Deşi prietenul tău este un obstacol, cutia lui de metal poate să-mi fie de folos, admit. Aşadar, gândindu-mă la buna desfăşurare a cazului meu şi încheierea lui grabnică, astfel încât să pot să plec de aici cât mai curând posibil, vom proceda aşa: ok, puteţi să vă jucaţi de-a detectivii. Voi riscaţi să cădeţi în ridicol. Totuşi, în tot ce realizaţi şi mă refer la t-o-t-u-l, va trebui să vă consultaţi mai întâi cu mine, să-mi comunicaţi pe urmă, bineînţeles, orice concluzie fantezistă la care ajungeţi. Mă veţi informa despre fiecare mişcare neuronală şi eu voi hotărî dacă e bună la ceva ori nu. Este ultimul meu cuvânt.

Obrajii aprinşi ai lui Sophie îi demonstrau furia stăpânită. Pregătea un discurs extins despre batjocoritori şi chiţibuşari, drepturi civile şi studii făcute, dar vocea lui Cal a redus-o la tăcere. Hotărâse pentru amândoi.

— S-a făcut.

A zâmbit pe jumătate şi a întins mâna spre el, cu speranţa absolut naivă că Feliciano o va strânge. Cum era de aşteptat, n-a făcut nici măcar gestul de a se apropia, dar Sophie a înţeles curând că nu avea legătură exclusiv cu aerele lui de superioritate. Îşi întindea gâtul tot mai mult peste umărul lui Cal, încercând să vadă în spatele lui. Încercând să vadă pe fereastră.

— Ce se-ntâmplă?

El s-a ridicat, sprijinindu-se pe amândouă picioarele. A păşit, s-a aplecat peste balustradă şi a clipit. Ceva îi atrăsese atenţia.

— Hei! a strigat şi, după felul cum a făcut-o, atât Sophie cât şi Cal s-au repezit să vadă.

Părea important şi chiar era. Dând impresia că este urmărită şi pe jumătate ascunsă după un copac cu trunchiul gros, o femeie cunoscută, cu ochi trişti, se uita către etajul superior.

Feliciano n-a stat pe gânduri. L-a dat pe Cal la o parte cu violenţă, a ieşit pe uşă şi a alergat în josul scărilor. Holul care mărginea salonul ducea la grădina pe care Sophie putea să o vadă de la fereastra ei. Ceilalţi doi i-au urmat îndeaproape.

— Hei, dumneata! i-a strigat Marco din nou, făcând-o pe doamna aceea să-şi întrerupă fuga. A încetinit paşii, s-a oprit la câţiva metri de ea şi s-a lăsat pe genunchi ca să-şi recapete răsuflarea. Vrem doar să vă ajutăm, ştiţi? Să rezolvăm asta, să-l prindem pe vinovat. Să nu mai moară nimeni.

Ochii îi erau tot apoşi, aşa cum o găsiseră în urmă cu o oră când au năvălit în casa ei, ieşind din tunel. Privirea aceea tristă era, aparent, un semn permanent, s-a gândit Marco, după o apreciere fugară.

— Ei nu vor… ajutorul vostru, nu vor, a refuzat ea dând uşor din cap, în vreme ce se uita la frunzele de pe jos.

Sophie a încercat s-o privească în ochi.

— Doamnă… iertaţi-mă, cum vă numiţi?

— Meyer…

Gestul exagerat al lui Cal era absurd în împrejurările date. Rudă a uneia dintre victime… da. Marco continua discuţia chiar ştiind că vorbea cu o sursă directă în acest caz.

— Doamnă Meyer, a spus el fără să aştepte să audă şi numele ei mic, trebuie să acceptaţi ajutorul cuiva.

— Poate nu al nostru, dar poate al autorităţilor din ţară, a intervenit Sophie, făcând un pas spre Feliciano. Femeia continua să refuze. Nici asta?

— Nu, nu… aşteaptă şaptele, şaptele, a spus acum, cu o emfază cam paranoică. A întins mâinile

şi a ascuns trei degete într-un pumn. Şapte, şapte… Moare al şaptelea şi nimeni altcineva. Până la alt ciclu. Câţiva ani… nu prea mulţi. Continuă şi iar continuă. De fiecare dată câte şapte. Mor şapte şi atât.

Feliciano a luat-o de braţ, dar ea a tresărit din cauza contactului şi a dat înapoi câţiva metri. Sophie l-a certat în şoaptă pentru brutalitate şi cu o lovitură în piept l-a obligat să se îndepărteze. Va pune ea întrebările.

— Aşadar, nu este prima oară când se întâmplă? Au murit mai mulţi de-ai dumneavoastră?

Cal îşi făcea propriile socoteli.

— „Şapte la fiecare ciclu“… Ce ciclu? Luni, anotimpuri, ani…?

— N-o sâcâi! a ţipat Marco la el, aruncând cu o pietricică. În loc să-şi apere capul, fotograful a preferat să-şi protejeze camera. Inspectorul a făcut ochii mici. Reevaluează-ţi priorităţile, a adăugat într-un murmur, ţintindu-i tâmpla cu inelarul. Cal i-a întors spatele.

— Nu vine niciodată nimeni, îi alungă pe străini… trăiesc cu frică, trăim, a continuat, vorbind pe diferite tonuri şi volume, ceea ce făcea foarte greu de înţeles dialogul, fără a mai pune la socoteală rostirea spaniolei în gura unei nemţoaice. Dar dumneavoastră puteţi, aţi putea… tu poţi, a zis deodată, mergând spre Sophie. S-a înfiorat la contactul cu ea; femeia a luat faţa roz a legistei în mâinile sale neobişnuit de zbârcite pentru cineva de vârsta ei. Tu poţi… Balanţă. Eşti Balanţă. Tu poţi să-i ajuţi.

Sophie s-a gândit de două ori înainte s-o contrazică. Puteau să piardă restul declaraţiei sale.

— De fapt, sunt Fecioară, a corectat-o ea, zâmbind pe jumătate.

Femeia a aşteptat o secundă înainte să-şi ia mâinile de pe obrajii lui Sophie. Dar, misterioasă, nu a pierdut contactul vizual.

— Eşti sigură?

Sophie n-a ştiut ce să facă ori să spună, doar să-şi oprească orice mişcare, fără să-şi ia ochii de la chipul trist dar transparent al celei din faţa sa. Ce voia să spună cu asta?

Marco a mişcat picioarele pe frunzele uscate, provocând un zgomot care le-a scos din gândurile lor.

— Discuţia aceasta ezoterică este realmente fascinantă, dar cred că subiectul nostru este altul, a subliniat sardonic.

— Ciclurile sunt lunare, aşadar, a conchis rapid Cal, bănuind că doamna Meyer era pasionată de ezoterism, după cum atât de „amabil“ insinuase detectivul. Asta influenţează sinuciderile?

Femeia a ridicat privirea şi a făcut o figură foarte uimită auzind cuvântul „sinucideri“. Marco a înţeles pe loc.

— Nu e asta… îi asasinează, aşa-i?

Ochii ei, de data aceasta, au vărsat lacrimile care se adunau. Bărbia i-a tremurat.

— Ei vor… vrem… să-l eliminăm, dar se tem, a mărturisit, acum tremurând din cap până-n picioare. Sophie a întins braţul vrând s-o consoleze, dar ea a respins gestul.

— „Se tem“? De cine?

Gura ei, udă de lacrimi, s-a strâmbat ca să spună ceva, după cât se părea, esenţial.

— Lumina…

Cei trei s-au privit uimiţi şi chiar dacă Sophie s-a gândit la o grămadă de răspunsuri posibile, n-a putut să confirme niciunul. Nu prea departe de ei, s-a auzit galopul înteţit al unor cai. Atunci, femeia a făcut ochii mari, înspăimântată. S-a uitat în toate părţile, apoi la interlocutorii ei şi a alergat în direcţia opusă, ca şi cum tocmai şi-ar fi dat seama că să se afle acolo era o cutezanţă pe care unii nu erau dispuşi s-o tolereze.

A ocolit copaci şi plante agăţătoare până ce Sophie a pierdut-o din vedere. Spera s-o vadă din nou… vie.

7
DESPRE MAMA MEA

Uneori privesc înapoi, şi eşti chiar acolo, vorbindu-mi…

BOYZ II MEN

„Un cântec pentru mama“

Concentraţi încă asupra urmelor de copite, Cal a oftat.

— Votez pentru un lider extraterestru.

Feliciano s-a întors încet pe călcâie, a luat altă piatră şi a aruncat-o cu putere înspre fotograf dar ea a trecut la doar câţiva centimetri de tâmpla stângă a acestuia. Îi venea să-l sugrume.

— Mă îndoiesc că motivul fricii de aici este un Darth Vader[2], i-a răspuns Sophie, zbuciumându-se în sinea ei în legătură cu ce trebuia să fie centrul

atenţiei sale în acel moment. Era o femeie marcată de durere… ar fi putut să spună orice. Balanţă, Fecioară… era totuna. Trebuia să uite. Încercând atunci să aducă discuţia pe pământ, înainte ca Marco să înceapă să se supere de-a binelea, şi-a completat piesele puzzle-ului. Ziua îi înspăimântă, cum am văzut. Nu ies din casă şi folosesc tuneluri. Putem să persistăm în ideea de teamă faţă de soare, dar nu mă convinge chestia cu „să-l eliminăm“… Cum ar putea?

— Îl elimină destul astupându-şi ferestrele caselor, a spus şi Cal.

Ea s-a îndoit, dar curând şi-a amintit o discuţie neîncheiată.

— Tot mai crezi în chestia asta cu zorii?

Marco s-a întors către ea după aluzia la teoria lui, fără să clipească. N-a răspuns imediat.

— Toate ferestrele astupate pe care le-am văzut dau spre est, dar nu pot să trag o concluzie fără să le văd şi pe celelalte.

— Şi când ai de gând să te întorci? a întrebat Cal.

— Cât mai curând cu putinţă, a zis, aranjându-şi puloverul încheiat până la gât. Că vor sau nu aceşti babalâci, am să rezolv orice ar fi ceea ce se întâmplă aici. Nu pot să mă întorc la Santiago cu mâinile goale.

— Nu cred că Urrutia o să te pedepsească dacă n-o faci, a râs Cal acru. Poate că aici nu e nimic, cu excepţia unei mulţimi de adolescenţi depresivi, cum am crezut mereu. Cu bătrânii ăştia ţicniţi ca părinţi şi bunici, nu mă surprinde că vor să se omoare.

Sophie a ridicat o mână.

— Eu prefer să iau în calcul toate posibilităţile, a zis. Ne rămân de cercetat cimitirul şi dispensarul, pot să ne dea piste bune.

— Piste pentru investigaţia mea, da, mulţumesc, i-a vorbit Marco ironic, dar nu suntem siguri că aceste lucruri există cu adevărat.

— Să mergem să le căutăm, a insistat Cal entuziasmat. Dacă înconjurăm satul, putem să le găsim fără să fim văzuţi. Trebuie să trimit nişte imagini dezolante la Ad Rottem cât mai repede.

Sophie şi inspectorul începuseră să meargă deja spre camerele lor.

— Acum chiar vrei glonţul ăla în plămân, nu? l-a ameninţat el.

Fotograful a făcut o mutră dezgustată, rezemându-se de balustrada scării în spirală.

— Încerc să-mi fac meseria, bine? Nişte fotografii demne de *Times* nu mi-ar prinde rău, a răspuns.

Sophie a zâmbit uşor.

— Satul acesta nici măcar nu este menţionat în săptămânalele regionale, a adăugat Marco.

— E adevărat, dar noi putem să schimbăm asta. Pe mine nu mă interesează faima, dar pariez că pe tine da, l-a tachinat Sophie, ştiind că era foarte riscant să facă asta. Aşadar… de unde începem?

— Ar trebui să facem ca exploratorii adevăraţi… ca spaniolii care au colonizat continentul acesta, a fost de părere Cal, dar glasul lui Feliciano l-a întrerupt.

— Colonizatorii au cucerit zona aceasta prin forţă şi pentru că au văzut că pădurile dese şi nesfârşite nu le îngăduiau să construiască aşezări şi să semene hectare de grâu, au ars totul. Totul. Incendiul a durat treizeci de ani. Ceea ce vedem sunt seminţele care au supravieţuit. Asta vrei să faci?

Cal a respirat adânc.

— Ar trebui să ţi se verifice siguranţele, i-a spus, făcând o mutră tâmpă şi ţintind spre capul lui. N-am venit să ard nimic. Ceea ce vreau să zic este să folosim schemele lor. Să începem cu centrul. Ştii tu, unde se află poşta, biserica, sediul administraţiei, banca etc. Toate satele latino-americane sunt construite în acelaşi fel.

— Aici nu există alţi latini decât noi, dacă Deutiers poate fi considerată chiliană, a rectificat inspectorul privind-o. Nu ştiu ce scrie în paşaportul tău.

Sophie nu era interesată de o discuţie despre datele ei personale.

— „E ca şi cum ai fi în altă ţară“… Tu ai spus, Cal, i-a amintit ea. Aici nu există centru. Nici măcar nu sunt biserici, nici creştine, nici de alt fel. În haosul acesta nu-i de mirare că unii vor să-şi pună capăt zilelor.

Marco şi-a menţinut privirea într-un punct fix de pe perete, lângă uşa închisă a camerei sale. N-a clipit. Din cauza tăcerii – mai ales, din cauza lipsei altui comentariu simpatic al inspectorului – legista şi fotograful s-au întors înspre el. Curând a vorbit, fără să se mişte.

— Aceasta este altă ţară, i-a asigurat în şoaptă, ca şi cum ar fi vorbit cu el însuşi. „Patria este una“… limpede, mai mult decât limpede. Maşinile Ford pe care le-am văzut… diplomatice. Ale ambasadei. Aici nu există chilieni, pentru că locul acesta nu face parte din Chile. Acesta este teritoriu german.

Cal a ridicat sprâncenele.

— Şi parcă tu erai expertul în geografie… a pufnit. Din câte ştiu eu, Germania se află în Europa şi…

— Se referă la teritoriu suveran, a specificat Sophie, pe un ton nerăbdător. Locurile în care sunt amplasate consulatele străine sunt considerate ca o extindere a ţărilor respective. Doar ei au jurisdicţie aici. Aşadar, el crede că satul acesta este proprietatea ambasadei germane.

— Mulţumesc pentru explicaţii, a mormăit Marco muşcător, fără să se uite la ea. Cal s-a bucurat că mai adaugă o informaţie în creierul său.

— Dar, e posibil? Dacă ar fi aşa, jumătate din Santiago ar fi teritoriu suveran al Peru.

Sophie şi-a reţinut râsul chiar înainte ca pieptul să înceapă să i se contracte; lui Feliciano nu-i plăcuse.

— Nu, nu e posibil, dar probabil asta vor ei. Sau cred. Există o evidenţă variată despre o reţea de protecţie neonazistă în această ţară. Ar explica supravegherea continuă a acestui sector de către personalul de la ambasadă. Nu m-ar surprinde să mai vedem şi alte Forduri.

Ea a confirmat.

— Ar explica de ce poliţiştii ştiu puţine despre sat şi nu se amestecă în evenimentele locale. Nu pot, nu le este permis…

— … şi ar explica ignoranţa în privinţa morţilor, a adăugat Cal, pe un ton entuziast că poate să colaboreze. Se întâmplă de ani de zile şi autorităţile nu au aflat niciodată… ca şi cum nu ar fi o problemă chiliană. Pariez că nu ştiu nici măcar că Puerto Fake există. N-am ajuns aici prin îndrumările primite din partea Poliţiei.

Feliciano şi-a fixat privirea asupra lui Cal, apoi asupra lui Sophie. Nu putea să evite asta: tocmai asistase la ceea ce se cheamă „muncă în echipă“. A icnit.

— Dar nu explică teama faţă de lumină, a conchis ea, accentuând pe această importantă excepţie. Este o motivaţie crucială printre ei. Să aflăm cauza şi ea ne va duce la restul.

Marco şi-a dus o mână la bărbie, încuviinţând. Probabil se gândea la acelaşi lucru.

— Nu trebuie să fie neapărat teamă faţă de zi… Poate să fie veneraţie a nopţii, a spus pe neaşteptate.

Înainte ca Sophie să rostească un „improbabil“, Cal a plescăit din limbă şi a mişcat din mâini.

— Nu, nu… grupurile acelea sunt recognoscibile. Există amănunte care îi dau de gol cât ai clipi, cum ar fi hainele, de exemplu. Se îmbracă numai în negru, iar clona lui Schäfer folosea o cămaşă prea sărbătorească pentru gustul

meu, a spus, pe tonul încrezător şi propriu unui parapsiholog. S-a gândit un moment. Totuşi, cred că am văzut undeva un reportaj despre sectele Judecăţii de Apoi…

Sophie a tresărit. Era cel mai logic lucru pe care îl auzise până acum.

— Asta are sens. Sunt grupuri desprinse de Biserica ortodoxă europeană. Într-o zi va veni Mesia şi îi va pedepsi pentru ororile comise… asta cred ei. De aceea se adună în locuri închise şi de negăsit pentru străini. Pot să se potrivească perfect cu aceşti germani. Şi-a dat cu degetele peste gură, punându-şi ideile în ordine. Să folosim asta deocamdată. Şi ideea despre zorii de zi este interesantă. Cal, poţi să cauţi date despre asta? Începând cu enciclopedia britanică până unde ţi se năzare.

— La ordin, a zâmbit cel pomenit, luând o atitudine milităroasă, cu o mână încordată pe frunte. Feliciano şi-a încrucişat braţele, neclintit.

— De când ai luat comanda cazului?

Sophie a tras aer în piept. Entuziasmul o făcuse să uite că nu ea era şefă aici; că, la fel ca întotdeauna, exista cineva căruia îi datora respect şi supunere şi că depăşise o limită foarte delicată în relaţia ei cu inspectorul adjunct.

A coborât privirea câţiva centimetri, încruntându-se.

— Scuze… inspectore, s-a disculpat printre dinţi. E adevărat. Tu conduci. Spune-ne ce să facem.

El şi-a rotit gâtul încet.

— Te pun numai la locul tău… N-am zis că ordinul ar fi fost greşit, a explicat, zăpăcind-o pe tanatologă. Umilire ori amabilitate?

N-a avut prea mult timp să afle. A ascultat atentă şi a crezut că identifică un zumzet ciudat şi ascuţit care provenea din camera ei. A alergat până acolo, cu tovarăşii ei urmând-o şi, cum a deschis uşa, şi-a dus mâinile la urechi.

— Ce-i asta? a întrebat Marco, ducându-şi mâna la cureaua pantalonilor (unde ţinea revolverul) tot atât de repede ca mişcările lui Sophie spre pastilele ei. Cal şi-a făcut drum printre ei şi s-a dus la computer. Ultima dată îl lăsase aici.

— Te cheamă cineva, a zis el, întorcându-le spatele ca să se uite la monitor. A luat perna de pe pat şi s-a aşezat pe ea pe podeaua nu prea curată.

Feliciano a trebuit să-şi stăpânească multe impulsuri asasine ca să nu se năpustească asupra sa. Slavă Domnului, nu erau în camera lui.

— Pe mine sau pe ea? a vorbit el morocănos. De data asta Cal s-a întors.

— Pe Soph… I-am direcţionat numărul de telefon mobil spre satelitul meu, a explicat, de parcă ar fi vorbit despre rândunicile verii. Ea a rămas înmărmurită.

— De ce-ai făcut asta? Cine ţi-a dat voie?

— Nu fi bleagă, i-a replicat el, întorcând privirea către Torr. Niciunul dintre celularele noastre nu funcţionează în locul ăsta, nu au semnal. Pariez că pe al tău l-ai pus în geamantan şi l-ai uitat acolo. Sophie n-a răspuns dar era adevărat. Spera să nu fi dispărut după atacul vandalic care îi făcuse fărâme lucrurile. Am introdus numărul tău în sistemul meu, direct la satelit. Vom putea să dăm şi să primim telefoane fără probleme. Puteam să dau numai un număr şi al tău era cel mai de folos. Eu aproape nu folosesc telefonul (de-aia există Messenger-ul şi camerele web) şi mă îndoiesc că au multe persoane în agenda lor telefonică numărul lui mister Popularitate, aici de faţă.

Marco şi-a manifestat ura printr-un anume gest.

— Toată pălăvrăgeala asta n-a făcut decât să tărăgăneze lucrurile, s-a plâns el. Persoana care sună va închide în orice moment.

— O, da! a exclamat Cal, amintindu-şi deodată care fusese motivul explicaţiilor sale tehnice. Din servieta lui argintie a scos un obiect dreptunghiular învelit într-o husă de pânză. L-a luat cu delicateţe,

l-a desfăcut în două şi l-a conectat la laptop. Apoi i l-a întins lui Sophie. Poftiţi, *madame.* Apasă pe zero ca să vorbeşti.

Chestia aia chiar avea taste. Taste cu numere. Ecranul computerului anunţa „Roaming Succeeded“ („Conexiune realizată“) în litere roşii sclipitoare iar zumzăitul înainte de neînţeles era acum pentru ea un foarte limpede „ţârr“ telefonic.

Cam neîndemânatică, a apropiat aparatul de ureche. A apăsat pe „0“.

— Alo?

— Alo, Sophie?

Tonul familiar a silit-o să zâmbească.

— Carlos… ce bine că te-aud. Ce faci?

Marco Feliciano a înţeles de îndată ce Sophie a făcut auzit numele celui aflat la celălalt capăt al firului. A privit-o direct în ochi, ca şi cum s-ar fi pregătit să-i transmită toţi paşii pe care trebuia să-i urmeze.

— Asta voiam să te întreb şi eu, i-a zis prefectul Urrutia amabil. Voiam să mă asigur că este totul în ordine. Te-ai instalat? N-ai avut probleme?

Sophie a tăcut câteva secunde. Inspectorul aştepta să dea semne constante în legătură cu discuţia, dar ea se bucura, în parte, de acel mic spaţiu de neatins pentru dominatorul ei şef de moment.

— Suntem bine, nu-ţi face griji, a răspuns şi Marco a făcut o mişcare bruscă de iritare.

Subit, nervii lui Sophie au început să apară. Ce făcuse atât de grav? Pe de altă parte, Urrutia s-a arătat nedumerit.

— Suntem? Eşti acolo cu Hidalgo?

Măi să fie. Asta era chiar o boacănă.

— Nu… sunt… sunt cu Cal. A vrut să mă însoţească, a răspuns, cam încurcată, dar reuşind să iasă din impas.

Acum înţelegea privirea lui Marco. Carlos nu ştia că el se află acolo, îi spusese în noaptea în care a recrutat-o. Nimeni de la Investigaţii nu ştia nimic;

el voia să vină cu cazul rezolvat ca să primească admiraţie şi elogii spontane. Miguel Hidalgo (oricine ar fi fost, în cazul în care exista) îl chemase, dar Feliciano nu a făcut cunoscute detaliile niciunui superior. A vrut să fie propriul şef. Să ducă propria bătălie, să câştige prima rundă.

Sophie s-a mai gândit. Ar fi foarte simplu să-l dea de gol.

— Andrade? Ce treabă are el în Puerto Fake?

— Fotografii pentru Ad Rottem, a răspuns ea încordată.

— Nu prea-mi place compania asta… Ştii că va vinde celui care oferă mai mult orice informaţie pe care i-ai furniza-o. Ai grijă, da?

Legista a încercat să se relaxeze.

— Cal a fost un bun tovarăş de călătorie.

Prietenul ei i-a zâmbit, dar Marco continua să fie serios, într-o atitudine dură, care exprima nervozitate şi dezaprobare. Ea nu prea ştia cum să reacţioneze.

— Va trebui să te cred, s-a resemnat Urrutia. Dar spune-mi. Probabil ai avut deja acces la cadavre. E aşa de grav cum zice Hidalgo? Va trebui să implic Brigada?

— De fapt, am mai multe teorii despre ce se întâmplă, a început ea, ridicând un pic tonul. A încercat să-l testeze pe Marco, să priceapă ce vrea. Şi răspunsul n-a întârziat să apară.

El s-a apropiat imediat de ea, acum vizibil tulburat şi a dat din cap într-un gest de negaţie fără echivoc, foarte greu de contrazis.

— A, da? Povesteşte-mi.

Sophie a simţit că i se usucă gâtul.

— Am început de curând să mă pun la curent, ştii? Prefer să-ţi spun când voi avea ceva mai concret, s-a scuzat, încercând să pară convingătoare.

— Cum vrei, am încredere în prudenţa ta. Dacă ai vreo problemă ori ai nevoie de ajutor, sună direct

la mine. Biroul de Investigaţii din regiunea aceea e practic ca şi inexistent.

— Serios? a zis ea, prefăcându-se interesată şi surprinsă. Bine, te sun dacă apare ceva important.

— Aşa sper.

Datorită frazelor pe care le auzise, Marco părea mai relaxat. Sophie se mai gândea încă la cât de bine era să ascundă situaţia sa actuală, dar această dovadă de încredere şi/ori loialitate faţă de inspector ar putea să-i aducă un anume bonus. Nu putea să strice totul, acum când, în sfârşit, avea permisiunea să cerceteze.

Dar lipsea ceva. Ceva care conta mai mult decât o grămadă de sinucideri ori o legiune întreagă de neonazişti. Ceva care o tulbura, făcând loc fără încetare unor drumuri pline de oprelişti.

— Carlos? l-a chemat din nou, cu glasul tremurându-i uşor, o secundă mai înainte de a încheia convorbirea. Era conştientă de ceea ce putea provoca următoarea ei întrebare, dar a îndrăznit. A băgat o mână în buzunar şi a mângâiat flaconul de Xanazin. Când e ziua mea?

Prefectul n-a răspuns imediat. S-au auzit şoapte de interferenţă şi apoi un oftat. Un oftat adânc.

— Nu din nou, Soph, a avertizat-o, chiar dacă pe un ton mai degrabă patern. Ţi-ai luat pastilele?

— Da, a răspuns ea. Subiectul acela nu merita decât răspunsuri monosilabice.

El a făcut un „Mmmm“ la celălalt capăt al firului.

— Să nu uiţi de ele, bine? Ai grijă, ţine-mă la curent cu totul.

A închis. Sophie a luat încet modernul aparat de la ureche şi i l-a înapoiat lui Cal cu un gest puţin trist.

Feliciano a dat din mâini. Nu înţelegea nimic.

— Şi întrebarea aia la ce foloseşte…?

— Ca să mă chinui, a răspuns ea, fluturându-şi părul ca şi cum ar fi vrut să scape de o insectă supărătoare. De fapt, erau idei supărătoare.

Explică-mi de ce a trebuit să-i ascund informaţii, plecând de la faptul că te afli aici.

— Nu-ţi trece prin cap de ce? a rostit el, făcând pe surprinsul. Ai văzut cum au reacţionat oamenii ăştia când ne-au văzut pe noi trei. Imaginează-ţi trei patrule. Dacă Urrutia află despre ostilitatea care domneşte aici, va aduce jumătate din armată în acest cătun. Să-i speriem şi mai mult este ultimul lucru pe care îl vrem. Şi-a întins spatele. În privinţa prezenţei mele, am fost solicitat la acest caz, chiar dacă nu avem dovezi că martorul există. Cu toate acestea şi chiar dacă am mari îndoieli, voi da explicaţiile necesare cui va fi nevoie, în momentul când va fi nevoie. Voi hotărî când va trebui s-o fac.

Ea a dat uşor din cap, gânditoare.

— Şi dacă se întâmplă ceva mai grav?

Inspectorul a arătat în faţă cu o mişcare a bărbiei.

— Pentru orice eventualitate, avem telefon şi Internet… Bucăţica asta de modernitate va continua să fie de folos.

Sophie a consimţit din nou. Continua să fie prinsă în delirurile sale personale… Între un semn zodiacal şi o carte de identitate.

— Şi acum?

— N-am să mai aştept, a răspuns Feliciano. Andrade, zici că e mai bine să înconjurăm satul? Haidem. Să nu pierdem timpul.

A făcut câţiva paşi, şi-a aranjat jacheta şi s-a dus la uşă. Sophie l-a urmat îndeaproape, în vreme ce fotograful ridica glasul ca să atragă atenţia.

— Hei, nu aşa repede. Îmi daţi o secundă? Am trimis un e-mail către webmaster-ul meu în legătură cu fotografiile pe care le-am predat şi am alăturat numărul ăsta. Voi folosi căsuţa ta vocală, mă laşi? i-a cerut prietenei lui. Ea nu vedea de ce ar refuza. Numai pentru cazul în care sună când nu suntem aici… şi de asemenea pentru Urrutia. Bătrânul are opt simţuri. Poate bănui ceva. A luat aparatul înnoit de curând, l-a întors ca să-l utilizeze ca pe un microfon simplu şi şi-a dres glasul. Şi-a luat chiar

un zâmbet de conjunctură: Bună, sunt Calixto Andrade Lebet. Da, faimosul fotograf. Nici prietena mea, Sophie Deutiers, nici eu nu putem să răspundem în acest moment, pentru că ne aflăm într-un sat pierdut din sudul statului Chile şi am găsit multe locuri interesante de explorat. Dacă telefonul tău e urgent, nu ezita să laşi un mesaj. Vom încerca să răspundem cât mai repede, ok? Spune nu drogurilor, da rock-and-rollului.

Legista şi inspectorul s-au privit uluiţi.

— Era de ajuns un „Nu suntem acasă acum. Lasă-ţi mesajul după bip“, a fost ea de părere.

El s-a arătat ofensat.

— Aşa este mai personalizat.

Sophie n-a mai zis nimic; chestiuni de genul acesta îl caracterizau. Îl va lăsa în pace.

Cal a tastat ceva, s-a ridicat repede de pe scaunul improvizat şi a închis laptopul, nu înainte ca acesta să rostească puternic şi clar „La revedere, Cal. Întoarce-te repede“. Marco a făcut ochii mari.

— Este aproape indestructibil şi te conectează cu oricine oriunde. Îţi şi vorbeşte?

Cal a ridicat din umeri cu un zâmbet tâmp.

— Cip de fabrică.

„Fantastic“, s-a gândit inspectorul, făcând ochii mici. Acum erau doi nesuferiţi de redus la tăcere.

De nevoie, Marco l-a urmat pe Cal într-un soi de excursie de cercetaşi după prânz. Fotograful spunea că nu poate să gândească bine fără o porţie de proteine şi carbohidraţi. „Nu e treaba ta să gândeşti“, s-a răţoit la el inspectorul, aşa încât au coborât la primul etaj şi au asaltat literalmente bucătăria. Au găsit pâine proaspăt scoasă din cuptor, mere coapte şi şuncă. Sophie şi-a scos biscuiţii de ovăz dar s-a mulţumit cu nişte fructe, în timp ce bărbaţii au înfulecat grăsimea animală. Au aşteptat mai multe minute să se asigure că nu se întorc bătrânii şi au ieşit printr-o uşă din spate. Feliciano a lăsat câteva bancnote lângă frigider, dar

ceva îi spunea că nu vor accepta bani, nici chilieni, nici de alt fel.

Când erau pe drum, au înconjurat perimetrul satului aşa cum vorbiseră, încercând să ajungă în locul pe care doamna aceea li-l arătase cu atât de puţină precizie. Dar n-a fost atât de greu; era un „sătuc prăpădit“, conform descrierii ştiinţifice a inspectorului, astfel încât să-i găsească puţinele clădiri dărăpănate nu era o greutate pentru nimeni. Doar nu înconjurau Ciudad de Mexico.

Aşa cum prezisese Sophie, dispensarul şi cimitirul se aflau la doar câţiva metri distanţă. În vreme ce mergeau printre copaci, le-a ţinut însoţitorilor ei un curs magistral despre Cimitirul General din Santiago.

— Autorităţile din acea vreme şi vorbim de o mie opt sute, l-au aşezat pe terenul învecinat Spitalului Psihiatric şi Serviciului medico-legal… logic, nu? În felul acesta nu erau nevoiţi să parcurgă kilometri ca să transporte morţii. Şi nu era un criteriu foarte original, căci este destul de răspândit în multe civilizaţii. În biserici miroseau… era mai bine să fie îngropaţi. Şi aproape de locul în care se emitea certificatul de deces.

Feliciano a vrut să o facă să tacă de câteva ori. Ştia că, tanatologă fiind, cunoştinţele ei despre moarte erau nesfârşite, dar nu era nevoie să asculte toate amănuntele. În plus, avea deja datele; el era cel care putea să dea lecţii despre istoria statului Chile. Totuşi, pălăvrăgeala lui Sophie nu era aşa de importantă, astfel încât poteca pe care o desena Cal să fie cu adevărat corectă. La sfârşit, totul a ieşit bine. Au ajuns la destinaţie şi chiar au putut să se aplece înspre case. Nimeni nu dădea semne de viaţă. Or fi sub pământ, sigur.

— Este în mod clar abandonat… cel puţin în privinţa asta Gutiérrez nu ne-a minţit, a observat Cal, făcând câteva fotografii la intrare.

Inscripția cu „DISPENSARUL PUERTO FAKE“ atârna doar de o toartă şi era aproape ilizibilă din

cauza petelor de rugină. Sophie a împins cu degetele uşa întredeschisă.

A făcut încet un pas, apoi încă unul înăuntru; tabloul din faţa ochilor transmitea o singurătate apăsătoare. Rafturi mari deteriorate, cu uşile de sticlă sparte şi mai având pe ele câteva flacoane cu conţinut dubios. Câteva birouri părăginite, acoperite de un strat solidificat de praf şi de pânze de păianjen şi un pat alb cândva, după un paravan zdrenţuit, alcătuiau ansamblul de obiecte. Multe postere şi tablouaşe cu explicaţii ale părţilor anatomice, ori explicaţii amănunţite ale anumitor boli împodobeau bună parte din pereţi. Multe dintre acele explicaţii, după cum au putut să vadă, erau în germană.

— N-a intrat nimeni de ani de zile, a spus Sophie păşind printre ruine. A trecut degetul arătător peste abajurul unei vechi lămpi cu picior. Înseamnă că e adevărat că duc morţii şi răniţii la Puerto Montt.

Marco intrase pe jumătate într-o cameră alăturată.

— Aici sunt mai multe paturi… şi mai mult pământ… bleah, a tuşit strâmbându-se şi pe urmă scuturându-se. Legista s-a dus până la el.

— Şi uşa aia? a arătat ea apropiindu-se.

În spatele biroului celui care trebuie să fi fost medicul zonei, un culoar mic se termina cu o uşă gri din tablă. Cu putere, Sophie a încercat s-o deschidă. I-au trebuit câteva secunde, pentru că nemaifiind folosită era ruginită pe la toate încheieturile. Curând s-a auzit un scârţâit caracteristic.

— Ce este? a întrebat Marco.

— O cameră frigorifică, a răspuns ea, privind din prag.

Cal a sărit pe umărul inspectorului.

— Super, a exclamat vesel. Mă duc după petele de sânge.

— Curând vor fi ale tale, a şoptit Marco, dar Cal nu l-a auzit.

S-a pierdut cu camera lui şi flash-ul aprins în întunecoasa încăpere din care Sophie a preferat să iasă. Îşi mutase atenţia către ferestrele cu gratii şi o bonetă de infirmieră agăţată de un mâner, care putea foarte bine să fie considerată o antichitate.

Feliciano s-a rezemat cu grijă de unul dintre birouri şi a făcut o panoramare mai generală. Nu era mult ceea ce puteau să salveze din acest dezastru.

— A fost foarte înţelept din partea ta să mă asculţi, pentru binele cercetării. Voi ţine minte, a rostit Feliciano deodată, politicos dar distant.

Sophie n-a ştiut dacă trebuie să-i mulţumească pentru cuvintele lui.

— Am făcut ceea ce am considerat corect ţinând cont de dificultatea situaţiei, nu pentru vreunul dintre noi în mod concret, a subliniat ea, neîncetând să se mişte. S-a arătat interesată de un sertar plin cu retorte Erlenmeyer. Nu vreau să se supere Carlos şi mai mult. Şi-aşa are destul de lucru.

— După tonul tău, bănuiesc că Urrutia era deosebit de preocupat de confortul tău… Dacă ar putea, ar veni să-ţi aşeze pernele din pat.

Sophie a făcut un gest de dezaprobare. Nu-i plăcea că îşi bate joc astfel de relaţia ei cu prefectul.

— Îl sperie faptul că umblu singură pe-aici, l-a apărat ea liniştită. În plus, numai cu mine stă de vorbă. De când a murit Sara şi până când am învăţat eu să vorbesc, a stat mult timp în muţenie. Acum se descarcă.

După expresia ochilor, Sophie a crezut că Marco voia să râdă. Dar nu a făcut asta.

— Mult după ce l-am cunoscut am aflat că este văduv. Se zice că mama ta semăna destul de bine cu răposata lui soţie şi că şi tu i-ai moştenit trăsăturile.

— Se zice, da.

Marco s-a mirat. Nu se aştepta la acel răspuns.

— Şi nu ai aflat?

Ea s-a gândit la o mie de lucruri înainte să nege dând din cap. Inspectorul tocmai făcuse un pas într-o chestiune, dacă nu tabu, cel puţin deosebit de delicată.

— Nu-mi ştiu nici numele… Viaţa mea este unul dintre puzzle-urile tale poliţiste, s-a plâns tristă.

El a ridicat din umeri.

— Ştiu că eşti adoptată. Acesta-i misterul?

Lui Sophie nu i-a plăcut tonul folosit.

— Nu ştii nici jumătate din poveste, i-a răspuns. Las-o baltă. Altceva ne interesează pe noi, nu-i aşa? Să ne concentrăm asupra cazului.

Feliciano şi-a încrucişat braţele. Şi-a păstrat seriozitatea.

— Mi-ai cerut să te implic în această investigaţie, căci capul tău ar putea să-mi folosească şi la altceva decât la disecţii. Acelaşi lucru îl aduc şi în favoarea mea, a vorbit, deşi nu încerca să fie amabil. Părea un instalator care îşi oferă serviciile. Amintindu-mi ciudata întrebare pe care i-ai pus-o lui Urrutia la hotel, presimt că ai nevoie de părerea unui detectiv, nu a unui psiholog. Asta pot să-ţi dau. Dacă vrei altceva, roagă-te cuiva sau îmbrăţişează-ţi amicul fotograf.

— Nu vrei să afli dilemele mele existenţiale, l-a asigurat, făcând un ultim efort ca să schimbe subiectul. El totuşi rămânea de neclintit.

— Mi-am pierdut capacitatea de a mă mira. Dacă voi considera necesar să vizitezi un azil psihiatric, îţi voi spune.

Sophie a mişcat bărbia, contrariată. Nu ştia dacă să i povestească. Era un subiect atât de personal, de dureros şi, în plus, atât de ambiguu… Cum să-i explice dificultatea situaţiei? Cu toate acestea, aşa cum îi spusese Cal înainte de călătorie, tipul ştia ce face. Era un investigator de primă mână, lăsând la o parte prostii, orgolii şi animozităţi. Dacă i-ar împărtăşi suspiciunile, poate ar cataloga-o drept nebună. N-ar fi prima oară. Dar poate, numai poate,

s-ar gândi un moment şi ar încuraja-o să-şi continue drumul.

A oftat adânc şi şi-a împreunat mâinile. Să rămână cu îndoiala ar fi o eroare colosală.

— M-am născut la Lyon, dar nu există înregistrări ale naşterii mele, doar ale demersurilor de tutelă. Nu puteam să am parte de o adopţie normală fiindcă după legile franceze trebuiau să se asigure că nu aveam rude apropiate… Cred că nu s-a ştiut niciodată. Carlos m-a adus aici şi nu s-au deranjat niciodată să ceară întoarcerea mea, bănuiesc că într-adevăr nu m-a revendicat nimeni. Am cercetat pe toţi „Deutiers“ pe care i-am găsit şi niciunul nu recunoaşte povestea. Sunt în impas. Despre părinţii mei nu am nicio dată, nici măcar nu sunt sigură că erau francezi. Din puţinul pe care l-am putut afla, mama era adolescentă şi a născut complet singură… Şi-a oprit privirea pe fereastra cu zăbrele. A murit în timpul naşterii.

Feliciano s-a uitat şi el unde se uita ea. Să prezinte condoleanţe nu era stilul său.

— Înseamnă că era necăsătorită, poate săracă. Renunţă să mai cauţi un „tată“, a spus cu prea multă duritate pentru sensibilitatea lui Sophie. Să nu ştie cine îi lăsase moştenire genele era deja destul de dureros. El şi-a arcuit sprâncenele. Ce făcea Urrutia în Franţa la câteva zile după moartea Sarei?

— Se gândeau de mult timp să adopte un copil, chiar şi după ce boala Sarei a fost declarată incurabilă. Bănuiesc că el s-a hotărât doar când a fost prea târziu, a sugerat ea, înţelegând imediat că nu era ceva căruia i-ar fi dedicat multă gândire. Ştia doar că el fusese acolo, în Lyon, în momentul potrivit… că probabil Dumnezeu îl adusese acolo, pentru ea. Interesant este, a reluat în grabă – înainte să-şi piardă bruma de control pe care o avea şi să înceapă să plângă – că Urrutia a păstrat puţinele lucruri ale acelei… tinere. I le-au dat la Departamentul de Protecţie a Copilului. Am o parte

din împrejurările morţii ei, un ceas din piele, un ac de păr din sidef. A ridicat mâna şi l-a căutat la ceafă, având grijă să nu i se strice cocul. Era o frumoasă pereche de aripi. Şi o tăietură din ziar.

Cu excepţia ultimului, toate aceste lucruri au fost în posesia lui Sophie de când era foarte mică. Dar cutia în care se păstrau era păzită cu străşnicie de către Carlos şi ea a bănuit mereu că mai era şi altceva… un ceva care ar dezvălui identitatea mamei sale şi pe care tatăl ei vitreg se opunea categoric să-l facă cunoscut. Pentru că nu-şi luase doza de Xanazin de aproape treizeci de ore, a răscolit şifonierul şi a găsit obiectul delirului. Restul îl cunoaştem.

— Din ziar… a repetat el, încercând să înţeleagă încotro se îndreptau. Nu ştii cum o chema, aşa că nu poate fi anunţul ei de deces.

— E o ştire, a explicat încet. Ştia cât de greu ar putea fi de înţeles ceea ce va urma. O întâmplare petrecută la câteva săptămâni după naşterea mea.

Sophie a întârziat cu continuarea relatării, dar Marco nu avea răbdare.

— Zi odată ce ştire era, a presat-o.

— Acum multă vreme, trupa faimosului balet Bolşoi, originar din Moscova, a suferit un groaznic accident de tren. Mergeau de la Paris la…

— … Berlin, da, a completat el imediat, dând din cap în semn de aducere aminte, o mie nouă sute şaptezeci şi şase, în preajma sărbătorilor naţionale. August sau septembrie. Au murit mai mulţi dintre ei… Au acoperit grilajul Teatrului Municipal din Santiago cu lumânări şi flori. Eu nu aveam mai mult de patru ani, dar îmi amintesc tristeţea mamei. Era o lovitură puternică pentru lumea culturală. Singura dată când trupa a venit în Chile a făcut o impresie copleşitoare. Chiar şi în colţul acesta pierdut al planetei au fost plânşi.

Sophie a dat din cap tăcută. Avea impresia că şi tatăl ei vitreg şi şef ocazional plânsese.

Au fost mai multe secunde de tăcere.

— Mama ta era apropiată de lumea artei?

Feliciano a pufnit.

— Probabil îmi cunoşti viaţa în amănunt, nu-ţi mai pierde timpul cu prefăcătorii politicoase, i-a reproşat, foarte sigur de acuzaţia lui. Era institutoare, foarte apreciată, dar s-a retras din învăţământ ca să mi se dedice. Banii pe care îi câştiga erau importanţi pentru noi, dar tata a putut să ne întreţină. Este un rezumat bun, nu? Felul în care a abordat subiectul şi în care a evitat o nouă întrebare arăta clar că nu era deloc pe placul său. Ea i-a respectat rezerva. Aşadar… Asta păstra Urrutia? a continuat el, ca şi cum n-ar fi pierdut nicicând firul. A ales dintre gânduri pe acela care, conform judecăţii sale, se potrivea mai bine cu ceea ce folosea de obicei însoţitoarea lui. Dar pe urmă s-a gândit mai bine. Mama ta n-a făcut parte din Bolşoi… sau da?

Sophie a negat, surprinsă, dar deodată atentă. Nu era chiar aşa lipsit de sens, la urma urmei.

— Mă îndoiesc… dar este singura pistă pe care o am.

S-a auzit zgomotul asurzitor al unei tărgi prăbuşindu-se.

— Poate că nu înseamnă nimic, a avertizat-o el.

— Îmi spun asta în fiecare zi.

Această dovadă de înţelepciune aparent l-a liniştit pe inspector, căci n-a mai pus întrebări. A bănuit că îşi va da seama ea singură că se agaţă de o idee absolut nefondată. Că era doar o sentimentală.

Se întorcea deja înspre vitrina cu lichide când un sunet l-a oprit. O mână atingând uşor un fermoar, un clic de capac deschis şi un zornăit de obiecte mici risipindu-se.

— Pot să întreb ce sunt pastilele astea?

Sophie a înghiţit cu greu drajeul, din cauza tresăririi. A tuşit de câteva ori, ascunzând flaconul în buzunar. Nervoasă, a întins braţul şi a luat o

reţetă în alb de pe primul raft. Ar fi jurat că Marco se hotărâse s-o lase în pace.

— Ai întrebat deja, a răspuns. Ştia că asta era intenţia sa clară. Ea a oftat fără să-l privească. Xanazin. E o enzimă pe care corpul meu nu o produce… lipsă de oxigen. Carlos îmi face rost de medicament de la clinici din străinătate. Când uit să-l iau, pot să am migrene foarte dureroase.

Îi era milă de ea însăşi. De ce să mintă în halul ăsta? Ce avea de ascuns? Adevărul este că, teoretic, nu minţea, ci doar omitea, voluntar, date foarte importante. Ca faptul că enzima aceea controlează mare parte din activitatea neuronală… şi că dacă nu ia medicamentul începe să aibă halucinaţii, să audă voci… că îl ia de când se ştie şi că este un medicament atât de rar încât nu se vinde în nicio farmacie de cartier. Ajunge la ea la birou în cutii de câte douăzeci de pastile, înfăşurate în hârtie cafenie acoperită cu timbre, direct din Franţa. Carlos aranjase asta pentru ea, destinatarul fix, dar expeditorul nu apărea niciodată. „Dacă ai nevoie, le comand eu pentru tine“, îi zicea tatăl ei vitreg, nedorind să-i dea alte date. Dar controalele anuale cu doctoriţa Maturana de la Spitalul Central o linişteau întotdeauna. Că e bine, să nu întrerupă tratamentul. Să aibă încredere. Că Urrutia îi voia numai binele, făcea asta din ataşament faţă de ea.

— Foarte dureroase… a rostit Feliciano curios, într-atât încât să te tulbure în felul în care te-am văzut atunci când persoane necunoscute ţi-au răvăşit valiza. Dacă aceste capsule le căutai şi nu apăreau, ai fi murit căutându-le.

— Este un medicament foarte special… nu e uşor să faci rost de el, s-a apărat ea încercând să fie categorică. L-am luat toată viaţa, nu pot să renunţ la el aşa, dintr-odată. Dar Cal nu ştie… crede că sunt aspirine. Nu-i spune, vrei? Nu suport prea bine privirile compătimitoare.

Marco a consimţit fără prea multă convingere, uitându-se încă la buzunarul lui Sophie. S-a gândit

o secundă.

— Urrutia se dă peste cap pentru tine… fiica pe care biologia i-a refuzat-o. Ar face pastilele cu mâinile lui dacă ar fi nevoie.

Ea a zâmbit uşor.

— Mama ta a pierdut bani şi prestigiu ca să se ocupe de educaţia ta… A fost un sacrificiu surprinzător pe care, sunt sigură, l-ar fi făcut din nou cu ochii închişi dacă i-ai fi cerut, a spus oarecum tristă. Ar fi vrut să spună acelaşi lucru despre mama ei. Întotdeauna există un pic de nebunie în iubire…

— „… şi un pic de raţiune în nebunie“, a încheiat inspectorul. S-au privit.

— Hannibal Lecter?

Făcând câţiva paşi în afara camerei frigorifice, Cal a auzit discuţia şi a încercat să prindă firul. Găsise petele acelea de sânge pe care le dorea atâta, pe o targă. Erau chiar şi nişte urme.

Şi-a lăsat dagherotipul pe o masă din apropiere şi s-a întors să închidă cum trebuie uşa metalică.

— Nietzsche, l-a corectat Marco, lăsând capul în jos.

Fără să ştie prea bine de ce, fotograful s-a simţit stânjenit. A observat o oarecare legătură între cei doi interlocutori… o legătură invizibilă pe care poate nu o înţelegea dar care, în mod cert, îl excludea.

— Despre ce vorbeaţi?

Niciunul dintre ei nu a răspuns imediat. Au schimbat doar o nouă privire complice, cu chipurile serioase. Sophie mototolea hârtia în mâini.

— Despre nimic, a spus ea în cele din urmă.

— … Un „nimic“ foarte important, se pare, a zis Cal, începând să-şi arate iritarea.

— Este pur şi simplu un „nimic“ care nu te priveşte, a vorbit Feliciano, de data asta revenind la firea lui dintotdeauna.

S-a încruntat ca şi cum ar fi vrut să se alinte.

— Îmi cer scuze că nu am o mamă absentă ori super protectoare. Poate aşa m-aţi include în discuţiile voastre.

Mişcarea a fost atât de rapidă încât Sophie a reacţionat numai când a auzit lovitura. Luându-l pe Cal de guler şi ridicându-l câţiva centimetri de la podea, Marco l-a izbit de perete. I-a înconjurat un nor gros de praf şi otravă pentru şoareci, în acelaşi timp cu zgomotul mai multor eprubete care se făceau ţăndări. Gestul lui era mai mult de tristeţe decât de furie.

— Niciodată… niciodată să nu te mai referi la mama mea pe acest ton… am fost clar?

— Cristalin, a răspuns Cal cu mare greutate, tuşind exagerat când Marco l-a slăbit din strânsoare. Sophie tremura uşor.

Inspectorul şi-a fixat privirea pe pumn, pe degetele care apăsaseră gâtul altcuiva şi pe urmă a închis ochii. Ea a crezut că vede în oftat căinţa amarnică a celui care a acţionat nechibzuit. Dar nu a dat explicaţii. A traversat încăperea din doi paşi şi a dispărut în spatele uşii. Cal continua să tuşească.

— E un ţicnit… ar trebui să-l închidă!

— Tu l-ai provocat, Cal. Ne spionai?

— Nu, a zis sec. Sophie l-a iscodit cu privirea. L-a crezut.

— Nu-i da motive să te lovească.

El a ridicat privirea indignat.

— Şi de când îl aperi?

— Nu sunt de partea nimănui. Nu… nu trebuia să spui ce-ai spus.

S-a sculat şi şi-a încrucişat braţele.

— Dar tu nu te-ai supărat pentru ce am zis despre mama ta, ori da?

Sophie s-a uitat la el câteva secunde, dar apoi s-a întors spre fereastră, pierzându-se în peisajul verde. Glasul tatălui ei vitreg n-a întârziat s-o chinuie.

— „N-am să-ţi spun, nu insista. Nu vreau să-ţi cauzez mai multă durere.“

— „Durerea înseamnă neştiinţă… Ce ascunzi?!“

— „Sophie… mama ta a murit. Eu sunt aici şi tu eşti cu mine. Oare nu este de ajuns?“

— „Niciodată n-a fost… Niciodată nu este…“

Cal şi-a dres glasul imperceptibil. Să ceară iertare nu era una dintre cele mai mari iscusinţe ale lui.

— Ne vedem peste o oră, a zis luându-şi camera de pe masa alăturată şi ieşind pe uşă fără să se uite la ea.

Sophie nu s-a întors.

8
M

Truth is,
I thought it mattered.
Don't cry for me
next door neighbour…

CHUMBAWAMBA,
„Tub Thumping“

Cal a mers până la camera lui Sophie şi a făcut gestul de a bate la uşă de mai multe ori în câteva minute. Îl măcina ideea că fusese insensibil cu una dintre puţinele persoane din această lume care reuşea să-l suporte. De fapt, n-a aşteptat ţiuitul neplăcut al deşteptătorului; era treaz înainte să înceapă să sune. Era treaz de mult, ca să fim exacţi.

S-a zvârcolit în pat până s-a plictisit. Nu suporta să se certe cu „micuţa franţuzoaică“.

Trecuseră aproape zece ore de la incidentul din dispensar şi încă nu reuşise să încropească un discurs pacificator convingător. A spus că nu spionase, ceea ce din punct de vedere tehnic era adevărat. Cu toate acestea, a apucat să audă ultima frază rostită, absolut fără să vrea. Ceva despre iubire şi nebunie.

A scrâşnit din dinţi, supărat. Nu îi plăcea că aceste cuvinte îi priveau pe cea mai bună prietenă a lui şi pe Matasantos. Era o violare a drepturilor dobândite datorită vechimii relaţiei, datorită afecţiunii împărtăşite.

S-a dus din nou până la uşa legistei, a tras aer adânc în piept şi a ridicat un braţ… dar n-a bătut. Avea ceva interesant pentru ea, ceva important… un amănunt neobservat înainte, dar care poate va deveni o scânteie hotărâtoare pentru investigaţie. Ea i-ar mulţumi pentru descoperire, era sigur de asta. Dar nu o va privi în ochi. N-ar suporta o privire supărată, distantă.

S-a întors pe călcâie şi s-a pierdut pe culoar. Va merge cu investigaţia mai departe pe cont propriu.

Ceea ce el nu ştia era că Sophie asculta atentă fiecare pas făcut între camera lui şi a ei. Situaţia o amuza, în realitate. Nu era supărată; subiectul era sensibil, datele puţine şi neliniştile eterne. Era foarte complicat de explicat şi, cu toate că îl aprecia foarte mult, niciodată nu avusese destulă încredere ca să-şi exteriorizeze dilemele şi temerile. Surprinzător, paradoxal era că faţă de nesuferitul de Feliciano nu-i trebuiseră decât câteva secunde ca să-şi înfrângă laşitatea şi să rezume cu măiestrie un mister acumulat în ani. Voia o viziune exterioară, rece, a unui investigator calificat. Dar asta era tot? Credea, în adâncul sufletului, că inspectorul Feliciano putea s-o ajute să-şi afle trecutul, ajutor pe care Cal nu a fost niciodată în stare să i-l ofere?

O întrista ideea că se distanţase, nu în mod conştient, ci victimă a faptelor. Erau nedespărţiţi din liceu… îl va îmbrăţişa când va avea ocazia. Când îl va vedea. Când el îşi va găsi curajul şi va bate de două ori la uşa ei.

Lucru care nu s-a întâmplat în ora următoare. Ea pierduse noţiunea timpului, adâncită în desenul unui sat în L, al unui deal impunător şi al unei cascade ascunse. Inventa şi respingea zeci de teorii distincte dar, în loc s-o dezorienteze, asta o făcea să continue. Era un caz foarte interesant, la urma urmei. Practic, orice variantă, chiar şi cele improbabile, putea să aibă sens. Important era să ştii din ce unghi să le priveşti…

În timp ce desena o svastică într-un colţ al uneia dintre multele hârtii aruncate în faţa ei, a auzit sunetul repetat de paşi. A zâmbit, s-a sculat dintr-un salt şi a aşteptat în spatele uşii să se apropie suficient. De data asta nu îl va lăsa să se hotărască să bată.

— Bine, nu trebuie să te scuzi pentru…

— Pentru?

Marco Feliciano, rezemat de prag, stătea cu pumnul ridicat, încremenit în mişcarea pe care cu câteva secunde mai înainte avea de gând s-o facă. Nu a apucat să bată.

— Am crezut că e Cal, a spus Sophie, cu o umbră de decepţie.

— E cam devreme să mă insulţi, Deutiers.

— Ştiu, a zis indiferentă.

— Îl căutai?

Ea s-a îndepărtat de uşă şi şi-a îndreptat paşii către valiza desfăcută de pe pat.

— Da. Nu a venit să mă trezească.

— Nu ai nevoie să fii trezită, a răspuns Marco fără să o privească. Ea şi-a dres glasul, gândindu-se la cruda realitate pe care, fără ca el s-o ştie, o reprezentau acele cuvinte. Şi unde este? Camera lui e goală.

— A, da? Ea a ridicat o sprânceană. El nu se scoală devreme.

— Azi a făcut-o.

Şi unul şi celălalt au păstrat câteva secunde de tăcere. Ea s-a îndoit.

— Eşti sigur că nu este în cameră?

— Sunt încăpăţânat, nu orb.

Ea a dat din cap. Era întru totul de acord.

— Şi tu îl cauţi?

Inspectorul s-a scărpinat în cap cu amândouă mâinile.

— L-am auzit agitându-se toată noaptea. Trebuie să ştiu urgent ce tot făcea, a mărturisit.

— Computerul acela poate să-i ofere multe distracţii…

— Vreau să aflu numai dacă sunt distracţiile potrivite.

Sophie n-a spus nimic despre asta. Avea motivele lui să fie aşa de bănuitor.

— Mă voi întoarce la dispensar ca să iau anumite dovezi, dacă nu te deranjează. Poate să pară părăsit dar dacă l-a folosit cineva de curând, voi şti. Cimitirul este ultima mea oprire.

— Eu mă voi întoarce la prietenii noştri poliţişti, a spus sardonic. Vreau să-mi explice multe lucruri.

— Aşteptaţi să vedeţi exclusivitatea pe care o am pentru voi?

Cal şi-a iţit părul castaniu prin uşa întredeschisă. Sophie l-a privit cu drag şi el s-a îmbujorat.

— Unde ai fost?

Marco a ridicat o sprânceană.

— Exclusivitate?

Cal a dat din cap. Va răspunde la amândouă întrebările în acelaşi timp.

— Urmaţi-mă.

Sophie şi-a luat pantofii în grabă, i-a pus sub braţ şi a mers desculţă pe culoar. Când a intrat în camera prietenului ei, Feliciano ocupa deja un loc privilegiat lângă Torr. Ea s-a apropiat destul şi a pus o mână pe umărul lui Cal.

— Am bănuit că vei vrea să vezi asta, i-a spus el, arătând spre ecran, deşi s-ar putea să nu însemne nimic.

— Acestea sunt lucrurile interesante, a răspuns ea, zâmbindu-i timid. Ce este?

A tastat ceva cu mare repeziciune şi îndată s-a mărit o fereastră, arătând fotografia unui cadavru desfigurat.

— Fotografiile color ale primului sinucigaş, cum am promis, a rostit, mai mult senin decât entuziast. Azi-noapte le-am privit mult. Păreau să nu aducă nimic nou, dar am hotărât să nu am încredere în aparenţe, cum zice regula treizeci şi unu.

Marco a întins gâtul şi a tuşit. Noua aluzie la greşeala lui l-a deranjat o clipă.

— Învăţăturile de la Academia de Poliţie sunt de folos până şi celor care n-am trecut niciodată pe-acolo, a zâmbit Sophie. Spune-ne ce-ai găsit.

— Voi mări imaginea, dar e nevoie… Nu luaţi în seamă contextul. Fotografia desfăşurată arăta trupul încovoiat al unui tânăr, de aproximativ douăzeci de ani, cu craniul deformat lângă o stâncă. Din fostul chip rămânea puţin, dar restul era perfect identificabil. De fapt, prim-planul forţat pe care Cal încerca să-l obţină mergea direct în zona cefei. Poate că vorbesc aiurea… dar mi se pare un tatuaj. Un desen… un M.

Marco şi Sophie au aplecat capetele în acelaşi timp, căutând ceea ce Cal susţinea cu atâta putere. Şi nu a fost nevoie să-şi folosească imaginaţia. Verdictul a fost unanim: fără niciun dubiu, după urechea stângă a decedatului se ivea un M perfect, încă roz.

— Nu este un tatuaj obişnuit, a conchis Feliciano înainte ca unul dintre intempestivii detectivi *ad honorem* să facă vreun comentariu. Este o practică foarte uzuală printre adolescenţi, îndeajuns pentru ca oricine să treacă cu vederea amănuntul, dar aici nu există centre comerciale. Tinerii nu merg nicăieri. În comunitatea asta puritană tatuajele sau

piercingul probabil sunt considerate trădare faţă de patrie.

— Nesupunere, a adăugat Sophie, dând capul pe spate.

— M-am gândit bine că nu este un semn tipic de revoltă adolescentină?

Până şi Marco a consimţit.

— Face toată diferenţa din lume, a mărturisit Sophie, cu privirea pierdută. De fapt, rezolvă în mare parte toate acestea.

Cal şi Marco s-au privit cu un mare semn de întrebare pe feţe.

— La ce te referi?

Ea a tras aer în piept.

— Secte ale Judecăţii de Apoi, a spus, şi inspectorul, atent, nu s-a mişcat. Cal a uitat de monitor şi a privit-o cum se aşază pe pat, îşi agită mâinile în semn de activitate cerebrală febrilă şi îşi mişcă buzele neştiind de unde să înceapă. Vă amintiţi ce v-am spus? Se adună în spaţii secrete şi închise dar, mai important decât asta, îi însemnează pe ai lor. Pe cei aleşi.

Cal a sărit de pe scaun.

— Ca fanaticii arieni, nu? Trebuiau separaţi cei puri de rasa celorlalţi, ca să se ştie cine va avea datoria de a asigura continuitatea societăţii… Am văzut într-un documentar pe *National Geographic.* Nimic mai nazist decât asta.

Feliciano a deschis gura, punând piesele cap la cap în mare viteză.

— Chiar putem să facem legătura între nazişti şi sectanţi foto-fobici?

— O, lumina, sigur, şi-a amintit Sophie fără chef.

— Să rezolvăm un lucru în acelaşi timp, a cerut Cal. Curând s-a mişcat pe scaun, amintindu-şi ceva important. A, apropo! Matasantos avea dreptate, a arătat către acesta, chiar dacă nu tocmai fericit. Puerto Fake nu există pe harta statului Chile. Am intrat pe site-ul Serviciului Naţional de Turism,

unde fiecare bucăţică de pământ este înregistrată şi documentată, dar locul acesta nu apare. După ei, ar trebui să dormim sub cerul liber, în păduri virgine.

Marco a pufnit.

— Teritoriu suveran german, nu încape îndoială, a rostit satisfăcut. Pentru că l-au luat în stăpânire pe timp de război, nu le-a cerut nimeni acte pentru şedere şi pentru că n-au plecat niciodată… Chiar şi aşa, nu reuşesc să trasez drumul logic. Lipseşte o piesă, a spus printre dinţi, supărat pe el însuşi.

— Poate că nu există, a murmurat ea. Numai Cal a putut s-o audă.

— Măcar un colţ este destul de acoperit, a spus el simplu. Vă amintiţi de lista pasagerilor de pe *Aida?* Am comparat fiecare nume cu lista pe care Organizaţia Mondială pentru Drepturile Omului a publicat-o în portalul ei de pe Internet şi sunt cel puţin douăsprezece persoane din acest sat relaţionate direct sau indirect cu militari germani în exerciţiu în anii patruzeci, printre ei misterioasa noastră doamnă Meyer. Sunt un fel de nouă generaţie de nazişti sau aşa ceva.

— Evident, neonazişti, cum spusesem, a făcut inspectorul, pocnind din degete, cuprins de o exaltare bruscă. Cei care s-au stabilit în Argentina după moartea lui Hitler aveau ordine stricte să caute cea mai bună modalitate de „a reface patrimoniul arian“ şi nu se refereau numai la blonzi cu ochi albaştri.

— Rezervele lor de aur erau atât de mari încât subiectul a devenit legendă, a intervenit Sophie. La asta te gândeşti? Că au venit să caute bogăţii ca să umple visteriile din Germania?

— Tocmai am fost în tuneluri miniere, Deutiers. Aur, argint, cărbune, mangan… chiar şi petrol, e totuna. Exploatează ei ceva. Şi dacă aşa este, pariez că nu sunt în regulă, că trăiesc în ilegalitate. În condiţiile acestea şi eu m-aş ascunde.

Faptul de a fi găsit o teorie a „fărădelegii programabile, cuantificabile, palpabile“ în acest caz

fără cap şi fără coadă, luminase în parte chipul lui Feliciano. Până la un anumit punct, Cal îl seconda.

— De aceea sunt aşa de consternaţi de prezenţa noastră. Sunt un popor pierdut, nu va veni nimeni să pună la punct nimic în locul ăsta… Dacă descoperim înşelătoria, atentăm împotriva a ani de muncă cu resurse străine.

— Ani şi ani de evaziune tributară! a exclamat inspectorul indignat. Primul lucru pe care îl voi face când voi pleca de aici va fi să cer un raport administrativ la ambasadă. Neregulile vor fi evidente… Va fi cazul vieţii mele.

— Mai întâi să ne asigurăm că scăpăm vii, l-a sfătuit Sophie îngrijorată.

Cal a fost de acord. Nervos, îşi agita întruna picioarele.

— „M“… Ce-o însemna? „Militar“, „Mesager“… „Mesia“?

— „Mort“, a rostit Marco serios. A arătat către ecranul de care uitaseră pe moment. Fără să conteze ce înseamnă, presupusul „ales“ e mort.

Drace. Acesta era un detaliu crucial.

— Dar dacă teoria noastră este adevărată… Atunci…

— … responsabilii pentru menţinerea stirpei acestei colonii de nebuni sunt chiar cei care au sfârşit cu craniul sfărâmat, a încheiat Sophie, lăsând umerii în jos nedumerită. E total aiurea.

— Acum înţeleg de ce sunt aşa de stresaţi… Mor cei de care au mai multă nevoie, nu? a zis Cal.

Ea nu a îndrăznit să confirme.

— Nu poţi să mergi pe drumul greşit pentru totdeauna, a confirmat Marco. „Cel care vorbeşte este trădător. Trădător care moare“… Asta a spus Asmusen în adunare. Cei care s-au sinucis pot fi foarte bine aceia care voiau să pună capăt fraudei. Delatorii.

— Şi în acelaşi timp erau oamenii lor cei mai curajoşi. Cum e posibil?

— Doar facem speculaţii, Cal, i-a amintit Sophie.

— Vor aştepta ca şi noi să încercăm să-i dăm de gol, sigur, a gândit el. Vor aştepta să ajungem la vreo concluzie periculoasă şi ne vor asfixia cu propriile noastre perne.

— Nu vreau să am soarta nefericită a tipului din fotografie, a afirmat Sophie.

Marco şi-a privit pantofii.

— Dacă îi pierd pe cei aleşi, asta ar însemna că asasinul nu este dintre ai lor… Dacă sunt cu adevărat arieni, n-ar îndrăzni să ucidă verigile cruciale ale lanţului.

— Nu erau sinucideri?

Feliciano a negat.

— Aparente, sigur. Doamna Meyer ne-a confirmat.

— Ai dedus tu printre rânduri, l-a corectat Sophie acră. Ea n-a spus niciodată că erau asasinate.

— E acelaşi lucru, a spus indiferent. Din datele obţinute, o moarte de mâna altuia este mult mai probabilă decât un suicid. Drumul acesta ne va duce la o soluţie.

— La soluţia pe care o vrei tu, l-a certat, dar el a continuat să vorbească, prefăcându-se că nu auzise acuzaţia.

— Avem nevoie de trupurile acelea, a rostit Marco cu voce tare, învârtindu-se prin cameră. Este singura modalitate de a ne asigura. Trebuie să mai găsim un M şi pe alte cadavre.

— Atunci, cimitirul va fi prima mea oprire, a spus ea oftând, dar este imposibil să dezgropăm fără să fim văzuţi. Cum vom face?

— Cu o lopată şi pungi de gunoi, a zis Cal.

Sophie a dat ochii peste cap.

— Am spus „fără să fim văzuţi“.

— Atunci, cu o lopată, pungi de gunoi şi o cagulă.

Ei nu-i ardea de glume.

— Cal, nu e momentul să glumeşti. Vorbesc serios.

— Şi eu… Ascultă-mă, a rugat-o, cu o sclipire în ochi. Poate că trupurile… nu ştiu, poate că nu se află în cimitir.

Marco s-a uitat la el bănuitor.

— Ce nu ne-ai spus?

— Nimic, nimic… s-a apărat nervos. E doar o posibilitate. Pot foarte bine să fie păstrate într-o cameră frigorifică din Puerto Montt.

— E adevărat, a recunoscut ea strângând din buze. Este o posibilitate însemnată, într-adevăr. Nu putem s-o nesocotim.

— E de ajuns un telefon la Morga Centrală, a spus Feliciano.

— Îl dau eu, s-a oferit fotograful fără să stea pe gânduri. Oricum, voi rămâne aici. Vreau să mai verific un pic fotografiile şi să obţin şi celelalte date de care avem nevoie.

— Bine; inspectorul pornise deja hotărât către uşă. Eu mă voi întoarce cu poliţiştii. În câteva minute voi şti dacă sunt amestecaţi alături de nemţi în frauda asta.

Sophie a dat din cap.

— Iar eu mă duc la cimitir. Voi verifica numele pe care le voi găsi şi voi aştepta veştile tale, ok, Cal?

— De acord, a răspuns, făcând un gest cu mâna şi întorcându-şi privirea spre computer.

Astfel cei trei şi-au împărţit forţele. Sophie s-a despărţit din priviri de tovarăşii ei şi s-a pierdut pe culoar. Marco va face acelaşi lucru câteva secunde mai târziu, dar mai întâi a stat liniştit, în picioare, lângă prag. S-a întors încet şi l-a văzut pe paparazzo, care se adâncea în ciberspaţiu, detaşat de toate celelalte. A respirat adânc, stânjenit. Pentru prima oară, voia să nu dea ascultare presimţirilor lui.

Sophie şi-a încrucişat picioarele şi s-a aşezat între mormintele a doi sinucigaşi. A închis ochii şi a inspirat… Voia să se conecteze cu ei. Nu, nu a vorbit nimeni de spiritism. Pur şi simplu voia… să-i asculte. Să profite de pacea unui loc sfânt ca să se gândească şi să înţeleagă, să intre în minţile lor. A înghiţit repede o pastilă. Aştepta o clarificare.

A văzut pe celălalt mal al râului vaci, oi şi cai sălbatici. A stat acolo până când umbra nu i se mai deosebea de restul ambientului. Dacă nu se ridica în curând, nu va găsi drumul de întoarcere.

O grămadă de frunze uscate au trosnit sub paşii ei.

— … Atunci mi-am zis mie însumi. O fi legista mea preferată care scormoneşte pământul cu unghiile? Sigur că nu, a rostit Feliciano, ironic fără să fie nevoie. Rezemat de un vechi gard din lemn, o privea pe Sophie de la intrare. De ce faci faţa asta, Deutiers? Ţi-e dor de morga ta?

— Ssst… l-a somat să tacă.

El a făcut un gest nu tocmai prietenos.

— Insist. Ce faci?

Ea a întârziat câteva secunde cu răspunsul.

— Mă gândesc…

— Te gândeşti?

— Da, mă gândesc. Mai am câţiva neuroni care funcţionează.

Feliciano căuta o replică inteligentă.

— N-o să-mi spui că morţii îţi vorbesc…

A ridicat o sprânceană, poate deranjată, dar n-a înălţat privirea.

— Mă relaxează, de fapt.

— Orice mort, sau aceştia în mod deosebit?

A înaintat câţiva metri şi s-a oprit în faţa unei cruci groase din lemn. Deşi părea recentă, modul grosolan în care fusese cioplită făcea abia lizibile numele şi data de pe ea. S-a lăsat pe vine şi a citit. Din date era evident. Toţi sinucigaşii alcătuiau un şir perfect.

— Un loc bun ca să gândeşti, a murmurat şi Sophie n-a ştiut dacă era victima unui acces de sinceritate ori trebuia să-l ia ca pe un compliment. Şi ştii cum să-i dezgropăm fără să ieşim în evidenţă prin focuri de artificii?

Ea a negat şi a lăsat să-i scape un oftat adânc.

— Măcar am descoperit câte ceva.

— Am observat că sunt şase şi nu cinci victimele recente, s-a grăbit să comenteze îngâmfat. Lucia Marcus… stratul de pământ de deasupra e mişcat de curând. Mai sunt încă aşchii în locul în care i-a fost cioplit numele.

— În cazul acesta, mai lipseşte unul… al şaptelea M, a rostit ea, pe un ton resemnat pe care a încercat să-l ascundă. Încă unul şi se vor întoarce la ani de tăcere. La aşteptarea altui ciclu.

— Mai avem timp, a zis el, cu stăpânirea de sine dintotdeauna. S-a sculat încet şi şi-a scuturat pantalonii. Apoi şi-a încrucişat braţele. Două lucruri fac o pereche, Deutiers.

Ea a întins braţul şi a arătat altă cruce.

— Meyer.

Feliciano s-a întors, s-a uitat o secundă şi a dat din cap. A înţeles imediat.

— Aşadar era adevărat. Doamna aceea… Fiul ei, nepotul sau altă rudă este într-adevăr una dintre victime şi de aceea a riscat să vorbească cu noi. Ar fi important să-i facem o vizită.

— I-am făcut deja destule probleme… Putem să rezolvăm asta singuri.

— Pot, da, şi-a răspuns sieşi.

Sophie nu a mai zis nimic.

— M-am gândit chiar că ar fi mai bine dacă trupurile s-ar afla în Puerto Montt… aşa ar fi mai uşor să am acces la autopsii. Am rezolva misterul lui M cu repeziciune.

— În Puerto Montt, hm? a vorbit din nou în sinea sa, în vreme ce se apleca iarăşi lângă mormântul recent, absorbit de imaginea lui. S-a

uitat fix la el cinci, zece secunde, neputând să se hotărască. Eu aş zice că nu.

Încremenită pe locul ei, Sophie l-a văzut cum ia crucea din lemn şi o mişcă în zigzag ca să-i slăbească prinderea. S-a uitat în toate părţile, s-a asigurat că nu sunt curioşi prin preajmă şi a mişcat-o cu şi mai multă violenţă. A smuls-o din pământ, a rezemat-o de mormântul alăturat şi şi-a suflecat mânecile cămăşii.

Ea l-a oprit dintr-un salt.

— Nu… nu face asta. Putem să avem probleme grave. Nu putem să exhumăm fără un ordin judecătoresc şi…

— Uneori trebuie să eludăm căile formale, Deutiers, a comentat incredibil de senin. Orice, pentru aflarea adevărului.

— Nu pot să cred că am auzit asta.

Marco a ridicat privirea.

— Crede. Şi ajută-mă, altfel nu vom putea evita acele probleme.

N-a putut să se gândească mult timp, mai cu seamă pentru că inspectorul începuse deja excavarea improvizată. Nu era cale de întoarcere. Dacă nu îl ajuta, vor întârzia mult cu găsirea cadavrului şi putea să apară vreun localnic care să-i vadă. În schimb, dacă dădea pământul la o parte împreună cu el, probabil că oricum îi vor descoperi, dar vor reuşi să-şi înlăture principala îndoială.

În genunchi, pe pământ, a luat crucea şi a folosit-o drept excavator.

— E foarte uşor, a mormăit Marco, nedumerit, murdărindu-şi de noroi pantalonii gri. Cineva a scos deja sicriul…

— Ce spui?

Răspunsul a apărut singur. Au fost de ajuns câteva palme de pământ înlăturate pentru ca groapa să se lase văzută. Înfăţişarea ei era prea neobişnuită ca să te gândeşti la o înmormântare normală. Ori n-a fost niciodată acoperită, ori sicriul fusese scos nu de mult.

— Parcă n-ar vrea să vedem urechile alea, a bombănit Marco, dar Sophie n-a ştiut dacă glumea sau vorbea serios. Zece la unu că nu e nimic acolo înăuntru.

Apucând capacul de lemn cu vârful degetelor, şi-a aplecat toată greutatea spre înainte, acţionând ca o pârghie. Dar n-a fost nevoie de multă forţă. Capacul era deja slăbit, iar conţinutul nul. Nici nisip care să simuleze greutatea unui corp, nici măcar un manechin ori o păpuşă gonflabilă. Pur şi simplu gol.

— Blestemaţii… Vor plăti pentru fiecare piedică pusă în drumul meu, a mârâit, uitându-se apoi la mâinile lui murdare. A făcut un gest de scârbă.

— Dacă au scos trupurile, unde ar fi putut să le ducă?

— N-ai înţeles, nu-i aşa, Deutiers? Sophie a încercat să nu bage în seamă obişnuitul ton condescendent. Dacă se supăra nu mai asculta cu atenţia cuvenită. El a dat din cap. N-a scos nimeni trupurile… N-au fost niciodată aici.

Ea a strâmbat din nas.

— Şi tocmai ai ajuns la această concluzie prin…?

— Priveşte în jurul tău, tanatologo. Acestea sunt domeniile tale, a semnalat, făcând un traseu imaginar cu degetul prin tot perimetrul. E numai un mormânt exhumat. Dacă obiectivul ar fi fost să ne îndepărteze de trupuri, toate mormintele ar fi răscolite. Dar e doar unul, ca şi cum cine a săpat n-ar fi făcut altceva decât să se convingă că…

Deodată a tăcut, auzind poate neliniştita sa voce interioară. O idee merita atenţia lui completă.

Sophie a vârât din nou mâinile în pământul răscolit.

— Ştiu cine este, a afirmat el.

— Cal, a spus ea imediat. Marco s-a mirat.

— De unde ştii?

Când s-a ridicat, a deschis palma şi i-a arătat inspectorului ce avea în ea. Era o lamelă subţire din

plastic verde.

— Nu găseşti aşa ceva într-un loc ca Puerto Fake. Este o carcasă de memory stick, ca acelea pe care le foloseşte Cal ca să înmagazineze imagini de pe camera lui.

Feliciano a făcut un gest brusc, ca şi cum ar fi strâns de gât pe cineva.

— Ticălosul ştia că nu există cadavre în cimitir… Asta ascundea de noi! În tot timpul cât l-am pierdut din vedere azi-dimineaţă… sigur, a venit aici şi a dezgropat.

— Dar de ce ar face asta singur? De ce să mintă? Încercând să se pună în pielea lui Cal ca să îi înţeleagă acţiunile, a strâns cu putere în mâini acea rămăşiţă de plastic. Deodată, a văzut soluţia. O, Doamne.

El a făcut ochii mari.

— Ce?

— Nu e la hotel, a zis Sophie tremurând. Nu verifică fotografii, nu adună date… în mod clar nu dă niciun telefon la Puerto Montt. Este…

— … în buncăr, a încheiat Marco. Ea a confirmat. Crede că acolo se află trupurile.

Dacă ar fi putut, dacă nevoia imperioasă de a trece neobservaţi nu ar fi fost prioritară, Feliciano ar fi ţipat cu toată puterea, descărcându-se de energia negativă acumulată. A strâns din nou, în închipuire, gâtul fotografului. Dacă l-ar găsi spionând, până acolo ar merge cu posibilităţile de a accede la adevărul sinuciderilor…

Pe neaşteptate, inspectorul s-a întors iute în direcţia caselor. Sophie nu ştia dacă să-l urmeze sau să repare dezastrul pe care îl provocaseră în acel metru pătrat.

— Pun pământul la loc? Închid sicriul gol?

El nu s-a clintit.

— Lasă-l. Am găsit cu ce să-l umplu.

Ea a preferat să nu-l ia în serios. Nu-i plăcea imaginea numelui Andrade pe una dintre acele cruci din lemn.

9
LUMINA

Cicatrice, apoi lumina și iar desișuri vorb

eşte despretine…

TIZIANO FERRO, „Pervers“

Sophie a fost nevoită să alerge ca să ţină pasul cu inspectorul furios.

— Îl omor, îl omor…

— Se teme de tine mai mult decât de bătrânii din satul acesta, în mod cert, a zis ea, neliniştită să nu rămână în urmă. În locul acela de pe lume lumina naturală dura abia câteva ore şi, cu toate că era doar jumătatea după-amiezii, la capătul câtorva minute întunericul nu le va mai permite să-şi vadă nici măcar feţele. Şi de când atâta interes? N-am crezut că te afectează…

— Mă doare în cot de viaţa lui, a lămurit-o, dar ei cred că e cu mine şi dacă îl descoperă spionând din nou, o să strice totul.

Ea a oftat. Logic.

— Gândeşte-te că dacă reuşeşte să facă fotografii… adică, dacă trupurile chiar sunt acolo, în buncărul acela, ar fi foarte bine pentru investigaţie, a spus, încercând să vadă partea bună a lucrurilor. Am putea să verificăm dacă toate corpurile au acelaşi tatuaj.

— Pe el îl interesează numai banii pe care îi poate câştiga cu fotografii morbide sau cu o poveste de senzaţie şi ştii asta, s-a răstit la ea. Îşi vede numai avantajul lui, chiar dacă trece peste tine.

— Probabil, a zis împăciuitoare, fără să discute. Ştia că ar fi un efort zadarnic. Dar asta ar fi şi în beneficiul tău. El ştia că te-ai fi opus să viziteze locul acela din nou, că nu l-ai fi lăsat să mai facă fotografii ca să nu înrăutăţească lucrurile… dar dacă într-adevăr le obţine…

Marco n-avea chef să mai asculte o pledoarie care nicicând nu va reuşi să-l înduplece. Nici măcar să-l convingă. Întorcându-se pe drumul pe care veniseră, mereu înconjurând perimetrul locuit ca să nu fie văzuţi cu uşurinţă, curând au dat de cărarea demarcată în mod natural. Mormăind un pomelnic de insulte la adresa fotografului, inspectorul a

pornit pe coasta abruptă, dar n-a înaintat prea mult. Alt zgomot de paşi l-a alertat.

Sophie n-a apucat să afle nimic. Gândurile ei erau în alt loc, nu departe de acolo… La căderea aceea de apă care se transforma în râu, la cascada aceea pe care doar sunetul îi îngăduia să şi-o închipuie…

Cu forţă şi precizie, poate exagerate, inspectorul i-a luat faţa în mâini, i-a acoperit gura şi a târât-o de mijloc cu braţul liber. A izbutit să-i înăbuşe ţipătul de surpriză, dar asta a presupus să strice bună parte din fructele pomului pe care tocmai îl scuturaseră prin mişcarea aceea bruscă.

Înainte ca ea să-i ceară o explicaţie, cu un singur gest el a silit-o să stea liniştită. Ea a dat din cap. Numai atunci a lăsat-o să se aplece ca să vadă cauza a atâta tulburare. Acolo, la câţiva metri de ei, dar perfect vizibilă, bătrâna de la hotel îşi îndrepta paşii într-o direcţie necunoscută, ducând un pachet ascuns, strâns la piept. Murmurul râului ajungea la ei în valuri.

Au aşteptat un minut nesfârşit. Octogenara, concentrată asupra mersului său, n-a dat semne că ar fi simţit o prezenţă străină. Sophie a lăsat umerii moi, uşurată, iar Marco i-a dat drumul. Mâna lui îi acoperea practic toată faţa, nelăsând-o să respire.

— Unde s-o duce aşa în taină? a întrebat, de îndată ce şi-a umplut plămânii cu o porţie bună de aer.

— Să aflăm, a spus şi imediat a luat-o la fugă. Au străbătut mare parte din cărare ca să poată să meargă chiar în spatele ei, dar la o distanţă prudentă, suficientă ca să poată face scurte comentarii ori să calce pe vreun iepure fără să trezească prea multe bănuieli.

— Ce crezi că…?

— Aşteaptă. Feliciano a luat-o de braţ, obligând-o să se oprească încă o dată. Mai e cineva.

Sophie şi-a ascuţit auzul, fără să-şi dezlipească spatele de trunchiul aspru. Dar curând Marco a

obligat-o să meargă. Prudentă, atentă, tiptil. Repede, deşi cu grijă, l-au înconjurat pe tipul în chestiune. Feliciano în mod clar voia să-l surprindă pe la spate. Mergeau din pom în pom, folosind cât mai mult posibil acele provizorii ascunzători naturale… până ce distanţa care-i despărţea de cel urmărit a devenit minimă.

Ea a relaxat umerii. De-ar fi fost la un metru sau la zece, ar fi recunoscut jacheta aceea verde oriunde. Jacheta, ochelarii fumurii în părul ciufulit, înfăţişarea şleampătă de paparazzo încercat.

Dar, aşa cum trebuia să-şi închipuie, inspectorul nu va pierde o ocazie ca aceea ca să-i ofere sperietura vieţii sale. Sophie s-a gândit să-l împiedice; cu toate astea nu a scos niciun cuvânt ca să oprească acţiunea. Poate că o merita.

— *Anschlag!* a exclamat Feliciano pe un ton şi la un volum la care să-l poată auzi numai el. L-a apucat pe la spate şi l-a strivit de copacul cel mai apropiat astfel încât să nu se poată întoarce ca să vadă faţa atacatorului.

— N-am nimic, n-am nimic, jur! s-a văicărit bâlbâindu-se. N-am furat nimic, am lăsat totul cum era… nu voi povesti nimic nimănui, sunt un tip discret!

Sophie a pus o mână pe umărul inspectorului. El părea să se bucure de atacul fulgerător, dar, după ce au trecut câteva secunde, a oftat adânc, slăbind strânsoarea ca să-l lase să cadă. Fotograful s-a târât cum a putut şi s-a ascuns după nişte tufişuri.

— Am crezut că aberaţia ta se limita la fotografii. Acum reiese că eşti şi cleptoman. Ai adus vreun suvenir interesant?

Mai întâi şi-a iţit un ochi, apoi o mână. Sprâncenele lui, curbate şi tremurânde o secundă mai înainte, acum erau drepte şi încruntate, furioase. Inima îi bătea cu o sută de kilometri pe oră.

— Psihopatule, ţicnitule! a izbucnit, încercând să-şi controleze bătăile nebuneşti de inimă. Am

să… am să…

— Ai să ce? l-a sfidat Marco, privindu-l de sus în jos. Să nu îndrăzneşti, lepădătură. Ai meritat-o pentru că eşti un trădător.

— Trădător! s-a scandalizat el, sculându-se imediat. Ce-am făcut? Soph, apără-mă!

Ea nu s-a apropiat.

— De ce ne-ai minţit?

El a privit-o fix, îmbrăţişându-şi camera.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti… n-am făcut altceva decât să vă ajut!

— Ştiai că nu există cadavre în cimitir. M-am dus acolo degeaba, mi-am pierdut vremea… Ce voiai? Să câştigi timp ca să te întorci singur în tunel şi să obţii fotografii scabroase?

— De unde ştii?

Sophie a căutat în buzunar ca să arate vederii tuturor o carcasă subţire de memory stick.

El a lăsat privirea în jos. N-avea unde să se ascundă.

— Gorila cu care lucrezi m-ar fi băgat în spital dacă v-aş fi spus că mă voi întoarce în buncăr, s-a scuzat privindu-l cu ură pe Marco. E munca mea, ştii? Am nevoie de fotografiile alea.

— Puteai să spui! Am pierdut minute preţioase…

— Te-a văzut cineva? a întrebat Marco agresiv. Fiindcă dacă aşa e, îţi jur că…

— Relaxează-te, a rostit Cal îndată, pe un ton arţăgos. Nu erau acolo.

— Naziştii?

— Corpurile.

Sophie a făcut ochii mari.

— A, nu?

El a negat.

— Am răscolit fiecare raft din coteneaţa aia, i-a asigurat mai mult decepţionat decât entuziast, şi n-am găsit nimic interesant. Nimic! Mă gândeam la capete păstrate în borcane cu alcool, pumnale însângerate cu inscripţii în latină, stele în cinci

colţuri… dar nu. Nici măcar fotografii cu autograful Führerului.

Nu mai ştiau ce să creadă.

— Sunt blocată. Nu sunt la cimitir, nici la dispensar, nici în acea ciudată sală de şedinţe. Atunci, unde?

— Şi nici la morga din Puerto Montt, a adăugat el, înainte să i se reproşeze ceva în această privinţă. Nu v-am minţit în legătură cu asta, chiar am dat telefon. Trebuia să mă asigur şi eu, nu?

— Oricum, ai riscat şi n-ai câştigat nimic…

— Nicio fotografie, dar numai deocamdată, fiindcă… Ei, unde s-a dus?

Revenind la poziţia lui de fotograf de război, alertat, a privit în toate direcţiile. A înaintat fără să le ceară să-l urmeze.

— Unde s-a dus cine? Bătrâna de la hotel?

Cal s-a oprit auzind vocea lui Marco.

— Deci aţi văzut-o şi voi…

— Veneam după ea, a zis.

— Şi eu, din partea aceasta, a subliniat Cal. Când terminam de scotocit, am simţit pe cineva în tunel. M-am ascuns după nişte mobile şi am văzut-o intrând tăcută. Avea o cheie argintie foarte mare, prinsă de un lanţ la gât. A deschis unul dintre sertarele pe care chiar eu le-am răscolit, dar ea a umblat la un fund dublu sigilat… Nu mi-a trecut prin cap să-l forţez, ăsta-i adevărul. A scos pachetul pe care îl duce acum în braţe şi s-a retras la fel de tăcută cum a venit. A respirat adânc. Aţi reuşit să vedeţi ce era?

— Nu, a răspuns Sophie, în timp ce începeau să ocolească din nou arbori şi arbuşti. Ce crezi că e?

— Poate singurul lucru interesant din tot acest loc, a rostit, acum fără să se întoarcă. Dacă nu grăbeau pasul, o vor pierde. Sau întunericul o va ajuta să scape.

Marco a uitat să verifice cât e ceasul. Nu ştia cât timp merseseră după nemţoaică, dar când au fost nevoiţi să se oprească, noaptea era iminentă. Dacă

n-ar fi fost o sursă mică de lumină, portocalie şi caldă, la câţiva metri, ar fi putut foarte bine să se creadă într-o gaură neagră de-a lui Stephen Hawking.

Sophie a simţit o apăsare în piept. Nu ştia dacă să-şi creadă ochilor. Bătrâna a desfăcut pachetul şi a scos conţinutul. Lumânări. Aplecată uşor peste o stâncă de dimensiuni mari, a luat-o pe cea mai mică şi a aprins-o de la flacăra alteia dintre atâtea altele aprinse deja. Pe urmă s-a dat înapoi câţiva paşi şi cei trei observatori tăcuţi au putut să vadă scena mai în amănunt. Mai multe lumânări. Cruci mici, aranjamente florale. Şi fotografii, multe fotografii.

Cu o dificultate de înţeles la cineva de vârsta ei, bătrâna a îngenuncheat lângă una dintre fotografii. A închis ochii, a împreunat mâinile la înălţimea pieptului şi a început o rugăciune. O lacrimă i-a curs pe obraz.

— Ce rugăciune spune? l-a întrebat Sophie pe inspector, cu un fir de glas.

— Ave Maria.

Era impresionant cum o viziune de neclintit despre anumite lucruri putea să se schimbe radical cu o simplă dovadă de umanitate, ca aceea pe care o vedeau acum. Devotamentul cu care bătrâna se ruga pentru ai săi era de altfel înduioşător. N-ar fi crezut niciodată că acea comunitate închisă, atât în ceea ce priveşte legăturile sociale cât şi minţile, este capabilă de un act atât de mişcător de doliu interior.

Nici ea, nici altul dintre însoţitorii ei. Marco era tot atât de surprins ca şi legista, acum mai absorbită de imaginea generală decât de vizitatoare. Portretele, unele înrămate, altele rezemate între flori, atât sepia cât şi color, arătau copii şi tineri zâmbitori, plini de speranţă şi viitor. Într-o şoaptă i-a cerut lui Cal să-i certifice o îndoială. El a fixat aparatul, a făcut manevrele necesare şi s-a întors către prietena sa. Ea avea dreptate: sub fiecare

fotografie erau datele de naştere şi de deces ale celor în cauză.

Toţi morţi. De ce să nu facă asta în cimitir, cum fac multe culturi? Ce avea special locul acela?

Atunci s-a lăsat învăluită de sunetul neted care începea nu departe de picioarele ei. A ridicat privirea, a clipit… şi a zâmbit. O impunătoare cădere de apă, cam de patruzeci de picioare înălţime, înfrumuseţa şi mai mult cu prezenţa umilul altar de *animitas* pe care picăturile ei încercau să le consoleze. Era scenariul perfect, contextul perfect.

A revenit la realitate doar când Cal a tras-o de jachetă. Bătrâna se îndrepta în direcţia opusă celei în care se aflau ei. Asta le va permite să mai rămână un pic.

Au aşteptat un minut sau două ca zgomotul paşilor ei în iarbă să se piardă definitiv. Numai atunci a ieşit Marco din ascunzătoare; ceilalţi, imediat după el.

— Tanatologo, explică-te.

Sophie a oftat. Ar fi vrut să aibă şi ea o lumânare.

— Este un zid al aducerii-aminte, numit şi „memorial“, a explicat liniştită. Este foarte obişnuit în două împrejurări specifice: unu, în cercuri sociale foarte închise care încearcă să transmită trăsăturile proprii de grup până şi morţilor lor şi doi, în situaţii de moarte violentă ori necunoscută, pentru a perpetua durerea celor care au rămas şi, într-un fel, a aduce un tribut celor decedaţi.

Cal a fost cuprins de un fior.

— Şi asta unde se potriveşte?

— Puţin în amândouă, a rostit Sophie. Sunt un grup delimitat la extrem: germani, exilaţi, uitaţi de către ai lor, decepţionaţi de viaţă. Şi, în acelaşi timp, împărtăşesc o împrejurare fundamentală. A ridicat braţul şi a arătat spre înainte. Sinucideri.

Marco şi Cal s-au uitat în acelaşi timp. Acolo, peste cascada pe care Sophie avea în sfârşit

plăcerea să o vadă, un lung pod suspendat făcea singura legătură între cele două dealuri abrupte care se aflau în faţa lor. Chiar sub el, un şir nesfârşit de stânci ascuţite erau destinul implacabil al tuturor celor care se aruncau. Un destin nemilos.

— Se presupunea că acesta era primul, dar există portrete mai vechi aici, a semnalat Cal în grabă, atrăgând atenţia prietenei lui şi apoi a lui Marco. Era una dintre fotografiile mai recente. Îl recunoaşteţi?

— Tocmai l-am văzut azi-dimineaţă, a spus Feliciano, deşi diferenţa dintre fotografia aceea şi cea pe care o aveau ei era abisală. Într-una era un tânăr zâmbitor, cu ochi strălucitori, ten roz şi păr ondulat. În cealaltă, aflată în computerul lui Cal, nu mai era decât o pată de nerecunoscut printre stâncile unui defileu.

— După date, ei trebuie să fie ceilalţi şase pe care îi căutăm, a subliniat, atingând uşor unul dintre portrete cu degetele. A căutat privirea inspectorului. Lucia Marcus. Singura femeie din acest ciclu.

El a confirmat, dar, în loc să fie interesat de fotografii, s-a aplecat direct asupra mai multor înscrisuri, şi ele lipite de stâncă. Le-a descris ca poeme, despărţiri, declaraţii lungi de apreciere şi mâhnire. În definitiv, anunţurile de deces care nu apăreau niciodată în niciun ziar.

— Ah… Sophie? s-a bâlbâit fotograful. Ea a scos un sunet gutural de atenţionare. Aici sunt mai mulţi… M.

Detectivul şi doctoriţa legistă au sărit de pe locurile lor, ducându-se iute spre paparazzo. Acesta, uimit, ţinea mâna pe un şir de portrete în alb şi negru. Şi era adevărat. Ca în nişte obişnuite fotografii din anuar, profilurile lor stângi, mare parte din gât, atât la bărbaţi cât şi la femei, erau descoperite şi odată cu ele se vedea semnul fatal al celor aleşi. Sophie a trecut de la una la alta şi la alta… verificând în fiecare caz. Ploaia şi frigul,

animalele şi vântul deterioraseră multe dintre ele, împiedicându-i pe cei trei vizitatori să recunoască fără dubiu cicatricea aceea pe toate chipurile. Dar era clar: regula se impunea la majoritatea.

— Nu mai avem nevoie de cadavrele alea, a fost de părere Cal, încă uluit.

Sophie a confirmat.

— I-or însemna în momentul naşterii?

— Da. Vorbea cu el însuşi.

— Nu, a răspuns Sophie foarte sigură. Uită-te aici. În fotografia asta se poate vedea foarte clar. Dacă ar face semnul pe nou-născuţi, când ar împlini vârsta asta, M-ul nu s-ar mai vedea; ar fi linii incoerente. Zona asta a pielii în particular, că e de pe faţă, de pe gât ori de pe ceafă, se întinde cu mare uşurinţă. O cicatrice după urechea unui bebeluş devine o cicatrice pe pielea capului unui adolescent.

— Se mişcă?

— S-ar putea spune şi aşa.

Cal şi-a dus instinctiv mâna la gât. A început să se scarpine.

— Ipohondrule, a râs Sophie. El a scos limba la ea.

Inspectorul şi-a trosnit degetele.

— Îmi pare rău, copii, că vă întrerup joaca, dar a trecut ora de culcare.

Fotograful i-a zâmbit.

— Bănuiesc că o să mă legeni.

— Vorbesc serios. Şi-a încheiat jacheta până la ultimul nasture. V-aţi uitat în jurul vostru? Ne aflăm în mijlocul neantului, fără hartă, fără lanterne. Trebuie să ne întoarcem imediat, a hotărât Marco.

Sophie s-a îngrijorat. Nu se gândise la asta.

— Şi cum vom găsi drumul de întoarcere?

După o secundă de şovăire, amândoi s-au întors către Cal aproape din inerţie, uitându-se de la cameră la buzunar şi înapoi. El a ridicat dreptunghiul alb al flashului.

— Acum am adus baterii, a zâmbit.

Din motive evidente, Cal a fost desemnat să conducă şirul în puţinele minute cât le-a trebuit până să se întoarcă. Sophie nu putea să nege că întunericul acela desăvârşit, noaptea aceea în mod special, putea să îi facă pielea de găină la cel mai mic avertisment. Nu fusese niciodată sperioasă, nici uşor vulnerabilă, dar aerul avea altă încărcătură, mai densă, ca aceea de care pomenea Carlos de câte ori datoria îl obliga să străbată culoarele Morgii Centrale…

Drumul către hotel era la câţiva metri, dar o scânteie i-a trecut pe la coada ochiului. S-a întors tresărind, încremenită deodată în peisajul pe care îl lăsau în urmă.

— Aşteptaţi un moment, i-a oprit nervoasă. Ce… ce e asta?

A arătat în sus cu pulsul accelerat. Era o noapte fără stele, cum sunt de obicei cele de iarnă în acel colţ de lume şi abia atunci au băgat de seamă noutatea. Asemănător luminilor unui teatru, puternice şi direcţionale, un singur reflector de dimensiuni enorme lumina înspre ei, ca apoi să oscileze între mai multe puncte, mereu alăturate. Mişcarea era lentă, târşâită, ca şi cum ar fi vrut să cuprindă tot cu strălucirea sa.

— Nu observasem, a recunoscut Marco, dar fără să dea importanţă. Am crezut că nu mai există.

— Par lumini de discotecă, a spus şi Cal.

Inspectorului îi era prea frig ca să scoată mâinile din buzunar şi să-l pocnească pe paparazzo. În loc de asta, a dat ochii peste cap.

— E un far, nătărăule.

El s-a mirat.

— Un far? Dar nu există doar pe insule, ca să localizeze vapoarele din largul mării?

— Nu-l insulta, şi eu credeam la fel, s-a grăbit să spună Sophie, cam ruşinată.

Feliciano s-a abţinut să mai facă şi alte gesturi.

— Demult, statul a luat-o ca măsură de protecţie pentru sportivii de la diverse discipline care foloseau dealul, de la ciclişti până la alpinişti, a explicat el. Mulţi începeau coborârea noaptea, se rătăceau, erau răniţi ori chiar mureau pe drum. Farul îi ajuta literalmente să „lumineze“ priveliştea.

— N-am mai auzit niciodată de un procedeu asemănător, a mărturisit Cal.

— Este depăşit, l-a asigurat Marco. Pentru asta există azi bluze fosforescente sau inscripţii cu litere luminoase, ca acelea pe care le-am văzut pe şosea. Folosesc atât pentru ninsori puternice cât şi pentru escalade.

— Dar de ce nu l-am văzut înainte? a insistat Cal, cu ochiul în vizorul camerei.

Legista a avut ciudatul impuls de a izbucni în râs.

— Pentru că nu ne-au lăsat.

Aşa era. Sophie zâmbea. Confuz şi larg, zâmbea, absorbită de lentul du-te-vino al farului şi de porţiunile din pădurea îndepărtată pe care lumina le făcea să strălucească.

— Cred că n-am priceput poanta, a spus Marco, un pic deranjat. Ce e aşa de nostim?

Fără să-şi ia privirea de la obiectul atenţiei sale, ea l-a luat pe Feliciano de braţ şi l-a tras spre ea.

— Uite, l-a îndemnat şi el s-a supus numai pentru că nu era obişnuit să se lupte cu femeile. S-a ridicat în silă şi s-a uitat în faţă, cum îi spunea ea.

Atunci a devenit limpede. Mai limpede şi sigur ca nicicând. Dealul, farul aproape nemişcat… satul de la poale, ciudata lui aşezare… ferestrele acoperite…

— Lumina… s-a bâlbâit inspectorul, ca şi cum din cauza mişcării cerebrale nu putea sa articuleze bine cuvintele. Darth Vader pe care îl căutaţi. Lumina aceea?

— Sau cei care o controlează, a conchis Sophie.

Cal a înţeles mai greu ceea ce spuneau, dar când a făcut-o, a rămas cu gura căscată de uimire. Cine

cu mintea întreagă s-ar teme de un reflector gigantic?

Dacă voia să se gândească în profunzime şi mai cu seamă dacă dorea să facă asta împreună cu ei, era mai bine să se grăbească. Marco şi Sophie i-o luaseră deja înainte cu câţiva metri. De fapt, s-au ocupat să deschidă grilajul, să lase uşa de la intrare întredeschisă şi să înceapă o conversaţie numai pentru ca el să poată să intre.

Grozavi prieteni.

— Maşina dumneavoastră va fi gata curând, a vorbit stăpânul casei de îndată ce Cal a putut să se alăture discuţiei. Rezemat de un coş înalt de răchită, cu multe umbrele în el, îl oprise pe inspector din drumul lui înspre camere. Soţia sa, care sosise nu de mult, ţinea cu delicateţe în mâini o frumoasă ceaşcă artizanală cu flori albastre. Aburul îmbietor al unui ceai fierbinte era tot ce putea să dorească Sophie în momentul acela. Şi astfel veţi putea pleca.

Marco a acţionat cu naturaleţe.

— Grozav, a răspuns. Nu vrem să vă mai cauzăm şi alte neplăceri. Dar spuneţi-mi, o întrebare numai… Bătrânul a întors privirea, arătând în mod clar că nu voia să dea niciun fel de informaţie. Farul.

Ceaşca pictată manual a alunecat dintre degetele bătrânei ca săpunul, spărgându-se la contactul violent cu podeaua. Sophie a reacţionat îndată alergând spre ea ca s-o ajute să adune cioburile, dar a primit un refuz. Nu a îndepărtat-o cu gesturi, nici nu i-a strigat ceva ininteligibil; pur şi simplu a privit-o, rece, nemişcată, aproape interzicându-i să facă vreo mişcare. Sophie i-a răspuns cu un gest de supunere, retrăgându-se imediat. Nu o privea direct, dar nu putea evita ca după fiecare respingere, răutate ori ameninţare din partea acelor oameni să nu o cuprindă o oarecare tristeţe. Ea nu voia decât să ajute…

— N-avem nicio legătură cu el, a răspuns.

Inspectorul nu s-a tulburat.

— N-am spus niciodată că ar fi aşa, a afirmat senin. Vreau să ştiu de ce se află aici, cine îl controlează.

În vreme ce bătrâna mătura cioburile de porţelan cu o mătură de paie, soţul ei respira adânc ca să se pregătească să vorbească. Nu trebuia să fii un mare detectiv ca să-ţi dai seama că subiectul îl luase prin surprindere.

— Alpinişti, a spus în cele din urmă. E o rezervaţie ecologică de cealaltă parte a dealului… alt sat. Le arată drumul în timpul nopţii. Dar este foarte vechi, nu se mai foloseşte.

— Eu văd că este foarte activ, a intervenit Cal, arătând înspre afară.

Niciunul dintre cei doi bătrâni nu a catadicsit să se întoarcă.

— Uneori, uneori nu, a rostit neamţul.

Sophie a făcut un gest de retragere.

— Alpinişti, da… aşa ziceam şi noi, a zis distantă. S-a făcut foarte târziu. Bună seara.

N-a primit un alt „Bună seara“ ca răspuns, dar nici nu îl aştepta. Surprinzător, dată fiind precara sa stare fizică, a urcat treptele scării în spirală din două în două. Fotograful şi detectivul n-au întârziat s-o urmeze, fără niciun cuvânt.

Au intrat în camera lui Cal, care a închis agitat uşa în urma lui.

— I-am prins. Farul ăla îi sperie.

— Nu e o teorie rea, a zis Marco gânditor. Sătenii ne ameninţă pe noi, dar pentru că altcineva îi ameninţă pe ei.

— Să-i supravegheze de-acolo de sus este foarte isteţ, a început Sophie, dar bătrânii ăştia au fost şi mai inteligenţi. Şi-au construit casele astfel încât toate să fie cu spatele la far, acoperind ferestrele în direcţia aceea. De-aia nu i-am observat prezenţa. Nemulţumindu-se cu asta, au creat un sistem de comunicare subteran.

— Dar nu numai între case, şi-a amintit Cal. Continua şi tot continua, n-am atins niciodată capătul tunelului…

— Asta pentru că, pe lângă faptul că este o trecere între ele, face legătura cu zăcământul pe care îl exploatează ilegal, a adăugat Marco.

— Se poate, a spus Sophie.

— Şi dacă vor să-i supravegheze, n-ar fi mai uşor să vină până aici, să pună ucigaşi la intrări şi ieşiri…?

Ea a oftat.

— Până la urmă se supraveghează ei înşişi. Farul poate să fie doar un ecran, simbolul a ceva mai mare, mai greu accesibil. Moartea câtorva e de ajuns să paralizeze de frică o comunitate întreagă. Nu vrea nimeni să moară strivit de stânci.

Cal şi-a imaginat un far alb cu mâini şi picioare omeneşti. Şi nişte dinţi de crocodil.

— Oricum, cineva trebuie să-l manevreze. Cine-o fi? Cineva cam ca „Marele Nazist“?

— Mâine vom şti, a spus inspectorul. Vom merge în excursie pe deal.

— Grozav!

— Între timp, am putea să îi monitorizăm mişcările de pe acoperiş… a sugerat Sophie. Cal, ai pomenit ceva de o scară de urgenţă.

El a confirmat.

— Chiar aici afară, la capătul culoarului. Azi-noapte am urcat ca să obţin o conexiune mai bună.

— Şi ai obţinut-o?

— O viteză mai mare a reţelei? Nu, poate o răceală.

N-a mai spus nimeni nimic. Fiecare şi-a luat haina, s-au pregătit să escaladeze câţiva drugi şi să meargă, clătinându-se, între acoperişuri mucegăite, până au ajuns într-un perimetru pătrat, aidoma unui balcon. Cal a ajuns primul şi şi-a lăsat geanta jos. Cu o abilitate impresionantă, chiar şi pentru Feliciano, a construit cât ai clipi, din câteva tuburi uşoare, un tripod solid. A luat camera care îi atârna

la gât, a pus o lentilă lungă şi mai subţire numită „teleobiectiv“ şi a fixat apoi aparatul în suportul recent construit. După care a luat în vizor dealul.

— Ai fi bun la făcut arme de distrugere în masă.

Cal a gustat gluma lui Marco.

— Nici chiar aşa. Crezi că e pentru prima oară când mă aflu pe un acoperiş?

Marco s-a uitat mai bine la el.

— Bănuiesc că nu.

— Este o abilitate preconceptă, radar de scandal, a răspuns resemnat. Sunt antrenat.

— Uitasem. Nu-ţi place să fotografiezi numai disecţii, ci şi actriţe polemizând. Să fii paparazzo nu este mai rentabil decât obscenităţile?

Cal a zâmbit, îndepărtând un ochi de vizor.

— Doar dacă trăieşti în Statele Unite ori în preajma palatului Windsor. Acolo găseşti scene suculente la orice colţ de stradă… Aici aproape nu ai pe cine să urmăreşti ca să merite cu adevărat osteneala. Manechinele lipsite de strălucire nu contează. America Latină nu se caracterizează tocmai prin *glamour* înverşunat, răbdător, pompos. Fără scandal nu există ştire.

— Categoric, a răspuns inspectorul pe un ton dispreţuitor, care părea să nu-l deranjeze pe fotograf. Să-i insulte munca, în ciudata sa dimensiune răsturnată, era mai degrabă un elogiu.

Câţiva paşi mai în spate, Sophie a pocnit din degete ca să obţină atenţia lor.

— Cal, lumina.

— A, da, s-a bâlbâit, întorcându-se imediat ca să potrivească lentila pe ochiul său drept.

— Da, mămico, l-a luat peste picior Feliciano, surprins de scenă. Îmi place. Supus, dar util. Am crezut că va fi mai greu să-mi urmezi ordinele.

— Poftim? a spus indignat, atât de repede încât era gata să lase să-i cadă toată maşinăria. Ordinele tale?

Sophie l-a bătut pe umăr.

— Cal, lumina.

— D-dar tipul ăs…

— Nu-ţi pierde timpul.

— Încă o dată şi îţi jur că…

— Lumina! a exclamat frenetică, arătând înspre deal. Apoi s-a uitat la inspector. Iar tu, taci.

În momentul acela noaptea a făcut invizibilă briza îngheţată care i-a lovit în spate.

— Da, mămico, a şoptit Feliciano, în timp ce-şi ridica reverele jachetei şi îşi acoperea gâtul învineţit.

Sophie a zâmbit, dar niciunul nu a observat.

10
A FOST CÂNDVA UN GENOCID

Cercul se închide și ajunge înapoi la început

e l a î n c e p u t …

K E V I N J O H A N S E N , „ C e r c u l “

S-au sculat devreme, au mâncat ce-au găsit – brânză şi marmeladă de afine de data asta – şi au parcurs cărarea până ce au ajuns la râu. De acolo, l-au înconjurat ca să găsească dealul din faţă. La

momentul acela, credeau că vor fi nevoiţi să-şi facă drum printr-o junglă niciodată călcată de om, dar nimic mai greşit. Când erau deja pregătiţi să urce, au găsit în faţa lor urmele proaspete ale unuia sau mai multor autoturisme destul de grele… Ford Expedition, după o rapidă concluzie unanimă. Le făcuseră favoarea de a le arăta drumul de urmat până la far.

Piesele începeau să se aşeze cap la cap, ca şi cum cineva le-ar fi uns cu ulei. Erau mai aproape ca niciodată.

Pentru escaladă, Sophie a ales un trening şi adidaşi, dar şi-a luat şi jacheta, mototolită în geanta de mână, în eventualitatea unor temperaturi scăzute ori a vreunei burniţe ocazionale care să le strice socotelile. Şi Cal a optat pentru o ţinută mai comodă decât cea obişnuită – şi în plus a trebuit să ia, împotriva voinţei sale, dar la insistenţele lui Sophie, o căciulă de lână, căci, spunea ea, acum chiar va răci – dar Marco, ferm, şi-a menţinut în linii mari costumul său de birou. „Aspectul este esenţial ca să impui respect“, a zis el, nelăsând loc de discuţii. Singurele lucruri pe care le-a lăsat la hotel au fost cămaşa şi cravata, pe care le-a schimbat cu un pulover gri pe gât.

— N-ai obţine mai mult respect dacă ţi-ai arăta insigna?

— Toate la timpul lor, a răspuns inspectorul la întrebarea lui Cal. Apoi s-a întors. Sophie mergea câţiva metri mai în spate. Deutiers, cu mersul tău de ţestoasă vom ajunge mâine la destinaţie. Vrei să cobori dealul noaptea?

Ea a ridicat din umeri.

— Avem farul, nu?

Cu o secundă întârziere, Cal a izbucnit în râs. Sophie a făcut o mutră amuzată.

— Se vede care dintre noi face mai multă muncă de birou…

Legista şi-a pierdut deodată zâmbetul.

— Vrei să spui că nu sunt în formă?

— Vreau să spun că eşti cea mai înceată dintre toţi trei şi, în acest punct al traseului, cea mai obosită, i-a reproşat.

Ea l-a privit cu dispreţ.

— Admir peisajul. Şi voi ar trebui să faceţi la fel.

— Cum vrei, a răspuns el.

Cal şi-a arătat dezacordul.

— N-o să m-apuc acum să fotografiez şoimi ori să culeg flori sălbatice, a asigurat-o. Prefer să-mi investesc timpul în ceva mai util.

— Ca de exemplu?

El s-a gândit un minut.

— Să ne pregătim sosirea, ce ziceţi?

Marco s-a uitat la el de parcă ar fi vorbit într-una dintre puţinele limbi pe care nu le înţelegea.

— Să ne pregătim?

— Da, ştii tu… Posibilele persoane pe care le vom întâlni, posibilele primiri neprietenoase, posibilele noastre reacţii…

— Toate acestea sunt condiţionate de mai mulţi factori, a vorbit Sophie din spate.

— Oricum, trebuie să ştim la ce să ne aşteptăm, le-a sugerat Cal cam nervos. Să trecem în revistă potenţialele scenarii.

Marco a mormăit.

— De ce nu te bucuri de peisaj, ca prietena ta, şi taci?

— Haideţi, doar câteva simulacre. Să plecăm de la cel mai simplu. A grăbit pasul ca să meargă alături de inspector. Nişte militari bătrâni, ca aceia pe care i-am văzut prezidând şedinţa.

Feliciano ştia că dacă refuză să răspundă, nu va putea să scape de el tot drumul.

— Dacă ei sunt cei care supraveghează, totul va fi mai simplu, de fapt. Îi voi lua prin surprindere, le voi dezvălui identitatea mea şi îi voi interoga. Între timp, tu, dacă vrei, vei putea să alergi spre poalele dealului ca o fetiţă şi să te năpusteşti asupra telefonului ca să ceri ajutoare.

Cal n-a făcut pe ofensatul.

— Ok. Şi dacă ar fi… o mafie petrolieră?

— Puţin probabil.

— Nazişti din vechea gardă?

— Le voi vorbi în germană şi îi voi linişti.

— Şi dacă sunt din generaţia nouă?

— La fel.

Fotograful s-a încruntat nemulţumit.

— Poate să fie doar o pereche ori un ţăran singuratic.

— Se poate.

— Pustnicii sunt violenţi.

— Cei care nu citesc romane de dragoste, da.

— Şi dacă ne ameninţă cu o puşcă?

— Sunt înarmat.

— Şi dacă el e mai rapid decât tine?

Sophie a scrâşnit din dinţi, exasperată.

— Cal, potoleşte-te! l-a rugat. Dacă ar fi vrut să ne omoare, ar fi făcut-o deja. Vor numai să plecăm de-aici.

El a simulat un behăit.

— Acesta este drumul galben… Mergem către castelul din Oz, nu pricepeţi? Orice vom găsi acolo, va hotărî toată această situaţie.

— Un motiv în plus ca să grăbim pasul, a spus Marco.

— Îndată… dar înainte… Şi-a luat camera de la gât, a pregătit-o de filmat şi i-a dat-o lui Sophie. Voi lăsa o dovadă infailibilă pentru posteritate. Când vor găsi resturile trupului meu mutilat, risipite pe malul râului, vor verifica ultimele fotografii pe care le-am făcut, ca să ia urma asasinului. Atunci vor vedea asta. Şi-a luat o figură îngrozită. Cu o mână îşi ferea ochii de un soare inexistent, iar cu cealaltă, arăta spre cer, ca şi cum ar fi spus: „E un avion? E o pasăre? Nu, e Superman!“ Vor crede că m-au răpit, m-au asasinat şi m-au adus înapoi după ce au făcut experienţe cu codul meu genetic. Numele meu va rămâne în istorie.

Feliciano a pufnit.

— Vei fi încă un învins pe o temă fumată de mult. Ştii câte cazuri de răpire se raportează pe an, doar în Statele Unite?

— Nu vreau să ştiu, s-a eschivat el.

Sophie a dat din cap cu compasiune.

— Chiar dacă va găsi cineva fotografia, nu va putea fi luată în seamă. Cine se presupune că ţi-a făcut-o? Vreun extraterestru pasionat de arta fotografiei?

— Poţi să nu mai vorbeşti şi să fixezi obiectivul, te rog?

Stăpânindu-şi râsul în faţa unei atitudini atât de artificiale şi de studiate ca aceea la care asista, Sophie l-a luat în vizor pe prietenul ei, din spatele lentilei, şi a apăsat pe butonul corespunzător. De mai multe ori, la cererea celui fotografiat, numai pentru cazul în care nu se va înţelege bine mesajul de prima oară.

Marco şi-a ucis, îngropat şi a făcut semnul crucii peste biata sa răbdare.

— „Mergeţi ori vă voi duce târâş“ este un mesaj clar pentru voi?

— Splendid! Ai să mă duci pe targă?

Marco l-a urmărit pe Cal cam zece minute. Partea proastă este că fotograful nu înainta niciodată în linie dreaptă; alergau în cerc, ducându-se şi venind înapoi, fără a mai pune la socoteală timpul în care căuta o ascunzătoare printre copaci şi nu se mişca de acolo. După câteva rotiri, Marco începea deja să-şi simtă o venă zvâcnindu-i pe frunte.

— Îmi pare rău că vă întrerup jocul, copii, a spus Sophie, la un volum mai mult decât moderat, dar aproape am ajuns. Fiţi cuminţi, bine?

Cal a apărut de după o grămadă de copaci doborâţi, ridicând mâinile în semn de predare. Dar Marco l-a ignorat complet. A pornit la drum, şi-a curăţat pantalonii de orice murdărie care ar fi putut să atenteze la aspectul lor imaculat şi a ridicat privirea. O cabană rudimentară era pasul imediat şi

un pic mai sus, pe un bloc mare din ciment, se înălţa farul.

— Cine va striga? a întrebat Sophie.

— Detectivul, evident, a arătat Cal, deşi folosind-o pe prietena lui drept scut uman.

Marco nu s-a supărat. De fapt, mereu a ştiut că el trebuia să înceapă discuţiile. Nu va permite ca sensibila Deutiers ori mărginitul Andrade să încerce să spargă gheaţa.

Un zgomot de paşi uşori, călcând pe frunze, i-a făcut să se întoarcă precauţi. Cal şi-a pregătit camera.

— Trebuie să fie vreun iepure foarte mare.

— Sau poate lupi.

Feliciano i-a făcut „ignoranţi şi fricoşi“.

— Un câine, a zis dând din mână.

O casă mică se ivea dintr-o grămadă de lemne, lângă o farfurie din tablă. Sophie s-a apropiat. Şi, puah, jumătate dintr-un şobolan scârbos. A vrut să întoarcă privirea, dar o imagine înceţoşată a oprit-o. În spatele leşului animalului, printre frunze uscate şi noroi, se vedea un pachet transparent cu linii albastre.

— Ei, ăia sunt biscuiţii mei!

Fărâmiţaţi, pulverizaţi mai mult decât muşcaţi, resturile lor se iţeau în spatele a ceea ce mai rămăsese din şobolan. Marco a pufnit peste umărul ei.

— Nu fi paranoică. Doar nu eşti singura care mănânci aşa ceva.

— Practic, da, a mărturisit.

Nici Cal, nici Feliciano nu i-au dat multă importanţă. Nici măcar câinele, care părea stăpânul biscuiţilor în chestiune. A apărut pe neaşteptate, tropăind uşor, mai mult curios decât agresiv. Detectivul l-a catalogat rapid ca fiind un labrador, dar n-a putut să-l vadă prea bine. La auzul unui fluierat care i-a luat pe toţi prin surprindere, câinele a început să alerge în susul potecii. Un bărbat îl aştepta.

— Domnule! a exclamat Marco, grăbind pasul. Cel menţionat s-a oprit. Locuiţi aici? Trebuie să vorbim cu dumneavoastră.

Cu mare greutate s-a întors pe călcâie. Le-a adresat timp de o secundă o privire generală, şi-a aranjat şapca şi şi-a fixat punctul de interes pe pământul ud.

— Aţi întârziat.

Era un bărbat de vreo şaptezeci de ani, mic, foarte slab, cu păr rar, castaniu şi ondulat. Nasul îi era proeminent, la fel ca picioarele, disproporţionat de mari în comparaţie cu restul corpului. Purta pantaloni largi, o cămaşă neagră şi cizme de piele.

Marco a început discuţia deja pe un ton bănuitor.

— Ştiaţi că vom veni?

S-a lăsat pe vine ca să mângâie capul câinelui.

— M-a anunţat el, de mult. Am crezut că v-aţi rătăcit.

Inspectorul a lăsat umerii moi.

— Domnişoara nu este obişnuită cu marşul sportiv, a explicat cu delicateţea dintotdeauna.

Sophie s-a uitat la el cu ură.

— Iar domnii erau ocupaţi să se joace de-a v-aţi ascunselea, s-a apărat în mod infantil. Oricum, este un urcuş istovitor. Nu mi-ar prinde rău un pahar cu apă, domnule…

— Garbon, a răspuns, întorcându-le spatele. A început să meargă înspre cabană şi, cu toate că n-a dat dovezi de ospitalitate, cei trei vizitatori l-au urmat şi ei îndeaproape. Şi Cal tânjea după un pic de apă de băut.

Sophie obosise să audă numai nume de familie. A fost nevoită să ridice glasul ca să ajungă până la el.

— Şi numele dumneavoastră mic?

— Garbon, a spus din nou, emfatic.

Cal a ridicat o sprânceană şoptind:

— Garbon Garbon?

— Idiotule, l-a lovit Feliciano, învineţindu-i uşor braţul stâng. I-o datora.

„Au“-l pe care l-a scos cel violentat s-a pierdut printre decibelii unor lătrături care s-au dezlănţuit deîndată. Cal încercase să intre în casă chiar după bărbat, dar câinele s-a aşezat în prag şi şi-a arătat colţii. Fotograful s-a dat înapoi.

— Nu îl luaţi în seamă.

Pe Sophie a amuzat-o. S-a aplecat uşor, l-a chemat blând şi câinele a venit imediat, aşteptând să fie mângâiat. Cal i-a adresat un gest de ranchiună copilărească.

— E superb, a observat ea zâmbind. I-a dat câteva palme pe spinarea cărămizie. Cum îl cheamă?

— Hitler, a răspuns Garbon, în vreme ce făcea drumul înapoi către vatra încă fumegândă din fundul construcţiei de lemn. Câinele a alergat imediat după el.

Cal şi-a băgat capul cu câţiva centimetri sub canadiana de explorator când l-a văzut că se îndepărtează. Feliciano n-a mişcat un muşchi; putea să presupună ce ar auzi.

— În Franţa este un delict să-ţi numeşti câinele Napoleon… Nu există şi în Germania o lege asemănătoare?

— Sunt polonez, a corectat-o străinul în şoaptă, scormonind în resturile de lemn cu o ramură de eucalipt şi fără măcar să se uite la ea. Cal a îngheţat. Cum de a putut s-o audă de atât de departe?

— Polonez? a repetat Marco apropiindu-se. Am crezut că în satul acesta nu există decât nemţi.

— Există numai nemţi, a confirmat neclintit. Eu nu locuiesc în sat. Locuiesc aici.

— Punct lovit, a exclamat Cal, cu riscul să primească o privire plină de ură din partea inspectorului.

Cabana era mică, dar de ajuns pentru el. Cuprindea un pat din metal, o masă făcută manual, nişte scaune şi o sobă cu lemne. Risipite, cutii şi coji de fructe, în plus, în colţul cel mai întunecat,

un cuier improvizat cu trei sau patru şepci, după cum părea, tricotate de mână, şi un raft îngust cu cărţi. Din locul ei, Sophie nu putea să vadă clar titlurile.

— Colecţionaţi puşti, a observat Feliciano, arătând spre unul dintre pereţi. Mai multe dintre aceste arme, de diferite mărimi, culori şi modele, atârnau una lângă alta. Ce coincidenţă, şi eu sunt pasionat de arme.

— Nu, nu sunteţi, i-a zis el neîncrezător. Iar puştile astea nu sunt ale mele. Erau aici când am început eu să locuiesc în casă.

— Atunci, aţi venit cu ei, nu-i aşa? a insistat Sophie, încercând să obţină informaţii cruciale. Adică, pe vaporul cu emigranţii, cu germanii.

Garbon a aruncat ramura în foc. Apoi s-a aşezat pe un teanc de cutii. Hitler s-a aşezat la picioarele lui. Ceilalţi luaseră loc deja pe nişte scaune prăpădite din lemn.

— Cine sunteţi? Nu vă înţeleg întrebările.

— O, îmi pare rău, am fost nepoliticoşi, s-a scuzat Marco cu prudenţă. Realizăm un documentar despre seria de sinucideri care au avut loc în această aşezare… Fără să se gândească prea mult, Cal i-a arătat camera şi a confirmat frenetic. Puteţi să ne spuneţi ceva în privinţa asta?

El a oftat dând din cap. Şapca de culoare cafenie pe care o purta îi ascunsese, până atunci, două răni pe tâmplă. A observat-o pe Sophie cercetându-le şi le-a acoperit din nou.

— Ce vreţi să ştiţi?

Ea a fost clară.

— Totul.

— Într-un documentar bun nu apare „totul“, a arătat el.

Marco nu-i va permite să impună regulile jocului.

— Am putea să începem prin a ne spune cum de vorbiţi atât de bine spaniola… Cei din Puerto Fake abia bâiguie câteva vorbe.

Ramura de eucalipt a trosnit rupându-se în două.

— Pentru că am crescut în Argentina, a zis, cu privirea pe flăcări. Pe urmă m-am mutat aici.

Cal s-a scărpinat în cap.

— V-a atras să lucraţi ca îngrijitor al farului?

— Voiam să schimb aerul, a spus, deranjat de tonul fotografului. Sophie i-a dat uşor un cot în coaste.

— Într-un sat pierdut ca acesta?

Obosit, Garbon a lăsat să-i cadă pumnul pe masă.

— De ce nu treceţi la subiect? Nu ştiu dacă am timp de pierdut… cu… Hei, la ce vă uitaţi?

Sophie, complet atrasă de rănile pe care le zărise mai înainte, era aplecată către bătrân cu un braţ întins.

— Ce-aţi păţit acolo la…?

El a îndepărtat brusc mâna lui Sophie, care încerca să-i ia şapca. A vorbit privind în zare.

— Sunteţi medic?

Ea a oftat adânc. I-a căutat privirea, dar el nu a lăsat-o.

— Nu, nu sunt.

Garbon a dat din cap.

— Atunci, nu mă atingeţi. Nu e treaba dumneavoastră.

— Dar poate că aveţi nevoie de îngrijiri… Aţi avut recent vreo operaţie la cap? Extirpare de tumoră, operaţie estetică…

— V-am spus că…

Marco a ridicat o mână în semn de pace.

— N-aveţi de ce să vă ruşinaţi, a rostit indiferent. Mulţi evrei îşi poartă cu mândrie propriile semne.

Sophie şi Cal au făcut ochii mari.

— Evreu?

— Braţul, a semnalat Marco.

Numai atunci şi-a dat seama Garbon. Şi-a tras mâneca de la cămaşă până la degete.

Ea n-a apucat să vadă.

— Ce e?

— Număr de serie, a spus inspectorul sigur. Identificarea tipică într-un lagăr de concentrare.

Cal s-a uitat fix la el, entuziasmat. A întârziat o secundă până l-a luat în vizorul camerei, dar Garbon i-a luat-o înainte. A acoperit lentila cu palma gălbuie, zbârcită, care vădea urmele unei munci neobişnuit de dure.

— Nu-mi plac fotografiile, a rostit grav. Fotograful nu s-a gândit de două ori şi a lăsat garda jos.

Pe Sophie o nedumerea vârsta.

— Dar dumneavoastră arătaţi prea tânăr ca să fi fost într-un…

— Aveam şase ani.

„Oh“, au spus cei trei vizitatori la unison. Sophie, pe un ton mâhnit, Cal, pe unul trist. Marco, pur şi simplu înţelegând.

— Au fost repatriaţi mulţi copii ca măsură de protecţie, a spus ea.

Garbon nici n-a contrazis-o, nici n-a confirmat.

— America Latină încerca să fie teritoriu neutru.

— Şi aţi ajuns aici, angajat cu orar şi timp fix, a rostit Feliciano.

Situaţia era de un umor grotesc: un evreu având grijă de farul unui sat de nazişti.

Polonezul a confirmat.

— De către guvern.

— German?

El a făcut un gest de dezacord.

— Suntem în Chile, nu?

Marco şi-a încrucişat braţele.

— N-aţi răspuns la întrebarea mea.

Garbon a dat din picioare, nerăbdător.

— Acesta a fost considerat un punct strategic în pseudo-războiul cu Argentina din o mie nouă sute şaptezeci şi opt. Aveau nevoie de cineva care să stea de veghe zi şi noapte.

— Alţii care nu citesc ştirile, a pufnit Cal. Asta a fost aproape acum treizeci de ani şi, cel mai rău dintre toate, nu s-a rezolvat.

Stăpânul casei a ridicat din umeri.

— Pe mine nu mă interesează. Ştiu doar că sunt plătit ca să stau aici.

Inspectorul a dat din cap, nedumerit de noua informaţie.

— Consulatul german n-are nicio legătură cu asta, adică?

Cel întrebat l-a privit în fugă, jumătate decepţionat, jumătate supărat.

— Consulatul nu ştie că Puerto Fake există.

Cei trei vizitatori s-au privit, şocaţi. Mare parte din teoria lor tocmai se dusese pe apa sâmbetei. Erau nevoiţi să pună din nou cap la cap multe piese, multe idei solide, dar care se sprijineau pe o temelie care se clătina.

— Atunci, cineva ar trebui să-i informeze, a fost de părere Cal. Mor mai mulţi dintre ai lor.

— Ei nu sunt de nicăieri, a spus polonezul. I-au exilat de acolo, iar aici sunt ignoraţi.

Sophie a simţit un nod în gât.

— Dar ei tânjesc să se întoarcă în Europa… A plescăit din limbă, contrariată. E păcat.

— Să revenim la sinucideri, vreţi? a poruncit Marco.

— Despre asta vorbim, a mormăit Cal.

— Ceea ce ne interesează este să lămurim cauzele, a explicat pentru toţi, exasperat. Spuneţi-ne… Dumneavoastră aveţi o vedere privilegiată de aici, de la far. Când vedeţi vreun tânăr apropiindu-se, care e reacţia dumneavoastră?

— Îi văd, a răspuns simplu.

Marco a crezut că n-a auzit bine.

— Îi vedeţi, a repetat neîncrezător. Adică, ştiţi că se vor sinucide şi nu faceţi nimic în privinţa asta?

— De ce ar trebui să fac ceva? i-a reproşat deranjat. Dacă vor, dacă asta e alegerea lor, nimeni n-ar trebui să se amestece. A oftat, stânjenit. Eu îi invidiez.

Fotograful, detectivul şi tanatologa au păstrat o tăcere funebră. Chiar dacă văzuseră mii de filme cu

acest subiect, citiseră despre asta iar şi iar, auziseră chiar glume, să aibă atât de aproape o mărturie istorică vie nu era ceva care se întâmplă în fiecare zi. În Chile războiul a fost privit dintr-o tribună. Nu l-au trăit, nu i-a atins. Era ca şi cum ar fi intrat într-un vechi text şcolar de Istorie universală.

— Aţi dorit vreodată să vă puneţi capăt vieţii? a întrebat Sophie, cu cât mai mult tact posibil.

— Pe vremea când eram în lagăr i-am ajutat pe mulţi să moară, şi-a amintit el, arătând cât de dureros era pentru el. Iar eu… mă rog, sunt aici.

Cal a evocat imaginile arhicunoscute pe care le cunoşteau toţi despre locurile de exterminare. Ştia de mizerie, de lupta pentru a muri curând în loc de a supravieţui. Otravă în mâncare, autoasfixie, inaniţie… totul folosea.

— N-au vrut să vă asasineze?

— Mai rău decât asta, a răspuns, ridicând ochii ca să privească afară prin singura fereastră din cabană. M-au condamnat să trăiesc.

Fotograful şi-a dus o mână la piept şi la gât, ca şi cum ar fi trebuit să înghită ceva uriaş care începea să-l sufoce.

— Viaţa nu este o pedeapsă, l-a contrazis Sophie imediat, emoţionată de poveste. Probabil a existat un motiv temeinic pentru care Dumnezeu a vrut ca dumneavoastră…

— Dumnezeu n-a avut nicio legătură cu asta, eu nu făceam parte din planurile lui, a răspuns Garbon, de data asta mai serios. Nici acest sat. Nu intram în planurile nimănui.

Marco a tras aer în piept. A ridicat bărbia.

— Şi nu vă deranjează să trăiţi aşa de aproape de nişte nazişti? a întrebat insinuant. Fiindcă ştiţi că sunt nazişti, nu-i aşa?

Polonezul numit Garbon şi-a alăturat picioarele şi s-a sculat. A mers printre Sophie şi Cal şi s-a oprit la uşă.

— Trebuie să ung nişte maşinării, aţi venit într-un moment prost, s-a scuzat, privind în jos. Plecaţi,

vă rog.

Niciunul nu s-a opus. Au ieşit din cabană fără prea multă grabă, fiecare adâncit în propriile gânduri. Hitler i-a urmat până la coteţul său şi s-a întors iute.

— Un ultim lucru, a cerut Sophie, întorcându-se pe jumătate. Hitler era deja la uşa farului, lătrând la stăpânul lui să se grăbească. Care sunt biscuiţii dumneavoastră de ovăz preferaţi?

Garbon se aştepta la ceva mai inteligent decât asta. A considerat-o o ziaristă începătoare. A vorbit de la distanţă.

— Nu cumpăr chestiile alea. Au gust de cretă.

Ea a consimţit satisfăcută şi i-a mulţumit încă o dată că îi primise, deşi veniseră pe neaşteptate. În orice caz, el nu a stat să-i asculte. La jumătatea frazei, intrase deja pe uşiţa laterală a farului.

Când erau destul de departe, Sophie a izbucnit într-un râs forţat, dar triumfător.

— Paranoică, nu?

Marco s-a încruntat.

— Nu te bucura înainte de vreme. Atâta veselie mi se pare suspectă… Să nu-mi spui că ai rezolvat cazul…

Ea continua să zâmbească.

— Ascultaţi-mă… până la sfârşit, a cerut.

— Doar dacă sari peste partea cu fantomele şi extratereștrii.

Cal a râs, dar Sophie a devenit ceva mai serioasă.

— Nimic din toate astea. Nici secte, nici altceva. E ceva clinic.

Feliciano a oftat interesat.

— Aşa-mi place.

Sophie şi-a dres glasul, gata să înceapă.

În urmă, mult în urmă, Garbon a oftat adânc. L-a privit în ochi pe Hitler; acesta a dat din cap şi a părut că înţelege. Stăpânul voia să-şi ia rămas-bun.

11
ARMĂ VIE

Cine poate să fie victimă fără să fie ucigaş? Calvar neştiut…

LUCY BELL, „Semințe pe mare“

— Mai spune-mi o dată, a cerut Marco, trecându-şi furios mâinile peste faţă şi apoi privind din nou.

Sophie păstrase misterul teoriei sale practic tot drumul de întoarcere la hotel. Că avea nevoie să mai mediteze un pic la asta, că era o idee nu uşor de acceptat, că trebuia să găsească cuvintele potrivite… În orice caz, a mărturisit că era ceva la care se gândise din primul moment când au început drumul acesta, după ce Cal a pomenit despre bănuiala lui Paco Terrans în legătură cu prezenţa

naziştilor în localitatea aceea. La început i s-a părut improbabil, aproape superstiţios, dar acum vedea foarte limpede. Mai limpede ca niciodată…

— Cal ar putea să confirme în câteva minute, dar sunt sigură… „Garbon“ nu este nici numele lui de familie, nici numele mic. Este un nume conspirativ. Probabil nici el nu-şi ştie adevărata identitate.

Pe o masă improvizată, făcută din geamantane, Cal tasta cu rapiditate la jucăria lui din titan. Când a auzit-o pe Sophie, a scos un sunet de complicitate, în vreme ce inspectorul se rezema de picioarele patului. Se uita la tavan.

— Dovedeşte-o, Deutiers. Sunt numai urechi.

— Crezi că e o nebunie? a întrebat ea, înainte să înceapă să-şi desfăşoare avalanşa de idei. Ura să fie nevoită să vorbească atunci când interlocutorul îi desconsidera ideile de la bun început.

— Evident, a răspuns el, fără măcar să-şi ascundă, din politeţe, adevărata părere. Dar am spus-o. Din nebunii mereu poţi să scoţi ceva înţelept. Desfată-mă cu cunoştinţele tale, hai. Abia aştept.

— Deşi n-am fost de acord la început, ţi-am împărtăşit ideea că acesta este un sat întemeiat de foştii militari ai Führerului… De ce nu-mi dai şi mie, acum, aceeaşi posibilitate să te conving?

— Pentru că este puţin probabil, a spus.

Tonul arogant şi absolut infantil cu care Marco Feliciano o trata a făcut să-i fiarbă creierii. Cal chiar a simţit nevoia să se oprească din tastat.

Sophie a oftat adânc. Şi-a dat părul pe spate, a luat câte o şuviţă din fiecare parte a capului şi l-a prins cu agrafa.

— Ai auzit vreodată de tratamentul Becker-Schleff?

Feliciano şi-a ţinut răsuflarea o secundă. Apoi s-a sculat greoi şi şi-a arătat chipul nedumerit într-un gest nedefinit. Nu ştia dacă trebuie s-o insulte sau s-o trimită la psihiatru, dilemă care nu de mult apăruse într-una dintre discuţiile lor.

— Doar nu sugerezi că…

— Ai auzit de el, da sau nu?

Sophie nu părea dispusă la concesii şi nici el, ţeapăn, nu voia să cedeze. Dar curiozitatea de a şti unde voia să ajungă a cântărit mai mult. A strâns buzele.

— Da, am auzit despre asta, dar este un mit, a zis, accentuând ultimul cuvânt cu o răutate exagerată. Mare parte dintre poveştile care privesc lagărele germane de exterminare sunt mituri.

— Nu ţi-am cerut părerea, dacă la asta te referi. Am întrebat numai dacă ştii, s-a răstit ea, mai dură decât ar fi trebuit. Nu vreau să fiu nevoită să-mi pierd timpul explicându-ţi.

S-au privit fix fără să clipească. El a părut stânjenit.

— Becker şi Schleff erau doi medici stabiliţi în Majdanek, unul dintre lagărele de concentrare din Polonia. Se zice că o parte din experienţele lor ar fi constat în căutarea modalităţii de a citi şi manipula minţi… Când sovieticii au eliberat locul, în 1944, germanii distruseseră aproape toate dovezile. N-au existat nici martori care să dea versiuni satisfăcătoare… A încercat să nu-şi folosească mai mulţi muşchi decât era absolut necesar. Bănuiesc că ai un „însă“.

Sophie a ridicat mâna dreaptă, luându-şi o mutră copilărească.

— Însă, aşa cum la Auschwitz naziştii nu au reuşit să facă să dispară camerele de gazare, sovieticii au găsit la Majdanek cărţi neatinse, cu numeroase şi interesante însemnări, aruncate la gunoi. Guvernul le-a păstrat ca mărturie istorică.

Feliciano şi-a băgat uşor mâinile în buzunarele pantalonilor. A încercat să nu pară condescendent.

— Am crezut că te-ai născut în Franţa. Pentru asta te-ai plimbat prin Piaţa Roşie şi ai făcut câteva fotocopii?

— Mult mai rapid şi mai eficient de-atât, a zâmbit triumfătoare. Un curs instructiv la şcoala de

Medicină, cu cineva care a trăit aceste lucruri.

— O, a exclamat el, revenind în poziţia orizontală. A închis ochii. Asta va fi interesant.

— Ascultă şi apoi judecă, i-a poruncit ea, obosită de atâta prostie.

El, prefăcându-se că îi urmăreşte jocul, a încuviinţat cu emfază şi a păstrat o tăcere atentă. Cal a început să tasteze mai uşor ca să nu întrerupă povestirea.

— Vorbeşte.

Ea şi-a dres încă o dată glasul. Să-şi reamintească această întâmplare deosebită o umplea de un entuziasm neobişnuit.

— În primul an, înainte să fiu dezamăgită şi să renunţ la carieră, unul dintre profesori ne-a făcut rost de bilete speciale ca să asistăm la un simpozion despre psihanaliză şi neuropsihiatrie.

— Freud şi traume sexuale… Fascinant.

— Vrei să fii atent? a cerut ea, exasperată. El a ridicat mâinile într-un gest ambiguu de scuză, în vreme ce Sophie a zăbovit câteva secunde până şi-a reluat ideea. Era o discuţie particulară… nu erau mai mult de cincizeci de persoane în sală. Nu au împărţit pliante cu programul propus sau cu subiectul care urma să fie tratat. Toţi cei prezenţi vorbeau în şoaptă, prea bănuitori după gustul meu şi am observat că mulţi dintre ei purtau *kipa.*

— Şepcuţa evreiască? a întrebat Cal.

Marco s-a abţinut să rostească vreo insultă. Sophie nu ajunsese încă la cea mai bună parte.

— Da, aia. În sfârşit, astfel am ştiut că are oarecare legătură cu Holocaustul şi consecinţele care se studiază până azi. Niciunul dintre prietenii mei apropiaţi nu a vrut să vină, m-am trezit singură printre o grămadă de străini şi, dacă recunosc că la început m-am simţit cam intimidată, că voiam să scap cât mai repede cu putinţă, când a început prima expunere, eu…

Inspectorul a pufnit plictisit, întrerupând-o.

— Cât va mai trebui să aştept ca să treci la subiect? Presimt că abia dacă ai o susţinere vagă pentru…

— Garbon e o armă biologică.

Gata. O spusese, aşa, deodată. Voia argumente? Tocmai îi aruncase un sac întreg. Important era să ştie dacă proiectilul nimerise la ţintă.

Sophie a aşteptat atentă reacţia lui. De la elogii până la scuipături. Ce-o fi. Chipul inspectorului arăta numai nedumerire.

— Traducere ori subtitlu, te rog.

Ea a oftat.

— O să mă laşi să-ţi explic? Genial. Şi-a relaxat umerii şi şi-a umezit buzele. Şi-a pus ideile în ordine cât de repede a putut. Majdanek, Polonia. Iulie, o mie nouă sute patruzeci şi patru. Descoperirea unui lagăr de exterminare nazist. Cifrele reale s-au cunoscut la cincisprezece ani după terminarea războiului: trei sute şaizeci de mii de morţi.

Marco era tot de neclintit.

— Datele astea poate să mi le dea prietenul tău.

— Asta nu, a arătat, solicitându-i atenţia pentru ce avea să urmeze. „Pedeapsa“ Becker-Schleff, cum i s-a mai spus, a rămas în istorie ca o taină cunoscută de toată lumea, căci însemnările au fost confiscate de către sovietici şi niciodată divulgate. Unii spun că s-a făcut asta pentru protecţia victimelor, dar curând au apărut zvonuri despre reluarea practicilor de către propriii lor militari, în laboratoare clandestine din Sankt Petersburg.

— Sunt detectiv, nu medic, ai uitat cumva? s-a răstit. Explică-mi caracterul acestei practici.

— Nu voi intra în detalii fiziologice, interesante sunt aici consecinţele, a spus aspru. Cunoşti torturile clasice, nu-i aşa? Camerele de gazare, ruleta rusească…

— … curent electric la organele genitale, a adăugat Cal.

Sophie a confirmat.

— Da, da, tot ce e mai josnic în fiinţa umană, a bombănit Feliciano plictisit. Şi pedeapsa Becker consta…?

— În crearea unei legiuni de monştri, a explicat cu duritate. Era un procedeu foarte complicat, ca să nu mai spunem scabros şi fără valoare. Jucau la zaruri craniile bieţilor aleşi. Probau, analizau… operau pe baza supoziţiilor. Majoritatea pacienţilor au murit în timpul procesului.

— Mai puţin prietenul nostru Garbon, a presupus inspectorul.

— Păstrează-ţi insultele, voi ajunge şi la el, l-a certat. A dat din cap şi a reluat ideea. S-au folosit în special tineri… nu s-au găsit registre despre folosirea copiilor, dar e posibil să fi existat cazuri, a gândit cu voce tare, ştiind că legătura constantă cu Garbon era ceea ce voia Marco să audă. Dacă supravieţuiau operaţiilor, deveneau o prioritate imediată pentru şefi, căci ce rezulta din asta va fi pe lista armelor letale de maximă eficacitate… Ceva cam ca armele de distrugere în masă pe care le cunoaştem astăzi. În cazul acesta, era o armă biologică, cea mai tăcută şi periculoasă dintre toate, comparabilă doar cu armele chimice, ca toxinele ori viruşii mutanţi.

Detectivul şi fotograful erau surprinşi de desfăşurarea de informaţie.

— Toate astea le-ai aflat la simpozionul acela?

— Chiar mai mult, l-a asigurat fermă. În însemnările acelea, azi proprietate a guvernului rus, doctorii nazişti afirmau că reuşiseră să manipuleze voinţa altora, prin manipularea cerebrală a unuia dintre ei.

Cal a încetat să mai tasteze. Era prea interesant ca să piardă vreun amănunt.

— Ar fi putut să scrie şi că au găsit lampa lui Aladin, a menţionat Marco, iritabil de distant. Ce te face să crezi că a fost adevărat?

— Am văzut eu, a rostit meditativă. Am fost de faţă la probă.

Inspectorul a abandonat total atitudinea distrată. A privit-o fix, cam ameninţător.

— Ce-ai văzut…? a întrebat bănuitor.

— O casetă… o înregistrare sovietică despre momentul eliberării, şi-a amintit, ca şi cum încă ar fi stat în fotoliul acela de catifea roşie, concentrată pe imagini, pe bărbaţii şi femeile în cămăşi cu dungi. Eu… eu mă îndoisem… De tipul cu ochelari, acela care încerca să ne convingă că tratamentul avusese succes… că era un hit în istoria ştiinţei…

— Ce-ai văzut, Soph? a întrebat-o Cal, pe un ton nerăbdător. Marco s-a bucurat că nu a trebuit să-şi irosească vorbele cu aceeaşi frază.

— El… nu avea mai mult de şaisprezece ani… şi l-a privit, l-a privit pe nazistul acela grăbit… Vocea i se frângea pe alocuri, dar încerca să se axeze pe obiectivitatea subiectului, pe necesitatea de a-l expune ca evidenţă şi adevăr. Încercau să-l urce într-un camion cu ceilalţi evrei, ca să-i ducă într-un loc sigur, dar el nu voia… şi continua să-l privească fix pe nazistul cu mâinile în poală, încătuşat, cu arma unui rus îndreptată către el…

— Îi citea în minte? a întrebat fotograful rozându-şi unghiile.

Ea a negat, fără să clipească, cu privirea pierdută în imaginea pe care retina ei era incapabilă s-o şteargă.

— Nu, a răspuns. Îl forţa să se sinucidă. Sfârşitul poveştii a ieşit din gura ei fără ca Sophie să se oprească la aprecieri pe marginea sa, virgule ori puncte. În faţa privirilor sceptice ale unei legiuni de soldaţi ruşi, neamţul a început să strige. Dintr-un motiv oarecare nu putea să-şi ia privirea de la acel băiat, iar el, concentrat, oglindea în ochi un ordin tăcut… Strigătele au continuat, era complet ieşit din fire şi, într-un gest atât de rapid încât niciunul dintre soldaţi n-a putut să intervină, nazistul a scos din cizmă un cuţit mic. Dar nu ca să atace sau ca să-şi ceară eliberarea. Cu încheieturile mâinilor

alăturate, strânse în cătuşele de metal, l-a apucat cu putere şi şi l-a înfipt în gât. Şi-a tăiat jugulara într-o secundă. Strigătele au încetat.

— Incredibil, a rostit Cal, încă uluit.

Sophie a lăsat capul în jos.

— Fantezii de ieri şi de azi, a fost comentariul lui Marco. Mulţi nazişti preferau sinuciderea decât să fie capturaţi de tabăra adversă. Explicaţia asta e absurdă.

— Trebuia să-l fi văzut! a exclamat ea, cu ochi plânşi. El nu voia să se omoare, de aceea striga… Striga ca şi cum cineva îi răstălmăcea vorbele, obligându-l să se supună fatalităţii, să se mişte într-o direcţie ori în alta…

Inspectorul şi-a întins spatele.

— Doar nu te-aştepţi să cred o situaţie atât de neverosimilă, nu s-a lăsat. Vorbim de ceva… clinic posibil?

— Totul este posibil în acest domeniu, a rostit cu emfază, mâhnită. Studiile despre comportamentele extrasenzoriale sunt încă la început, dar se lucrează intens pentru ca…

— Tot nu pricep unde îşi are locul Garbon în povestea asta cu zâne, a întrerupt-o Feliciano.

— Multe lucruri îl dau de gol… Ai ascultat ceva din tot ce am spus? a mormăit, începând să-şi piardă răbdarea. Spunea că a crescut în Argentina, nu? Există multe reportaje despre asta, nu inventez nimic. S-a verificat demult că o delegaţie nazistă s-a stabilit în Argentina pentru o perioadă considerabilă. Au adus cu ei bani, recruţi şi arme… a pus accentul pe ultima frază.

Arme. Poate şi pe cea mai importantă dintre toate cele biologice.

— Îmi trebuie ceva mai bun decât asta, a răspuns detectivul, încrucişându-şi braţele.

Sophie nu se dădea bătută.

— Garbon e polonez şi fost prizonier într-un lagăr de exterminare. Victimele care au supravieţuit experimentelor au fost repartizate în special în

Polonia, fiindcă trupele naziste de acolo nu prea aveau resurse, nici personal, a explicat. Fiecare glonţ care putea fi economisit era un câştig. Aici intrau în joc aceşti tineri, îi dresau să ucidă o anume cantitate de prizonieri la o anume perioadă de timp. Aşa le educau creierul: să acţioneze fără să gândească. Evitau aglomerarea de evrei, puteau să continue să accepte noi prizonieri şi menţineau, bineînţeles, orice rebeliune sub control… Pentru ea, situaţia era atât de evidentă încât nu putea să conceapă neîncrederea lui Marco. „Şapte la fiecare ciclu“. Îţi sună cunoscut?

— Sigur că da! a strigat Cal, luându-i capul în mâini. Ea era atentă numai la gesturile lui Matasantos.

— I-ai văzut porţiunile fără păr, cicatricile de pe tâmple? Nu este un simplu abuz, sunt semne clare ale unei intervenţii chirurgicale. Dacă sechelele interne ale tratamentului continuă să fie active, rănile nu se vindecă niciodată. De aceea am crezut că erau recente. Dar nu, sunt vechi. Foarte vechi, redeschise la fiecare anume perioadă… la fiecare ciclu…

— Şi numele lui? Ai spus că Garbon nu este numele lui adevărat.

Ea i-a mulţumit pentru că îi amintise acest amănunt. Îl scăpase din vedere.

— Operaţia la nivel cerebral este foarte delicată… Ţinând cont că naziştii lucrau în condiţii insalubre şi rudimentare, făceau o muncă grosolană, brutală. O operaţie de genul ăsta dădea peste cap personalitatea victimelor, provocându-le amnezie, schimbări de caracter, de gusturi. Unii leşinau imediat după ce provocau o moarte. De fapt, naziştii redenumeau fiecare operat, ca să accentueze ideea de „creaţie“. Niciunul dintre ei nu-şi va mai recupera vreodată trecutul ori identitatea.

Inspectorul a strâns buzele privind-o cu dispreţ.

— Lasă-mă să văd dacă am înţeles: tineri operaţi pe creier, consideraţi arme de maximă eficacitate, erau capabili să îi oblige pe alţii să se sinucidă…

— Dar nu se termina aici, a intervenit Sophie rapid, înainte ca el să facă alt comentariu răutăcios. În acelaşi timp, erau antrenaţi să nu atenteze împotriva propriilor vieţi, decât dacă era necesară eliminarea lor. În cazul acesta, un soldat îi ameninţa cu un revolver. Acesta era semnalul.

— Atunci, a zis Cal, imediat ce i-a venit ideea, de aceea Garbon nu a putut să se omoare. Nu poate să-şi dea ordinul lui însuşi. Îi invidiază pe cei care pot, vă amintiţi?

Sophie a confirmat vehement.

— Nu poate să se sinucidă, decât dacă îl obligă cineva, dar în satul acesta… nu vor îndrăzni niciodată să îl înfrunte faţă în faţă. Într-o astfel de situaţie, Garbon ar fi mult mai rapid decât un glonţ…

— Einstein a zis că viteza gândului se apropie de viteza luminii…

— E de ajuns să primeşti ordinul şi corpul tău va paraliza…

— E un evreu care se răzbună prin propriile mijloace…

— … pedepsind cu moartea nu numai propria tragedie, ci şi pe a tuturor acelora pe care a trebuit „să-i ajute“ să moară…

— În prezent ucide la întâmplare? Poate este obişnuit să manipuleze doar tineri, fiindcă după feţele pe care le-am văzut în fotografiile din memorial…

Marco Feliciano a lovit puternic în perete. Sophie şi Cal s-au oprit speriaţi.

— Comportaţi-vă ca nişte adulţi raţionali! De la tine n-am pretenţii, Andrade, dar tu, Deutiers… mă dezamăgeşti…

Ea a respirat adânc strângând din pumni.

— Vrei primitivism crud? Ei bine, îţi voi dovedi şi va trebui să-mi ceri scuze în mod public, l-a

sfidat supărată. Chiar tu ai descoperit numărul pe antebraţul lui, nu-i aşa? Abia am apucat să-l zăresc, dar dacă noi am putea… Adică, dacă am reuşi să-l vedem, să-l ştim în întregime, Cal ar putea să caute în baza de date şi am dovedi că…

— Ce…? Că e un mentalist în căutare de revanşă? Să păstrezi ranchiună pentru atrocităţile îndurate şi să-i urmăreşti pe torţionari e una, dar „să-i împingi“ să se arunce de pe pod…

— O spui de parcă ţi-aş povesti *Flautistul din Hamelin*[3]...

— Tu ai căutat-o, s-a apărat el sever. Şi în orice caz… dacă ar fi răzbunare, de ce nu a ucis deja tot satul? De ce s-o facă pe bucăţele?

— Pentru că pedeapsa Becker-Schleff funcţionează prin ordine specifice, a explicat cu un nod în gât. În Majdanek a sacrificat probabil, îndrăznesc să cred, şapte persoane la o anumită perioadă de timp şi acest ordin i s-a întipărit în minte pentru totdeauna. Trebuie doar să vadă victima un moment sau să obţină un obiect al ei şi se va programa pentru…

— Chiar crezi în asta? s-a răstit scârbit. E un truc de circ, zău aşa… Credeam că eşti mai greu de păcălit, Deutiers.

— Sunt! l-a asigurat ea înfuriată. Nu cred nimic orbeşte… Şarlatani există peste tot, bineînţeles, dar la simpozion dovezile au fost concludente. L-am văzut eu… l-am văzut cum apropia cuţitul de gât…

— Ai văzut o reprezentaţie a magului de serviciu.

— Nu e iluzionism, e neuropsihiatrie, s-a apărat din nou, sufocată de neputinţă. Există atâtea studii serioase despre asta, încât comportamente altădată considerate fraudă acum sunt cazuri de investigaţie medicală. Telechinezie, întoarcerea din moarte, precogniţii…

— Grozav. Voi putea să-mi scot vechiul turban de la naftalină ca să citesc în cărţile de tarot pe

stradă. Voi spune că mă protejează comunitatea clinică.

— Ascultă ce-ţi spun! l-a rugat, fermă pe poziţie. Clarvăzătorii, hipnoza… despre asta e vorba. Naziştii au încercat să rezolve sau să domine multe taine ale vieţii. Nemurirea prin intermediul căutării Sfântului Graal folosit de Iisus la Cina cea de Taină, Arca ascunsă în deşert care adăpostea, se crede, Tablele Legii dictate de însuşi Dumnezeu lui Moise… Asta intră în aceeaşi categorie. Garbon reprezintă dorinţa ancestrală de a deţine puterea ca să poţi manipula minţi. Când reuşeşte, nu e în stare doar să supună voinţa celuilalt, ci în plus, să intre în conştiinţa lui… să-i schimbe cunoştinţele, chiar starea de spirit…

— Ajunge, nu ştiu ce vorbeşti, a oprit-o Marco exasperat.

— Nu mă înţelege greşit. Pot să fiu de acord cu povestea aurului, a evaziunii fiscale şi cu toate astea, dar n-am rezolvat problema morţilor, i-a amintit îngrijorată. Crezi că neonaziştii îi ucid pe posibilii trădători… Eu cred că nu au nevoie să-şi murdărească mâinile. Că arma lor se află aici.

Şi-a reţinut impulsul de a o insulta.

— Nu face asta, Deutiers, a ameninţat-o fioros. Nu mă obliga să te dau la o parte.

Chipul aprins lăsa să se vadă fără putinţă de tăgadă sentimentele sale în această privinţă.

— Ai un răspuns mai bun, nu?

— Bine ai venit pe planeta Pământ, a rostit cu durere. Garbon lucrează pentru consulat, are sarcina să supravegheze satul, pentru ca nimic să nu tulbure exploatarea minei şi să nu existe delatori. În mod sigur trebuie să aibă nu numai o iscoadă printre săteni. Cum află de vreun suspect, îl elimină şi chestiunea e rezolvată. I-ai văzut colecţia de puşti? Chiar dacă ar vrea cineva să-l dea pe mâna Poliţiei sau chiar dacă ar reuşi să-l aresteze, i-ar da drumul imediat. Probabil este foarte bine protejat…

— N-avem dovezi pentru nimic din toate astea! în schimb, tot ce am spus eu… L-ai auzit, nu vrea să mai trăiască. De ce nu s-a aruncat de pe pod, ca şi ceilalţi?

— El este la conducerea tuturor acestora, de aceea nu a murit! a exclamat Marco, ridicând vocea din cauza furiei. Şeful este ultimul care moare, cel puţin în lumea mea.

Ea a ridicat bărbia. Pulsul i s-a accelerat.

— Ţi-am făcut cunoscut punctul meu de vedere, fă ce vrei cu el. Oricum, investigaţia asta nu era treaba mea, nu? Când a ajuns la uşă, desfăcuse deja flaconul de Xanazin din buzunarul jachetei. Tu eşti detectivul.

Marco a strâns din dinţi. N-a izbutit să găsească nicio frază suficient de convingătoare ca s-o reţină. Văzând-o plecând aşa de supărată, Cal şi-a căutat tonul cel mai împăciuitor ca să se adreseze celui care se înălţa, contrariat, în mijlocul încăperii.

— O dată anexă, *sheriff*... dacă eşti de acord. A întors laptopul înspre el ca să vadă singur datele. Soph avea dreptate. Nimeni cu numele Garbon nu se află pe listele cu evrei închişi vreodată în lagăre de concentrare, nici din Polonia, nici din celelalte locuri oficiale. De fapt, nu-i găsesc dosarul. Nu are viză, nici de turist, nici de muncitor, nici de azilant. Cel mai curios este că Garbon nici măcar nu este un nume de familie. Inspectorul l-a forţat să vorbească iute. Tocmai am aflat. Apare în mai multe poveşti pentru copii… Este un spirit din folclorul scandinav. Un spirit bun. Legenda spune că dansează numai noaptea.

Cuvântul „noapte“ a avut ecou în creierul său.

— Încerci să-mi spui ceva?

Cal şi-a pironit ochii negri pe el.

— Ghici.

Feliciano i-a întors privirea cu aceeaşi intensitate, pentru o secundă. Apoi s-a lăsat pe pat, cam buimăcit. Trebuia să-şi reconsidere îndoielile,

convingerile. Mai mult de o concluzie pripită şi pe cele presupus irefutabile.

În noaptea aceasta va verifica una.

12
ÎNGERUL ŞI ŞAPTELE

Ce greu este
să continui călătoria
fără să ştiu încotro
mă îndrept […]
fără să ştiu dacă
întoarcerea e un fel
de sosire…

ALEJANDR
O LERNER, „Totul
din suflet“

În vreme ce cobora pe cărare cu pas iute, s-a felicitat pentru că-şi lăsase pantofii cu toc în valiză. Ar fi fost imposibil să înainteze în felul acesta, încălţată cu ei. Nu era obişnuită cu pantofi sport, dar acum erau o uşurare importantă. Cu pantofii ei de toată ziua, dealul ar fi învins-o în cele din urmă. Cu toate acestea, se simţea vie, plină de avânt. Dornică să răspândească o idee fixă.

Marco se va înfuria, dar nu-i mai păsa. Ar fi în stare să prelungească agonia unui sat numai pentru că teoria ei nu i se părea o „posibilitate satisfăcătoare“? Credea că o bună parte dintr-o investigaţie de succes depindea de luarea în consideraţie a tot ceea ce putea să ajute, chiar a ceea ce la prima vedere părea neverosimil. Chiar el a spus asta de mai multe ori! „Câteodată smintiţii au idei bune.“ Uitase atât de repede? Realitatea se mişcă zilnic în limitele insolitului. Şi viceversa.

Pe de altă parte, ea era hotărâtă. Era sigură că poate spune lumii gândurile, răspunsurile ei. Erau foarte intoleranţi cu străinii, dar este o reacţie normală la cei supuşi în mod constant prin frică. Nu îi judeca. Putea să coboare în tuneluri, să intre în buncăr… să ceară o audienţă ori altă adunare asemănătoare. Dacă va fi convingătoare, totul va ieşi bine. Sigur unii dintre ei îi vor da dreptate, o vor încuraja să vorbească mai departe…

Una dintre atâtea posibilităţi a oprit-o un moment. Bănuiala că nu ştiau despre situaţia lui Garbon era absolut plauzibilă. Teama faţă de tipul de la far putea să fie o legendă transmisă din generaţie în generaţie, ba chiar, dacă cerceta mai în amănunt, ar putea să afle că aceia mai tineri se abţineau să privească spre deal, dar nu ştiau exact de ce. Dacă se făcea un traiect istoric, mare parte dintre temerile „moştenite“ în societăţile civilizate, la un anumit timp, atingeau un aşa nivel de neînţelegere încât nu le mai rămânea altceva de făcut decât să se elibereze. „Bunicul meu se temea de contele Dracula. Eu nu ştiu ce e asta, aşa că refuz să moştenesc teama“… ceva de genul ăsta. Aici ar putea să se întâmple ceva foarte asemănător şi dacă aşa ar fi, Sophie se va sprijini pe ei ca să iniţieze un soi de rebeliune. Să organizeze o strategie, să înfrunte mafia ori ce-o fi în spatele celui care controlează blestematul ăla de far… să-l ucidă, dacă au noroc. Ceea ce ei nu vor şti este că, în realitate, le-ar face o mare favoare…

Dar mai exista o posibilitate şi în acest caz totul s-ar complica. S-ar putea ca teoria lui Sophie să nu reprezinte nicio noutate pentru Puerto Fake. Ca, într-un fel, condiţia „experimentală“ a lui Garbon şi „necesitatea“ lui de a provoca sinucideri printre oamenii cei mai apropiaţi să fie o durere pentru ei, cunoscută şi asumată. Nu era chiar lipsit de sens. Unele piste înclinau balanţa către asta: aparenta „indiferenţă“ faţă de morţi – deşi existenţa memorialului arăta o contradicţie vitală între

gândurile şi acţiunile lor – şi atitudinea inflexibilă a localnicilor în privinţa căutării de ajutor dezinteresat sau specializat. Nu era uşor să găseşti ajutor în ceva aparent atât de fantezist. „Domnule poliţist, trebuie să eliminăm un bărbat care manipulează minţile copiilor noştri. Ca să-l ucidem, avem nevoie doar să aţintiţi arma spre el. Mulţumim frumos.“ Scenariu de neconceput.

Nu ştia pentru care dintre cele două să se hotărască. Care ar prezenta, potenţial, o problemă mai mare fără răspuns? Deocamdată, oricare dintre ele în egală măsură. În orice caz, nu va continua să speculeze acolo, în vreme ce hoinărea pe cărare şi intra în sfârşit pe „bulevardul central“. Va discuta cu ei, va rezolva în funcţie de cauza lor. Raţiunea trebuia să triumfe între oameni. Se aştepta că nu o vor respinge din nou, că nu îi vor lua speranţa de a fi de folos…

S-a oprit şi a respirat adânc. Briza îngheţată şuiera printre acoperişuri, ca într-un western. Casele în serie, aceleaşi uşi, aceleaşi ostilităţi. De unde să înceapă? Pe cine să convingă mai întâi? Germana ei era nulă şi dacă voia să ajungă la pasajele subterane trebuia să intre printr-una dintre trapele cunoscute…

— Dumneavoastră.

Cu un opaiţ în mână, dintre acelea foarte vechi, cu toartă mică prin care intră doar degetul inelar, doamna Meyer o privea pe Sophie de la intrare. Lumina îngăduia să i se vadă doar o parte din chip. Purta o rochie largă şi mototolită, în nuanţe de portocaliu, un pic decolorate deja. Îşi arăta părţi din trup de după uşă, aşteptând în prag. Niciuna dintre celelalte case nu avea vreo lumină ori alt semn de viaţă. Era imposibil să ştii dacă dormeau, dacă se ascundeau înăuntru, dacă era într-adevăr cineva acolo. „Era mai multă viaţă – a gândit Sophie păstrând distanţa – în zecile de fotografii luminate din memorialul de lângă râu.“

— Cu mine vorbiţi? a întrebat legista, dându-şi seama pe loc de prostia pe care o spusese. Sigur că vorbea cu ea. Nu mai era nimeni pe drum. Nu era nimeni niciodată.

Nemţoaica i-a făcut un semn, poftind-o să intre şi Sophie nu s-a gândit de două ori. Dacă era să găsească pe cineva deschis către posibilitatea unei insurecţii, ea era aceea.

A mers până acolo, a împins uşa cu degetele şi a deschis bine ochii, atentă la spaţiul imediat. Data trecută şi singura când pusese piciorul în casa aceea, împrejurările nu păreau să fie cele mai potrivite pentru un tur; abia dacă observase detaliile. Dar acum, chiar dacă nu era tocmai „relaxată“, cel puţin va încerca să-şi facă timp să se aşeze şi să stea de vorbă. Nu exista altă soluţie.

Câteva scaune acoperite cu huse colorate, foarte asemănătoare celor pe care nimeni nu le folosea în vestibulul hotelului, ocupau aproape tot spaţiul îngust. Şi, după cât se părea, nici aici nu se foloseau: stăpâna casei o aştepta stând pe un scaun grosolan din lemn, lângă o maşină de gătit şi un recipient din aluminiu, fierbinte, cu ierburi aromatice. Pe masa din apropiere, o ceaşcă răspândea un abur suav, familiar.

Văzând dorinţa pe chipul tanatologei, doamna Meyer i-a oferit îndată o ceaşcă de ceai la fel ca a ei, propunere pe care Sophie a acceptat-o cu un zâmbet larg. Erau zile întregi de când nu mai ţinuse o ceaşcă fierbinte în mâinile albăstrii.

— Tu nu eşti de aici…

Sophie s-a întors pe loc. Nu era prima oară când auzea fraza aceea, dar era prima oară când nu îi suna a halucinaţie. A încercat să zâmbească cu convingere.

— N-am mai vizitat niciodată regiunea asta. Sunt din Santiago.

Doamna Meyer a negat, liniştită, atentă să nu se ardă la degete cu toarta ceainicului. Şi-a luat ceaşca, a pus-o alături de cea a musafirei sale şi s-a

dus până la unul dintre scaune. Sophie s-a aşezat lângă ea.

— Nu… I-a luat mâna şi cu cealaltă a arătat către podea. Tu nu eşti de aici, aici.

— Nu înţeleg nimic din ce spuneţi, i-a mărturisit Sophie, încreţind fruntea, bănuind că subtilităţile limbajului făceau ca anumite traduceri să fie de neînţeles.

Ea continua s-o mângâie zâmbind.

— Obligă-i, caută-i, a insistat. Ei şi-au ales drumul, dar nu pot să aleagă pentru tine. A lăsat privirea în jos, căutând buzunarul drept al jachetei. Trebuie să renunţi la pastilele astea.

Sophie a tresărit surprinsă.

— Cum? De unde aţi ştiut că eu…?

Ea nu a pierdut timpul cu vorbe. Şi-a suflecat mânecile şi a întins braţul. Şi-a arătat încheietura mâinii şi inscripţia aceea care îi definea trecutul, prezentul şi viitorul. O serie de numere de neşters erau dovada necesară împotriva oricărei îndoieli. Sophie s-a speriat în faţa adevărului.

— Dumneavoastră… ca şi el, dumneavoastră…

— Nu, a spus; şi după ce s-a gândit mai bine: Nu chiar atât.

A luat o parte din părul încâlcit şi l-a dat pe spate, lăsând să se vadă o cicatrice urâtă care pornea de la tâmpla dreaptă şi se pierdea la ceafă. Gâtul zbârcit îi îngăduise să o ascundă la prima lor întâlnire, în grădina hotelului.

— Îmi pare foarte rău…

Ea a mişcat pleoapele blând.

— Cicatricea asta nu mai doare; a dus mâna legistei până la inima sa. Acestea, da.

Sophie a oftat de durere.

— Am văzut o cruce în cimitir… Meyer.

Străina a lăsat ochii în jos.

— Fiul meu… Balanţă, ca şi tine, a spus, arătând înspre peretele opus. Printre mai multe portrete înrămate, o femeie zâmbitoare, un bărbat în uniformă militară şi un copil în pantaloni cu bretele

îl salutau pe cel care îi fotografia. Probabil au fost vremuri fericite. Scurte.

După o înghiţitură de ceai, Sophie a preferat să acţioneze cu înţelepciune. Avea o senzaţie neplăcută în piept.

— Nu trebuie să se mai întâmple. De aceea am venit… să-i conving. Trebuie să-l înfruntăm pe Garbon.

Ochii întunecaţi ai nemţoaicei s-au aţintit asupra lui Sophie ca şi cum aceasta tocmai ar fi anunţat o ştire extraordinară.

— Să-l înfruntăm?

Tânăra a confirmat cu însufleţire.

— Aţi putea să deschideţi ferestrele, să admiraţi frumuseţea dealului, a punctului cardinal pe care l-aţi uitat. Nu ştiu dacă aţi aflat, dar există o soluţie relativ simplă la toate acestea. Vom elimina lumina… farul.

— Dar, drăguţo… i-a zis cu o expresie elocventă a ochilor şi a mâinilor. Suntem aici pentru el.

O rafală imaginară ca un val de apă rece i-a străbătut spatele înfiorând-o. Aceasta era a treia posibilitate, cea pe care nu a îndrăznit s-o ia în calcul. Cea mai improbabilă dintre toate, cea pe care Marco ar fi respins-o de la bun început. Tocmai cea care s-a dovedit a fi adevărată.

— Ce înseamnă asta?

Străina s-a gândit un moment, privind în ochii interlocutoarei sale.

— Trebuie să avem grijă de el, să-l protejăm… cel puţin astea au fost instrucţiunile. Dar de atunci a trecut mult timp. Şi nu mai vrem. Nu mai vrem.

Sophie a dat din cap, înţelegând.

— Să protejaţi… „arma“?

Doamna Meyer n-a răspuns la asta, dar tăcerea ei a fost cel mai bun răspuns pentru tanatologă.

— Trebuia să servim patria. Să ne sacrificăm. Au exilat familii întregi, ţinuturi, ca să folosească de faţadă. Da, arma, „pedeapsa“. Preţul era mare… Fii, nepoţi, fraţi… Şapte la fiecare ciclu. Dar

bărbaţii au spus „da“ şi noi i-am urmat. Vom face parte din poporul ales, dintre cei care se vor întoarce în glorie… când guvernul se va restabili, când vor câştiga contra-războiul…

Ceaşca a tremurat în mâinile lui Sophie.

— De aceea nu aţi plecat, de aceea aţi rămas, în pofida nenorocirilor… a bâiguit ea, uluită. Toată durerea aceea… Pentru o armă vie care nici măcar nu vrea să fie asta?

— Şi pentru o hotărâre a altora, a celor care au murit deja. Noi am continuat misiunea, dar nu mai e la fel. Vrem să se termine. Hermann… ceilalţi, toţi cred. Dar „lumina“ nu are voinţă… Vrea să moară, dar nu poate. Nu poate să se omoare.

— Ba poate! a exclamat Sophie, zăpăcită de informaţiile aflate. Ştiţi cum funcţionează „pedeapsa“? E normal să vă fie frică, dar dacă ne unim forţele…

— Unii trebuie să moară pentru ca alţii să trăiască.

Lui Sophie i-a venit să plângă. Intuiţia ei o purta pe o nouă pistă.

— Asta vi s-a întâmplat dumneavoastră, nu?

Reacţia nu a fost imediată. Au rămas acolo, privindu-se, căutând posibile ieşiri. Era o rană deschisă care, cu toată încăpăţânarea, nu a vrut niciodată să se cicatrizeze. Buzele îi tremurau, dar curând din ele a ţâşnit o poveste întortocheată, poate de aşteptat pentru legistă, dar la fel de emoţionantă. Povestea unei fiice bastarde, cu mamă evreică şi presupus tată militar, care a fost închisă la Majdanek ca să se ascundă ditamai trădarea. În momentele critice ale tratamentului genetic, remuşcările anonimului său părinte l-au silit să acţioneze. A scos-o de acolo şi a reuşit să facă să fie adoptată de către nişte prieteni. Doctorii din lagăr au acceptat, dar mai înainte trebuia găsit un înlocuitor…

Dintr-un şir restrâns de copii terorizaţi, astăzi bătrâna doamnă Meyer a trebuit să aleagă. Au

obligat-o să facă asta. Şi plângând, a întins braţul şi a arătat. Nicicând nu a putut să uite mânecile roase ale cămăşii în dungi, ochii care vedeau asupra sa mâna letală a duşmanului. Ochii aceia care au căutat-o în Chile şi, negăsind-o, s-au oprit asupra fiului ei. Ochii pe care şi astăzi îi evită astupându-şi ferestrele.

— Familia care m-a adoptat a fost una dintre cele recrutate pentru această misiune, a explicat la sfârşit, neavând chef să analizeze coincidenţa. Dacă existase vreuna.

Sophie era obosită. Nu va fi în stare să mai asculte nimic despre cruzimea vieţii.

— Înţeleg că poate dumneavoastră nu puteţi… Adică, ceilalţi ar putea, dar dacă nu vor, dacă le e frică… îl voi opri eu. Nu va mai face rău nimănui. Îl voi face să plătească pentru tot, pentru toţi copiii, pentru toţi anii.

— O, nu, nu aşa, a oprit-o, dând cu putere din cap în semn de negaţie. Şi el suferă, cicatricele dor şi mai tare. Ajută-l.

— Să-l ajut? a repetat Sophie, nevenindu-i să creadă. Vă omoară oamenii! De ce ar trebui să aveţi clemenţă faţă de el?

De data aceasta dulceaţa vorbelor ei a avut o conotaţie mai mare.

— Ajută-l să se odihnească. E tot ce vrea. Este ceea ce vrem noi.

Sophie a oftat, necăjită. Nu se aştepta la asta. Pe de o parte, părea că ea însăşi îşi confirma răspunsurile…

Să-l asasineze, să-l elimine, să acopere ochii vigilenţi, atâta timp ameninţare dureroasă pentru comunitate, era ceea ce voia. Ceea ce voiau toţi. Dar de ce nu făcuseră asta mai înainte? Se îndoiau de propria viteză de reacţie? Şi chiar de-ar fi fost aşa… ce diferenţă putea să facă ea, un simplu om de ştiinţă, poate mai tulburată şi mai speriată decât ei?

— Poţi să faci toată diferenţa din lume. Aripile tale… i-a vorbit bătrâna sigură. Ţi le-au luat, dar depinde de tine să le recuperezi. Cu ele poţi să faci orice.

Sophie a încercat să găsească un sens cuvintelor ei.

— Mi-au luat „aripile“, e adevărat, dar tatăl meu vitreg a fost de acord că era un obiect de valoare pentru mine… i-a explicat, luându-şi agrafa din păr. Sunt cu mine de când eram mică.

— Aşa, recuperează tot ce îţi aparţine, a îmboldit-o. Totul la timpul său.

Deşi nu pricepea prea bine tonul conversaţiei, nu va lăsa să-i scape şansa să întrebe, să-şi împărtăşească îndoielile. Cine ştie când va mai avea o nouă posibilitate s-o facă…

— Adineauri mi-aţi sugerat să-i „caut“… Pe cine?

— Pe cine trebuie să găseşti?

— Pe părinţii mei.

— Ei bine, pe ei, atunci.

Legista a zâmbit. Niciodată nu i se păruse atât de uşor.

— Dar nu ştiu de unde să încep…

— Ba ştii, a asigurat-o ea, de data asta ceva mai serioasă… dar nu-ţi vine să crezi. Urmează-ţi instinctul, inima. Nu te înşeli.

Nu-i venea să creadă… mare noutate. Cum putea s-o facă, dacă de fiecare dată când înainta pe drumul pe care îl credea corect, un perete enorm o oprea, împingând-o din nou spre punctul de pornire? Să-şi caute părinţii… Sigur, nu avea decât să ia cartea de telefon.

S-a uitat afară, spre ferestrele văduvite de lumină şi expresie. Dacă aceea era realitatea, trebuia să facă ceva în această privinţă. Să creadă şi să acţioneze.

Ea putea să spună bun venit zorilor.

A văzut-o părăsind casa, despărţindu-se din priviri, alergând spre cărare. Apoi a dat capul pe spate, a închis ochii şi a respirat polenul risipit în atomii de oxigen care îi umpleau plămânii.

A cutezat chiar să zâmbească.

— E vremea, a spus, făcând să răsune cuvintele în urechile atente ale lui Hitler, care îi stătea alături necondiţionat. Podul abia se mişca. Să terminăm cu asta.

Câinele a lătrat uşor. Paşii lini ai stăpânului său semănau cu notele moarte ale unei tamburine tribale.

Deschizând brusc uşa, Sophie a intrat în fugă în camera lui Cal. Era dintr-odată entuziasmată, plină de energie. Misterul din Puerto Fake se dezvăluia în faţa ochilor ei şi trebuia să-l spună lumii. Mai cu seamă unui neînduplecat inspector Feliciano, alias „Matasantos“. Cum o să se bucure văzându-l frângându-şi degetele, scuzându-se…

S-a dezbrăcat de haină, a aruncat-o pe pat şi s-a lăsat să cadă şi ea în el, sărind. Fotograful era în picioare lângă fereastră, băga în geantă câteva cartele de rezervă.

— N-o să-ţi vină să crezi…

— Ce? a zis distrat. A scos două baterii dintr-o cutie transparentă de plastic, pusă lângă Torr.

Ea a deschis gura, gata să înceapă. Dar pe urmă s-a uitat în toate părţile.

— Marco. Unde este?

— S-a dus să se plimbe, a răspuns, tot fără s-o privească. Voia să-şi limpezească ideile… Avea mare nevoie.

Sophie a ridicat din umeri.

— Nu contează. Oricum, nu voi cere şi nici n-am nevoie de aprobarea lui ca să fac ceea ce voi face, a spus, hotărâtă şi serioasă. A clipit şi s-a aşezat mai bine pe saltea. Ascultă-mă, ştiu că o să te intereseze. Putem să facem asta împreună şi dacă reuşim vom salva câţiva emigranţi amărâţi şi un…

— Hm… Soph, poate să mai aştepte? Tocmai mă pregăteam să ies.

A închis gura după câteva secunde, ursuză. Energia care o adusese până aici i s-a adunat deodată în stomac, căzându-i greu până în picioare.

A oftat frustrată.

— Cal, e important… am aflat ceva important.

— Te cred, dar am ceva de făcut.

Sophie s-a abţinut să spună: „Ce poate să fie mai important decât rezolvarea cazului?“ Ura că trebuie să admită, dar în privinţa asta inspectorul şi Cal aveau dreptate. Priorităţile lui Cal erau altele.

— Ascultă-mă… Contactul vizual inexistent i-a arătat deşertăciunea încercării. Unde te duci?

— Nu prea departe. Poţi să-mi reciţi opera completă a lui Pablo Neruda când mă întorc, bine? Voi avea nevoie doar de câteva minute… Aproape s-a înnoptat şi vreau cele mai bune fotografii din memorial. E posibil chiar să urc pe pod. Cele pe care le-am făcut ieri au ieşit oribil.

— Dar… dar…

— Îmi povesteşti pe urmă. Încerc să câştig locul de onoare în numărul Ad Rottem de luna aceasta. A verificat dacă are tot ce-i trebuie în geantă. A pus-o pe umăr, s-a dus până la uşă, dar curând s-a întors dintr-un salt. Îşi amintise ceva. Torr este deschis şi instalat, Soph. Pot să am încredere în tine, nu-i aşa? Nu lăsa ca tâmpitul de Matasantos să-şi apropie degetele murdare de tastatura mea. Vei vedea într-o parte un memory conectat la portalul USB, i-a arătat. Ea a dat din cap şi s-a uitat. Descarc imaginile. Când se va termina descărcarea, te va anunţa. Atunci, doar închide ecranul şi va fi protejat.

Ea a consimţit, deodată foarte obosită. O ultimă întrebare se cerea rostită.

— Cal?

— Da?

Ea a stat la îndoială o secundă. A închis ochii.

— Crezi în îngeri?

Fotograful a privit-o fix, dus pe gânduri.

— Bănuiesc că da, a zâmbit. Ar trebui, nu?

— Toţi ar trebui să credem, a spus ea. O ciudată senzaţie de pace i-a străbătut şira spinării.

— De ce întrebi?

Sophie s-a uitat la el cu drag.

— N-are nicio importanţă, a minţit.

A vrut să facă pe galantul.

— Ştii, dintre tot ce am cunoscut, tu semeni cel mai mult cu un înger.

Ea, în loc să răspundă la compliment ori măcar să roşească, a căzut pe gânduri.

— Posibil. A stat o vreme aşa, până ce şi-a dat seama că prietenul ei continua s-o privească, poate aşteptând un răspuns. Du-te, altfel nu vei mai putea să faci fotografiile.

El a zâmbit, făcându-i cu ochiul. Şi-a încheiat nasturii la jachetă şi s-a grăbit să iasă pe culoar. Paşii lui s-au auzit până când a ajuns la scara în spirală, făcând ecou în sufletul lui Sophie. S-a aşezat pe scaunul pe care îl lăsase fotograful, supărată pe lume.

Ce să facă acum? Doar să aştepte? Nu putea s-o facă singură. Avea nevoie de sprijinul moral al lui Cal şi, dacă nu de prezenţa fizică, măcar de arma lui Marco.

Nici nu va trebui să tragă, chestiune care nici măcar nu intra în discuţie. Armele erau ale Diavolului şi ea nu făcea înţelegeri cu ăla. Cu noroc, ar putea să ţină revolverul timp suficient pentru ca Garbon să creadă că ameninţarea este reală…

Putea să aştepte, da, dar nimic nu o asigura de buna dispoziţie a inspectorului. Şi dacă o să spună că nu, nu o însoţeşte şi nici nu-i împrumută arma? Aceasta putea să fie, de fapt, reacţia lui cea mai plauzibilă; dacă va fi de acord, ar recunoaşte „pedeapsa“, lucru pe care, după cum ştim cu toţii, Feliciano nu era interesat să-l facă. Povestea unei doamne pe care o credea cam smintită, cu mintea

tulbure din cauza durerii, nu va fi o mărturie demnă de încredere pentru el, era sigură. Cum să-l facă să înţeleagă, cum să-l facă să-i dea o şansă?…

Era adâncită în gânduri de câteva minute, preocupată de noile idei încât nu a observat mesajul care pâlpâia pe ecran. „Descărcare completă“, spunea, alături de un ţiuit neplăcut. Sophie a pipăit latura computerului, a scos memory-ul gol şi instantaneu s-au deschis zeci de mici ferestre arătându-şi conţinutul.

Nu umblase niciodată cu sistemul atât de straşnic păzit de către prietenul ei, dar fotografiile erau acolo, aproape rugându-se să fie văzute. Iar ea nu a putut să nu râdă de unele dintre ele. Deşi majoritatea arătau contextul natural propriu satului Puerto Fake, câteva – puţine – trebuiau păstrate oricum ar fi pentru posteritate. Imaginea dezolantă dar luminoasă a memorialului din Puerto Fake… chipul plin de ură al lui Marco încercând să stranguleze camera (de fapt, pe cel care o ţinea în mâini), vederea panoramică în creştere de la cabana lui Garbon, cu farul şi podul în apropiere; feţele lor aprinse în urmărirea nocturnă a maşinilor Ford Expedition…

Pe măsură ce vedea fotografiile, închidea ferestrele ca să nu aglomereze ecranul. Până când a ajuns la acelea pe care le făcuse chiar ea. Le-a privit cu special interes, în eventualitatea că ar avea un talent vizual abstract pe care încă nu şi-l descoperise. Şi a râs. Gestul lui Cal în contextul unei false răpiri extraterestre era peste măsură de absurd. Nimeni nu ar crede că el…

A clipit. A uitat să respire pe nas. S-a aşezat comod pe scaun şi, ca şi cum ar fi fost încă un client din extinsul grup consumator de aparate oftalmologice, şi-a apropiat nasul de ecran. Încet la început, cu repeziciune pe urmă.

Tremurând, a apăsat pe câteva taste ca să mărească fotografia care ocupa acum spaţiul maxim stabilit. Mai mult, şi mai mult, până la

limită. Atunci şi-a apropiat degetele de imagine, după care şi-a dus mâna la gură. Şi-a stăpânit un ţipăt.

Era imposibil… imposibil din orice unghi. Cum el…?

Nu a stat să ia în calcul niciuna dintre posibilele consecinţe ale următorului său act. A luat valijoara argintie a lui Cal, a scotocit în ea până a găsit punga aceea de pânză şi a scos deja cunoscutul dreptunghi pliabil cu butoane şi numere. Cu inima în gât şi pulsul bătându-i ca la raliu, a conectat improvizatul receptor la Torr. Imediat, a apărut pe ecran un mesaj cu „Hardware găsit şi instalat. Gata să fie folosit“, pe lângă un rezumat al ultimelor mişcări. Numere cu prefix, numere recente… „Carlos Urrutia, Poliţia din Chile.“ Sophie a mişcat cursorul până la numele său. A făcut clic şi pe urmă a apăsat pe 0. S-a auzit tonul de numerotaj, a citit „Connecting…“ în litere roşii, dar secundele treceau şi nu răspundea nimeni… „Hai, Carlos, răspunde-mi… răspunde-mi, te rog…“

— Deutiers?

Marco Feliciano intrase în cameră încercând să nu facă zgomot. A văzut-o pe legistă foarte concentrată dar, mai important decât asta, dintr-odată îngrozită. Şoptea ceva de neînţeles.

— Carlos… te rog…

— Deutiers… Deutiers, vorbeşte-mi, i-a cerut brutal. Nu era obişnuit să reanimeze morţi. Eşti foarte palidă… Îl cauţi pe Andrade?

Cutia cu baterii a căzut pe jos cu zgomot mare, împrăştiind piesele peste tot. Sophie se ridicase foarte buimăcită, făcând computerul să se clatine şi aruncând tot ce era în jurul ei. A tras receptorul peste masă, neliniştită de aşteptarea infructuoasă. Marco a luat-o de braţ ca să-şi recapete echilibrul.

— Hai, hai… Hai!

— Unde? a întrebat el, molipsindu-se de nervozitatea ei. Ce se petrece?!

Sophie a mers cum a putut până pe culoar; detectivul în urmă. Nu pricepea ce se întâmplă, numai că era grav. Foarte grav.

La fel de grav ca un M.

13
FAŢĂ ÎN FAŢĂ

So say a prayer and close your eyes, come lay your body down to sleep …

JON BON JOVI, „Rest în Peace“

Ştia că nu putea să continue să alerge. Ştia că la ora aceea orice tentativă putea să fie potenţial inutilă. Era pe deplin conştientă că mulţi metri şi minute în urmă, la vederea unui semn care n-ar fi trebuit să existe niciodată şi în chemarea neliniştită de ajutor care n-a avut repercusiuni palpabile, îşi

lăsase ultima suflare. Dar, dintr-un motiv oarecare, continua. Plămânii săi continuau să răspundă, pumnii rămâneau strânşi… buzele uscate erau umezite din când în când de un strop de salivă. Graba de a-l găsi pe Cal îi susţinea nervii şi picioarele…

Un zgomot asurzitor de tunete, anunţând o furtună ieşită din comun, i-a însoţit în drumul lor frenetic. Alături de Feliciano, ocolea copaci şi întuneric pe cărarea sălbăticită care, în acele secunde, devenea mai lungă şi mai înfricoşătoare ca niciodată. Încercau, prin orice mijloace, să ajungă în zona de pe malul râului unde se afla memorialul sinucigaşilor. Fotograful spusese că va fi acolo, că avea nevoie doar de mai multe fotografii…

— Ce ai văzut mai exact…? a rostit Marco, încercând să înţeleagă. Străduindu-se să nu dea peste vreun obstacol, îşi iuţea paşii deja mari ca să ţină ritmul cu Sophie.

— M-ul, M-ul… a explicat a nu ştiu câta oară, foarte speriată. În spatele urechii, în fotografia pe care i-am făcut-o când urcam pe deal… Cum e posibil? A fost cu noi permanent!

— A fugit să facă rost de blestematele lui de fotografii de mai multe ori decât ai vrea să ştii, i-a reproşat emfatic.

Ea l-a privit cu ură.

— Dacă l-ar fi luat cu forţa ca să-l rănească şi să-i provoace cicatricea aia, am fi aflat, nu crezi?

Tonul ironic şi în acelaşi timp foarte îndurerat al lui Deutiers l-a silit să lase garda jos.

— Linişteşte-te, trebuie să existe un răspuns logic la asta, a asigurat-o, chiar dacă voia şi să se răzbune.

— M-ul îi marchează pe cei care vor muri… Ce altă logică vrei?! a exclamat ea, ştergându-şi lacrimile cu mâna. Imaginea lui Cal scărpinându-se după ureche şi ea făcându-l „ipohondru“ i-a răscolit stomacul.

— Poate că încă nu şi-a dat seama…

— … Dar trebuie să-l avertizăm… Cal! Cal!

Pădurea se încăpăţâna să rămână mută. Noaptea începea să-şi întindă mâinile negre şi dacă nu îl vor găsi la timp nu vor mai avea la îndemână toate mijloacele posibile ca să caute. Fără ca Sophie să intuiască şovăirea detectivului, acesta a lansat o idee acidă. „Să chemi patrulele de ajutor ar complica lucrurile din jur, ar alarma calmul ilicit al comunităţii.“ În câteva cuvinte, ar însemna să irosească restul investigaţiei, dar ea nu îl asculta… nu voia să-l asculte. La dracu cu el şi cu cazul vieţii lui. Îl voia doar pe prietenul ei înapoi, teafăr şi nevătămat. În satul acesta de fantome, nimeni n-ar fi dispus să ajute. Nimeni n-ar risca o potenţială trădare. Atacatorul, coşmar într-o lume a oamenilor cu mintea întreagă, era apărat de însuşi satul care îi îndura furia…

Au căutat în fiecare cotlon, l-au strigat de o sută de ori. Umbrele reci le ofereau numai un murmur trist, demn de un mausoleu. Până ce, în picioare alături de fotografiile zecilor de asistenţi muţi, Sophie şi Feliciano au avut aceeaşi idee funestă. De acolo, cascada părea să fie aceeaşi, la fel de graţioasă, la fel de docilă în curgerea ei, emanând încă farmecul la care legista mărturisise că a cedat. Râul abia dacă şerpuia în restul cursului, păsările nu făceau mai mult zgomot decât de obicei şi, ca întotdeauna, cerul nu avea stele…

Dar ceea ce era important se afla în altă parte.

Detectivul şi legista au înaintat cu paşi mici, fără să-şi ia privirea de la ceea ce vedeau. Acolo, nu foarte departe, dar nici aproape, pe podul suspendat, deja blestemat pentru nenorocirile pe care le adusese, stătea Cal cu privirea pierdută. Nu avea camera şi nici jacheta. Cu un tricou subţire, de culoare gălbuie, care îl proteja de frig, părea complet hipnotizat de ceva sau cineva situat la câţiva metri de el, pe uscat, dar care, de unde se aflau ei, era imposibil de zărit.

Hipnotizat. O, Dumnezeule.

În faţa chipurilor lor înlemnite, îngrozite, Cal a ridicat braţele încet până ce le-a încrucişat pe piept, lăsând fiecare mână pe umărul celălalt. Apoi s-a întors hotărât cu faţa la râu. A vrut să se ridice pe vârful picioarelor…

— Cal, nu!

Sophie a luat-o din nou la fugă. Să se caţere până acolo pe drumul care ducea la far era de neconceput; i-ar lua prea mult şi ar ajunge când ar fi deja prea târziu. Celălalt deal era mai mic şi mai lin. Nu avea o cărare demarcată dar era mai accesibil.

— Deutiers, aşteaptă! După-amiaza nuanţa răutăcios culorile şi texturile mamei natură, făcând totul gri, împiedicând o deplasare mai comodă ori agilă, pe care Feliciano încerca disperat să o obţină. Nu comite o nebunie… Deutiers!

Şi-a murdărit pantofii de pământ până când a zărit un drum pe jumătate ascuns, ducând la alt sector din zona dealurilor dar, în acelaşi timp, călăuză obligatorie înspre grabnica destinaţie. Epuizat, a atins nivelul podului abia la câteva secunde după Sophie. De acolo, memorialul era o stâncă oarecare, cu multe flăcărui mici…

Tanatologa, cu aproximativ doi metri mai înainte, zăcea înţepenită în faţa ororii care i se aşternea în faţa ochilor. Bănuise, îşi închipuise asta de atâtea ori ca făcând parte dintr-un puzzle străin, de pe altă planetă, în care trebuia doar să călăuzească şi să asiste, ca întotdeauna. Totuşi, acum îi aparţinea, rezultat al concluziilor ei, definit prin viteza de acţiune. Era al ei şi ea însăşi trebuia să şi-l însuşească.

La jumătatea pasarelei suspendate în aer, Cal era aproape să sară în josul dealului. Şi pe o coastă, pe pământ uscat, momentan cu spatele la Sophie, Garbon, cu un fular în dungi, pe care ea îl cunoştea prea bine, părea un profesor de arte scenice.

Sincronizându-se cu fotograful, îşi ţinea braţele încrucişate pe piept…

Era fularul lui Cal, cel pe care l-a purtat la aeroport şi care a dispărut din valiza prădată. Obiectul de care avea nevoie. Cu care să îl controleze.

Sophie s-a gândit la o mie de lucruri în acelaşi timp, toate la fel de triste. Fără să conteze amestecul ei, indiferent ce ar face împotriva lui Garbon, căderea prietenului ei se va petrece oricum. În faţa ochilor ei. În faţa lui Dumnezeu.

Picioarele îi tremurau puternic, la fel ca umerii şi dinţii. Doar acolo, când nu mai avea unde să fugă, şi-a dat seama că nu-şi pusese jacheta. A înţeles, evident, motivul frigului care o cuprindea, dar a făcut situaţia ceva mai neliniştitoare, exact când avea mai puţină nevoie de asta.

Xanazinul. Flaconul era în buzunarul jachetei.

Zbuciumul ei interior s-a transformat în asfixie. A simţit sudoarea îngheţată pe frunte, pe gât, pe spate… Nu era în stare să-şi aducă aminte când luase ultima doză. Conta oare? De ani de zile lua medicamentul în mod arbitrar, după regulile ei, crezând că astfel va putea să supravieţuiască fără să fie nevoită să sfârşească într-un azil. Şi asta însemna mult mai mult decât i-ar fi prescris orice doctor, chiar şi sub ameninţarea unui pistol pus la tâmplă. Oricâte luase deja, mereu avea nevoie de un drajeu în plus.

Ca acum. Tocmai acum.

Şi-a accelerat respiraţia şi şi-a adunat toate puterile ca să se concentreze pe ceea ce vedea. Cal era mai important în momentul acela, viaţa lui era, în comparaţie cu a ei, într-un pericol real, dar dacă ar căuta în buzunar, dacă ar găsi o pastilă măcar… dacă măcar ar înghiţi una, una, poate ar putea să gândească mai bine, ar şti cu siguranţă ce să facă…

Stângăcia paşilor pe care îi făcea, apropiindu-se de scena acţiunii fără nicio strategie, aproape a obligat-o să cadă pe burtă. A coborât privirea, şi-a

frecat pleoapele obosite şi a clipit ca să-şi limpezească privirea. Dăduse peste ceva.

La picioarele sale, geanta desfăcută a lui Cal, cu conţinutul risipit pe iarbă, zăcea alături de jacheta de explorator. Mai multe memory-uri nefolosite, câteva baterii, apărători din gumă contra loviturilor, spray-uri de curăţat, lentile cu efecte variate…

Artileria fotografică a împins-o pe drumul unei soluţii creative. Gândeşte, gândeşte. Orice ar fi, ar fi crucial şi hotărâtor. În urmă, Marco s-a oprit dârz; tacticile de convingere în situaţii de suicid se bazau pe folosirea de cuvinte blânde dar directe, niciodată pe mişcări bruşte şi pe preocuparea primordială faţă de ocrotirea debilităţii emoţionale. Să alerge strigând „Stai, Poliţia din Chile“ ar fi cel mai puţin indicat.

Ea a născocit ceva mai bun.

Calmul i-ar fi permis o mai mare îndemânare; graba doar îngreuna mişcările în clipa aceea. Victimă a unui năvalnic atac de Parkinson, a luat camera, a deşurubat partea superioară şi a scos cu stângăcie extensia care ţinea flashul în poziţia pornit. Bateria autonomă şi mecanismul sofisticat îi îngăduiau lui Sophie, pentru moment, să se îndepărteze de baza de susţinere şi să-şi încerce norocul cu ezitare. Fără să facă niciun pic de zgomot, a mişcat butonul indicat până la simbolul de putere maximă şi a oftat. Era acum ori niciodată.

A strâns dreptunghiul albicios între degetele osoase, a făcut doi paşi iuţi ca să poată să-l vadă pe Cal direct din faţă, în pofida distanţei, şi a ridicat un braţ atât cât a putut. Şi atunci a apăsat. A ţinut apăsat butonul de pornire, de declanşare a luminii. Ţiuitul de aprindere a beculeţului a ajuns la urechile tuturor celor prezenţi, tulburându-i, schimbându-le înfăţişarea. A luminat bună parte din terenul din jur, descoperindu-i ungherele tăcute şi complice. Ca niciodată pe parcursul acelui traseu nebunesc, flash-ul camerei prietenului ei devenea o

armă puternică de convingere. De salvare, de apărare, de putere. De viaţă.

Cal a simţit un spasm violent în fiecare celulă amorţită. Capul, gâtul, umerii i-au fost împinşi înapoi, ca şi cum lumina flashului pe care o cunoştea atât de bine se asemuia cu o terapie cu electroşocuri. Dinţii i-au scrâşnit, stomacul i s-a strâns, iar ochii i s-au deschis larg într-un gest convulsiv. Atunci a văzut. A văzut râul, stâncile ascuţite, minusculele flăcărui comemorative din jurul unei stânci mari cu fotografii… A văzut moartea, care îl aştepta. Şi care va trebui să-l aştepte mai mulţi ani de acum încolo.

Speriat, şi-a desfăcut printre scuturături pumnii asudaţi, dezlegându-se de frânghia care susţinea scheletul podului. Nu putea să creadă ceea ce fusese pe punctul să facă. Dar n-a stat prea mult să se gândească la asta: a făcut un pas înapoi, simţind că îl cuprinde o ameţeală puternică. Gustul amar din gură, care din cauza greţei i-a ajuns până la nas, l-a zăpăcit şi l-a adus în pragul leşinului. S-a lovit cu trupul de scânduri şi nu a mai ştiut de el.

Pieptul lui Sophie era chinuit de mult de o respiraţie greoaie. Împărtăşea pe deplin greţurile lui Cal, chiar tendinţa de leşin. Avea nevoie de pastilele ei. Tensiunea era prea mare. Putea să înnebunească, să aibă vreo halucinaţie prostească…

Garbon s-a întors încet. În acele fracţiuni de secundă eterne, legista şi-a stors creierii căutând o continuare înţeleaptă a acţiunii sale. Nu se gândise la consecinţele pe care le va avea prostescul ei act de eroism. Dacă nu va reuşi cu Cal lucrul pentru care era programat, o va face cu ea, asta era sigur. Trebuia să reziste. Cum se va întoarce, îi va evita ochii şi îl va înfrunta cu orice risc. Ştia cum să scape de sub controlul lui, a auzit de mai multe ori din gura a prestigioşi parapsihologi, psihiatri şi mentalişti la modă. Dacă era în stare să se concentreze şi dacă era destul de rapidă ca să blocheze…

— Dă-i drumul.

Fracţiunea de secundă care i-a trebuit polonezului să-şi încrucişeze privirea cu cea a legistei a fost de ajuns ca să realizeze conexiunea. Lui Sophie i s-a părut că Garbon ştia cu exactitate poziţia ei pe pământul umed chiar înainte să se întoarcă, fapt indispensabil ca să-i poată capta privirea fără ca ea să aibă timp să se opună. Vocea i s-a auzit limpede ca şi cum i-ar fi vorbit direct la ureche, deşi la o simplă privire nici măcar n-a fost nevoie să deschidă gura şi să rostească vorbele. Cuvintele îi erau înscrise în ochi, în dispreţul şi rigiditatea atitudinii. I-a comunicat primul ordin: să-şi ia degetele de pe maneta de extindere a flashului. Şi aşa a făcut, mişcându-şi degetele unul câte unul. Nu voia să facă asta, păstra o fărâmă de luciditate care o îndemna să strângă din nou pumnul, dar îşi simţea extremităţile slabe mişcându-se autonome, cedând unei porunci exterioare propriului sistem nervos central.

Ledul dreptunghiular, care până nu de mult zăcea înşurubat de camera lui Cal, s-a spart când l-a lăsat să cadă şi s-a rostogolit pe iarbă, unde nu putea să-l ajungă. Nu a fost în stare să acţioneze switch-ul în favoarea propriei libertăţi şi, oricum, defect nu mai era de cine ştie ce folos. Deodată, două, patru picături i-au căzut pe frunte şi pe umeri. O ploaie nemiloasă i-a înconjurat cât ai clipi, îngreunând cu căderea sa monotonă orice încercare de rebeliune. Nu mai era cale de scăpare.

O mână nevăzută a tras-o de păr spre înapoi, obligând-o să ridice bărbia şi să înghită, nemişcată, ploaia care îi curgea în gât. O silea să menţină privirea, contactul, că voia sau nu. Ochii i s-au dat peste cap şi gâtul i s-a strâns, dureros, ca şi cum ar fi fost împinsă într-una dintre camerele de gazare pe care agresorul ei le cunoştea prea bine. Mintea i s-a înceţoşat, i s-a umplut de sunete vagi şi ascuţite, dar aceeaşi voce de dinainte, încă o dată şi cu mai multă insistenţă, s-a făcut auzită pe deasupra

haosului. Era el, care îi poruncea, îi subjuga voinţa. Erau instrucţiunile lui ca să moară.

Vederea nazistului supunând-o împotriva voinţei ei şi apăsându-i gâtul printre ţipete i-a frânt curajul. Incapabilă să-şi conducă voinţa, simţind pe propria piele uşurinţa cu care putea fi supusă, a slăbit presiunea din inimă şi a auzit: „Mori şi eliberează-mă… mori şi îngroapă-mi sufletul cu tine…“

Dintr-odată, să simtă gâdilăturile coborâşului şi să abandoneze planeta prin cădere nu i s-a părut un sfârşit rău de poveste. Era atrăgător… Ba mai mult: ideea aceea era cea mai seducătoare dintre tot ce gândise de mult timp. Să-şi piardă viaţa era cel mai bun lucru care i se putea întâmpla, cel mai bun lucru pe care Dumnezeu putea să-l îngăduie… Moartea era dorinţa sa, steagul său de luptă… Scăparea definitivă, libertatea evazivă… fericirea căutată. Trebuia să moară, voia să moară. Ea… ori Garbon? Nu conta; amândoi erau unul. Trupurile lor erau unul, atât timp cât va fi nevoie. Ca să completeze ciclul, pe cei şapte. Sau cel puţin lucrul ăsta, ca o miasmă de amintire, i s-a instalat curând printre gânduri. Răpăitul picăturilor în râul din apropiere îi rănea tâmplele. I se spusese deja, acum mulţi, mulţi ani, prin intermediul unui clar şi dur dialect german: acţionează şi nu gândi.

Hotărârea dacă să urmeze sau nu ordinul rostit nu a depins de ea. Genunchii i-au trosnit, braţele i s-au deschis. A mişcat un picior spre înainte, apoi pe celălalt, îndepărtată de propriul trup ca şi cum ar fi fost un simplu spectator, Sophie s-a văzut pe ea însăşi mergând în direcţia podului. Picioarele parcă aveau o tonă, să le târască presupunea o muncă dură, aproape sisifică. Un cârcel puternic a cuprins-o de la coapse până la mijloc, dar continua, mergea, nebăgând în seamă durerea. Şi glasul lui Garbon, calm dar hotărât, continua să i se strecoare în urechi: „Mori… Tu nu eşti de aici, micuţă franţuzoaică… Nu eşti de aici…“

Marco, neîndemânatic ca de foarte puţine ori în viaţă, observase totul din spate fără să reuşească să pună imaginile cap la cap. Şi-a paralizat mişcările neştiind ce să facă, neînţelegând ce dracu era în capul lui Deutiers. Dar de ceva era sigur: legista se apropia de pod şi asta nu putea să fie de bun augur. Ce încerca să facă? Era o prostie să creadă… ca ea să creadă…

Şi-a dres glasul cu putere. Iluzionism ori nu, destinul imediat al lui Deutiers era evident şi dacă nu se grăbea…

— Nu-l privi, i-a cerut, cu un neobişnut tremur al vocii, sperând ca ea să-l poată auzi. Nu-l privi!

Dar ea nu a răspuns. Continua să avanseze, absorbită de un loc în care era doar tăcere şi lumină…

Pentru prima oară de mult timp, s-a simţit pe deplin fericită.

Cu o mână liberă şi apropiindu-se cu paşi de copil, inspectorul a pipăit întunericul căutând-o pe Sophie. După puţin timp, a recunoscut şuviţele de păr răvăşite de briza umedă, a respirat adânc şi nu s-a gândit de două ori. A apucat-o de braţ, a tras-o spre el şi s-a aşezat repede în faţa ei, apărând-o cu trupul lui.

Din locul său, Garbon a dat din cap uşor, ca şi cum cineva l-ar fi trezit dintr-un vis. Dar în curând a revenit la atitudinea de dinainte, aţintindu-şi privirea pe tipul cu costumul îmbibat de apă, care cutezase să-l întrerupă. Numai că, de data asta, potenţiala victimă nu i-a întors acelaşi gest vizual. Şi nu din convingere, ci din pură întâmplare. Întunericul şi picăturile de ploaie care îi căzeau pe pleoape îi îngreunau enorm vederea, de aceea, înainte să se uite direct la Garbon, a trebuit să clipească de multe ori. N-a ştiut niciodată – şi niciodată n-a crezut – dar acest lucru îi salvase viaţa.

L-a cuprins o uşoară ameţeală. Pământul a început să se mişte ciudat, să-i perturbe echilibrul.

Putea să fie un cutremur slab; în Chile, zonă telurică prin excelenţă, erau obişnuiţi cu ele. Dar curând a adăugat un nou detaliu. Ar fi jurat că, dacă se concentra bine, o voce mângâietoare îl îndemna să meargă spre pod… să se arunce. Noroc că de copil n-a ştiut ce este deficitul de atenţie. Nu şi-a desprins conştiinţa de pământ, de aceea a crezut că bâlbâială aia îi aparţinea lui Sophie, care îi cerea ajutorul, ori lui Cal, care se plângea de durere…

Inspectorul a strâns din dinţi, ducându-şi mâna la cureaua pantalonilor.

— Înapoi…

Nu a stat la îndoială. Va face ce făcea mereu, ce nu dădea greş în nicio situaţie şi în niciun caz, oricât de ciudat ori „inexplicabil“ părea să fie. Va scoate la vedere simbolul funcţiei sale, al gradului de pe insignă, al respectului pe care îl trezea şi pe care va continua să îl trezească până când va abandona activitatea. Ceea ce pentru unii însenina teamă, pentru alţii satisfacţie, ori respingere, ori ajutor şi în acest moment, în acelaşi timp, ameninţare şi libertate.

Arma sa de nouă milimetri, pregătită să fie folosită dacă stăpânul ei era îndreptăţit s-o facă, nu s-a îndreptat nici către braţ, nici către picior, ci către centrul masei, aşa cum învăţase, acum mulţi ani, în poligonul de trageri al Academiei. L-a privit foarte serios, impunător, dar polonezul abia dacă i-a dedicat câteva secunde de atenţie. În inima lui, bătăile se împuţinau ca nişte secunde pierdute. Vraja lui stătea în revolver… în binecuvântatul revolver…

Garbon şi-a încordat muşchii. Şi-a menţinut privirea pe mâinile lui Marco, pe ceea ce se afla în ele, şi ochii i-au devenit sticloşi, gata să-i plesnească. Bărbia i-a tremurat: de emoţie, de panică, imposibil de spus. Două înţepături în ceafă îi arătau că lucrul pentru care fusese creat se va întoarce, în sfârşit, împotriva lui. Era începutul unui proces invers, al unui blocaj de sistem, de

ordine. În mod nesperat, ultimul dintre ele conţinea o cerere clară în legătură cu o autodistrugere grabnică. În împrejurări obişnuite, unei persoane obişnuite, aceste înţepături i-ar înceţoşa privirea şi ar reduce-o la inconştienţă. Pentru el reprezentau durerea cea mai dulce pe care a experimentat-o vreodată.

— Înapoi, am zis! i-a repetat inspectorul, supărat cum nu prea fusese, acum ţintind direct spre cap, ori unde presupunea că se află acesta, căci din cauza furtunii avea o vizibilitate slabă. Mâinile sus şi înapoi… înapoi…

În timp ce făcea unul, doi, trei paşi înapoi, Garbon şi-a îndepărtat extremităţile torsului rigid. A ridicat braţele cu palmele întinse, menţinându-le la înălţimea umerilor. Era un ucigaş care dorea să fie victimă, un condamnat nerăbdător în atitudine de crucificare. Buzele îi erau încordate, dar ochii îi zâmbeau. Gestul dintotdeauna, comportamentul dintotdeauna. Nimeni n-ar fi spus că este încolţit.

Şi, de altfel, nimeni n-ar fi crezut că va urma cu conştiinciozitate instrucţiunile lui Marco. S-a dat şi mai înapoi, trei, patru paşi. Bălţoacele din iarba udă nu vor fi atât de crude încât să-l facă să alunece. Până când s-a lovit de marginea solidă a dealului abrupt. Vântul îngheţat care suia până la suprafaţă i-a străbătut spinarea şi un fior l-a scuturat. Şi-a luat o clipă privirea de la Feliciano; s-a uitat la picioarele sale, la pământul care a pricinuit moartea atâtora chiar în locul acela şi pe urmă s-a întors la detectiv. Zâmbea într-adevăr, cu obrajii plini de lacrimi calde.

— Mulţumesc, a murmurat, cu un fir de glas abia auzit. N-am mai fost niciodată în faţa cuiva, pe podul acesta, fără… fără…

Un minim impuls a fost de ajuns ca trupul lui să atingă golul.

Marco Feliciano a strigat un „Nu!“ profund şi sfâşietor care s-a lovit de fiecare deal din împrejurimi şi a rămas suspendat, neliniştitor, chiar

şi atunci când primele semne de ajutor din capitală s-au făcut vizibile. În momentul acela, la spatele lui, legista a gemut ceva de neînţeles şi s-a prăbuşit la pământ, inconştientă. Detectivul s-a întors pe călcâie, s-a apropiat de pieptul lui Sophie, s-a convins că încă se auzeau bătăile inimii şi şi-a schimbat imediat obiectul atenţiei. A lăsat arma, a alergat în locul din care dispăruse Garbon şi s-a rostogolit în genunchi pe ultimele petice de iarbă. Nu putea să-l vadă, dar ştia că pica, pica…

Mişcarea uşoară a undelor pe râu făcea ca, iar şi iar, capul să i se lovească de o stâncă. Dar nu va reuşi să-l desfigureze; curând îl vor găsi. Pe el, mâinile lui zbârcite, grefele de păr şi cicatricea, recentă şi caldă încă, a unui M după urechea stângă.

14
SFÂRŞITUL, ÎNCEPUTUL SĂU

That's not the beggining of the end,
it's the return to yourself,
the return to innocence…

ENIGMA, „Return to innocence"

Puerto Fake a dispărut.

Aşa, pur şi simplu. Casele construite în serie nu mai adăposteau străini temători şi nu mai păstrau secrete. N-a rămas nimic, nici măcar crucea de cositor de pe uşa doamnei Meyer. Neavând camioane sau alte vehicule mai grele, şi-au luat puţinele lucruri şi s-au adâncit în întunecatele, dar elaboratele lor pasaje într-o direcţie necunoscută. Bineînţeles că mai înainte s-au asigurat că nu sunt urmăriţi; mult nisip va acoperi toate presupusele intrări şi ieşiri ale fiecărei case din sat.

Pe vine lângă trapa primei case pe care a vizitat-o, Feliciano a strâns între degete o mână de nisip.

— Se vor stabili în alt colţ uitat de lume, vor exploata alte bogăţii care nu le aparţin, a spus, simţindu-se neputincios, dar descoperirea fraudei va alerta întregul Chile. Vor fi nevoiţi să schimbe ţara.

— Sau să se întoarcă într-a lor, a sugerat Sophie.

Ea şi i-a închipuit fericiţi, urcând pe o *Aida* din alte timpuri, întorcându-se pe pământurile care într-

adevăr erau ale lor. Cu Garbon mort, se sfârşeau anii de supunere, de durere. Cum au aflat? Habar n-avea. Cineva a putut să vadă comedia de încurcături dintre polonez şi ei trei, înainte de decisiva fatalitate, dar chiar şi aşa se menţinea misterul. Mă rog, astăzi este doar un detaliu de trecut la dosar. Important este că au putut să se elibereze, în sfârşit, de trecutul care le strângea funia în jurul gâturilor, ca să înceapă o nouă viaţă. Ceva ce draga noastră legistă nu putea încă să facă.

Confirmarea poveştii ei prin intermediul mărturisirii doamnei Meyer nu a dus la nimic. Cal a căutat în toate registrele şi nu a putut să găsească numele ei de domnişoară. Astfel că nu a putut s-o găsească pe listele nesfârşite ale celor care au trecut cândva printr-un lagăr de concentrare. Fără să conteze cât de convinsă era Sophie de povestea sa, să o divulge ar fi o opţiune kamikaze. Să-i ofere lui Marco pe tavă posibilitatea să râdă de ea o săptămână. Sau două.

Nu, a trebuit să îngroape antecedentele ca pe una dintre atâtea teorii care n-au dus nicăieri. Dar pentru ceilalţi; nu pentru ea.

Unii asistenţi ai lui Urrutia îşi duceau mâinile la cap, incapabili să înţeleagă. Străzi sub pământ? Pentru ce? Nici Cal, nici Sophie nu puteau să dea un răspuns satisfăcător la asta, dar Marco avea nişte concluzii clare. Cu toate acestea, câţiva ani mai târziu, căutarea acestor pasaje va fi la fel de infructuoasă. Excavări aleatorii şi radare de nişe nu dădeau explicaţii potrivite cu împrejurările, nici măcar dovezi despre ceea ce un detectiv, o tanatologă şi un fotograf trăiseră pe pielea lor. Curând a devenit o legendă şi nu numai un ucenic de la Academie visa să exploreze abandonatul Puerto Fake căutând vestigii naziste.

Dar ei au fost mai isteţi… mai mult decât antecesorii lor, mai mult decât în trecutul război din anii patruzeci. Acum chiar nu lăsaseră urme.

Schimbarea n-a fost de la zgomot la tăcere, căci mereu a fost un sat la fel de liniştit. Totuşi, liniştea aceea era altfel, avea alt gust, alt miros. De la tăcere impusă la tăcere pentru libertate, după părerea lui Sophie. Tăcere pentru fugă, după cum zicea Marco. Oricine va vizita Puerto Fake pentru prima oară nu va exclama: „Ia te uită, un sat fantomă!“ Impresia era mai degrabă că nimeni nu locuise vreodată acolo.

Nu rămânea nimic. Nici cei care locuiau între pereţii nevăruiţi. Cu toate acestea, s-a găsit printre dărâmături un caieţel murdar, galben, acoperit cu un scris rotund. „Şi primul, Meyer, conform răposatului şef de post Landon…“ După cât se părea, Gutiérrez luase notiţe din caietul unui al treilea, al antecesorului său. Ştia că erau sinucideri, că se întâmplau frecvent, dar nici Landon, nici el nu au vrut să rişte un răspuns.

Casa lui Garbon a fost considerată piesă de muzeu. Învăluită doar în plânsul lui Hitler la picioarele farului, inexistenţa unicului ei stăpân eliminase chiar şi încărcătura aceea dureroasă din atmosferă. Refugiul său din lemn a fost verificat de către zeci de experţi în următoarele două săptămâni, s-au luat amprente, s-au strâns documente şi s-au hrănit curiozităţi. Se băteau să intre, să îi ia şepcile tricotate, puştile de colecţie, puţinele obiecte de valoare. Într-una dintre aceste percheziţii şi-a dat Sophie o palmă în cap, neînţelegând cum de fusese atât de oarbă.

În mâini cu mănuşi din latex şi trecând peste tot un pământuf steril, ca să găsească orice urmă de atingere omenească, a ajuns la rafturile micii biblioteci. Şi atunci a văzut. A văzut colecţia de tomuri, care era atât de apreciată de către decedat… lucrarea aceea care îi uşurase povara şi îi legănase după-amiezile. În coperţi din piele individuale, o fundă groasă le trecea peste cotoare şi le ţinea unite. Pe această fundă, literele aurite erau foarte clare: „Miguel de Cervantes prezintă măreţele

aventuri ale Hidalgo-ului Don Quijote de la Mancha.“

Miguel… Hidalgo. Limpede ca lumina zilei, spunea Sophie. Discutabil, se încăpăţâna Marco. Niciun asasin nu caută să fie prins ori ucis… de ce să pună la cale un alibi în propriul prejudiciu şi să-i cheme personal la locul faptei? „Ca să nu mai sufere“, a fost de părere ea. „Dacă se săturase să fie ucigaşul plătit al cine ştie căror mafioţi ori politicieni, ar fi putut să-şi zboare creierii cu mult înainte să apărem noi“, s-a opus el.

Pentru Sophie mobilul era evident. O mai spusese şi înainte: cel care reuşeşte să manipuleze mintea celorlalţi trece prin aceleaşi stări de spirit, dorinţe, frustrări ca şi aceştia. Cu fiecare suicid, Garbon murea o dată. Dar nu murea niciodată de tot, nu era programat pentru asta. Ea chiar a ajuns să creadă că numeroasele puşti agăţate pe peretele cabanei lui erau un act disperat de ajutor. Dacă ar veni cineva, el ar face orice ca să-l înfurie sau să-l supere… şi dacă avea noroc, acel cineva va lua una dintre acele arme… şi-l va ochi… Când l-au vizitat cei trei, nu a mai fost nevoie să recurgă la asta. Plănuise ceva mai bun. Şi Marco, închipuindu-şi că-l sperie îndreptând arma împotriva lui, îi oferea cel mai frumos dar pe care ar fi putut să viseze că-l va primi…

Moartea. Întuneric pentru unii, lumină pentru alţii. Sophie a zâmbit. Îi plăcea să fie tanatologă.

Orice persoană din satul acela era într-o poziţie dezavantajoasă pentru scopurile lui Garbon. A căutat fiinţe străine de anturajul lui, fiindcă avea nevoie să-şi exteriorizeze situaţia, s-o povestească lumii; dacă naziştii reuşeau să-l elimine, vor păstra povestea în cuferele lor de lemn şi se vor întoarce pe pământurile lor ca şi cum nu s-a întâmplat niciodată nimic. Dar de ce să le povestească tocmai lor, celor trei aventurieri ai noştri?

Coincidenţă. Expertizele au găsit teancuri de ziare vechi care, după semnele de deteriorare,

arătau fără putinţă de tăgadă că erau aduse de către Hitler până la cabană. Dintre ziarele acelea, articolul din ziua aceea legendară în care Urrutia şi Feliciano au ţinut capul de afiş şi în care Sophie era pomenită o dată era decupat. Lipsea fotografia şi fişa tehnică a celor implicaţi. Au controlat toată casa şi n-au găsit urme, ci doar pete vechi de ceară roşie sub biroul din camera lui şi nişte chitanţe de la diferite cumpărături, toate cu semnătura lui. O semnătură suspect de asemănătoare cu scrisul schizofrenic din mesajele pe care le-au primit la începutul a toate acestea.

Atât era suficient pentru ea.

Inspectorul nu a părut pe deplin convins, dar a considerat părerea destul de interesantă ca să o introducă în chip de anecdotă în investigarea fraudei. „Niciodată nu vei reuşi să faci ca o întreagă ambasadă să fie trimisă în judecată“, l-a avertizat Urrutia. Marco nu a răspuns. Urmărirea ar putea să dureze luni, ani, dar nu se va lăsa. Dacă se continuau căutările, poate se vor găsi rămăşiţe din acel aur, din acel petrol pe care era convins că îl exploatase colonia în mod ilegal. Nu le va găsi niciodată.

Cel puţin misterul trupurilor a fost dezvăluit cu absolută claritate şi obiectivitate pentru toţi. Ceea ce fusese un comentariu fără importanţă al lui Sophie sfârşise prin a duce investigatorii pe drumul cel bun. O excavare superficială a permis descoperirea, în grădinile din faţa caselor, a tuturor cadavrelor dispărute, în sicrie asemănătoare mai mult cu lăzi de mere decât cu lăcaşuri mortuare. Dar nu i-au găsit numai pe cei şase din această poveste. Ci şi pe cei de dinainte, eroii altor cicluri, victime ale vicisitudinilor vremii şi pedepsiţi cu moartea în mod tardiv. Toţi, cum era de aşteptat, însemnaţi cu câte un M, la unii mai şters decât la alţii. Sophie le-a cerut celorlalţi legişti să trimită amprentele dentare direct în Germania. Niciunul dintre ei nu va fi identificat în Chile.

Marco nu înţelegea de ce cimitirul nu era decât o faţadă, iar tanatologa s-a ocupat să-i explice, cu răbdare şi detalii. Ritualul doliului, i-a spus, este ceva foarte personal, foarte greu de explicat cuiva care nu l-a trăit. Să ştii că doi ochi te pândesc în fiecare minut nu este un context prea plăcut pentru cineva care îşi plânge o fiinţă dragă. E nevoie de un ambient liniştit sau cel puţin privat. Cimitirul amplasat de către întemeietori nu a fost niciodată ocupat cu adevărat. Localnicii preferau, pe de o parte, să păstreze trupurile alor lor cât mai aproape cu putinţă şi, pe de altă parte, să le perpetueze amintirea într-un loc mai potrivit cu concepţia lor în privinţa transcendenţei. Lumânările din zona aceea de pădure, cu vedere la pod, confirmau pe deplin teoria ei.

Pentru prima oară inspectorul s-a arătat total de acord şi chiar a condus-o până acolo, în ultima zi în care au mai stat în Puerto Fake. Dimineaţa era senină, fără nori, dar rece. În vreme ce mare parte din personalul postat în împrejurimi îşi făcea bagajele ca să se întoarcă, Sophie mergea pe cărarea către zidul aducerii aminte. Marco o urma îndeaproape, tăcut, gânditor. Ea se îndoia că intenţia lui era să se roage, dar el a insistat să vină, ca să-şi dezmorţească picioarele, să se liniştească, să încheie ultimul ciclu.

Îşi notase fiecare nume, fiecare dată, ca să ajute la alcătuirea unei cronologii retroactive a tuturor morţilor, din 1946. Au vrut să ia cu ei stânca, florile, dar Sophie a refuzat categoric; ar însemna să profaneze amintirea, suferinţa cuprinsă în rugăciuni şterse de vreme. Cert era că anumite fotografii fuseseră smulse, indubitabil de către aceiaşi localnici, cu câteva minute înainte de plecare, dar cele mai multe au fost uitate acolo, ca şi cum legătura cu podul nu putea să slăbească nici chiar de la distanţă. Să fie surprinşi, să se înduioşeze pentru cei care au rămas, era un act imposibil de evitat.

Din zecile pe care le-au văzut luminând doar cu câteva nopţi în urmă, numai două lumânări îşi mai aruncau ultimele pâlpâiri înainte să se stingă. Sophie a scos din buzunar o lumânare roşie, a aprins-o de la flacăra uneia dintre cele muribunde şi a pus-o într-un colţ, la vedere. Pe urmă, dând la o parte pământ şi frunze uscate, a lipit fotografia lui Garbon de cea a Luciei. Acum erau toţi şapte.

De acum înainte memorialul va fi complet uitat, acoperit de buruienişul pădurii şi şters de pe hartă, la fel ca poporul care l-a creat. Acela era destinul implacabil al celor care l-au zidit. A tot ce atingeau.

În semn de recunoştinţă pentru oportuna – chiar dacă tăcuta – companie, şi Sophie l-a însoţit pe inspector, dar nu ca să aprindă lumânări, ci mai degrabă să dea explicaţii. Urrutia l-a citat imediat după ce au ajuns în capitală. Să-l găsească în Puerto Fake a fost mai mult decât o surpriză.

Hârtia mototolită cu scrisul alungit şi de neînţeles al lui „Miguel Hidalgo“, Garbon sau cum l-o fi chemat, a fost hotărâtoare în momentul amănuntelor. Ceea ce s-a crezut un telefon unic pentru inspector, era o încrengătură de paşi perfect concepută. Garbon voia persoanele importante care au alcătuit grupul responsabil de rezolvarea cazului J. M. Johns. Dacă se descurcaseră cu asta, se vor descurca şi cu nişte străini temători şi cobaiul lor… Ştia că prefectul, dat fiind postul său de conducere, nu putea să părăsească biroul pentru un caz aparent simplu. Va trimite pe cineva de încredere. Feliciano, în schimb, avea o mai mare libertate de acţiune, aşa încât să îl încânte cu un mesaj personal era floare la ureche. Nu conta pe fotograf, dar dacă i l-au oferit pe tavă…

Pentru Matasantos nu a fost cazul vieţii sale, mai cu seamă din lipsa probelor; nu a putut să dovedească exploatarea ilegală a resurselor, dar a descoperit un şir de morţi nepedepsite, ridicând, în treacăt, problema descentralizării ţării. Şi-a permis chiar luxul să dea un interviu pentru un ziar

important, profitând că se apropiau noi alegeri prezidenţiale. „Totul se învârte în jurul capitalei – spunea – ca şi cum restul ţării n-ar avea aceeaşi importanţă în luarea deciziilor. Cazuri ca acesta, în care neglijenţa autorităţilor locale şi nepăsarea celor care conduc guvernul fac uitate complet anumite localităţi, imploră în gura mare o schimbare în legislaţie. Trebuie să fim mai atenţi cu imigranţii, să controlăm mai mult investiţiile străine pe teritoriul chilian. Să nu credem nimic orbeşte, să nu avem încredere în nimic, în nimic. Nici chiar în tatuajele la modă."

Cu alte cuvinte, să trăim după regula 31. Nu va uita încă o dată.

Profitând de aluzie, prefectul şi-a făcut cunoscute îndoielile. Ce însemna M, la urma urmei? Marco a ridicat din umeri. Mai avea importanţă? Nici măcar nu au reuşit să înţeleagă în ce moment îi marcau şi cum. Legista prefera să-şi păstreze părerea. Ar însemna să se lupte iar cu morile de vânt. Dar numai pentru că voi o aşteptaţi, iată soluţia, deşi pariez că deja o intuiţi: manipularea minţilor permite şi manipularea trupurilor.

Aţi auzit de piromanie sau de simptome clare de sarcină la femei care nu pot să aibă copii? Nu s-au descoperit încă nici jumătate din facultăţile potenţiale ale acestui organ numit creier. Dacă are puterea de a născoci iluzii optice perfecte în cazuri de schizofrenie, ar putea la fel de bine să oblige trupul să se rănească, să-şi zgârie pielea, să sângereze pentru câteva minute, timp în care minţile obişnuite văd un M. Este unealta înşelătoriei prin excelenţă.

În acest sens, vederea semnului pe gâtul lui Cal a fost o strategie excelentă… ar fi dorit să nu fie aşa de isterică în acel moment, să se fi stăpânit şi să înţeleagă că era un pas fundamental să-i arate lui Marco fotografia aceea. Să-i arate fotografia care pe urmă a dispărut. Cal i-a explicat că, în timp ce-şi

recăpăta cunoştinţa în ambulanţa paramedicilor, nişte asistenţi s-au dus la hotel, i-au luat computerul şi l-au deconectat fără să-l anunţe dinainte. Dacă ar fi fost detectivi, n-ar fi făcut aşa ceva. Din neglijenţă, şterseseră toate arhivele deschise în acel moment. Ea a confirmat, putea să înţeleagă asta perfect, dar ciudat a fost când, verificând hardul, lipsea doar fotografia în chestiune. Făcuse mai multe în aceeaşi poziţie, dar numai cea în care se vedea M-ul se evaporase. Restul erau neatinse.

Chiar îşi închipuise?

Din toată povestea, dincolo de incertitudini, o tulbura doar ideea că ar fi căzut, că s-ar fi terminat totul. „Poate că eram eu, ştii?“ i-a zis lui Cal, câteva zile după aceea. „El a crezut că fularul era al meu. În plus, mi-a luat biscuiţii de ovăz, dar Hitler i-a mâncat, înainte să poată Garbon să-i folosească împotriva mea. Al şaptelea M poate că eram eu.“

El a consolat-o, spunând că, slavă Domnului, nu a fost ea momeala. Posibilităţile ca el să reuşească într-adevăr să o salveze erau nesemnificative în comparaţie cu cele pe care Sophie a putut să i le ofere lui. Folosirea flashului, pe de altă parte, fusese o mişcare magistrală. Cum ajunsese aşa de repede la soluţia asta? „Era nevoie doar să clipeşti, a răspuns. Modul cel mai infailibil de luptă împotriva hipnozei simple este să rupi contactul vizual. De unul singur nu poţi, trebuie să te oblige un al treilea.“

Să o oblige, da, cum a făcut Marco, înainte ca ea să devină următoarea victimă. El credea că o apără de o posibilă împuşcătură, dar înlesnise întreruperea conexiunii vizuale… conexiunea aceea pe care colonia germană din Puerto Fake o cunoştea ca pe propriul buzunar, evitând-o prin toate mijloacele care îi stăteau la îndemână. Case prost aşezate, ferestre bătute în cuie, pasaje subterane. Numai să nu-l privească pe Garbon, dealul. Farul.

Oriunde s-ar afla, acum vor putea să se uite la cer fără teamă. Războiul, în sfârşit, se terminase.

Dar să nu ne grăbim. Descoperirea rămăşiţelor celor care nu mai sunt se va petrece doar când se vor ivi zorii, câteva ore mai târziu. Chiar în această secundă, când pe cerul nopţii încă mai sclipeşte câte o stea, pentru Sophie Deutiers, Calixto Andrade Lebet şi Marco Feliciano altele sunt preocupările care merită atenţia lor.

Un elicopter a survolat scena evenimentului la doar câteva minute după sinuciderea lui Garbon. Chemarea fără speranţă a lui Sophie dăduse rezultate; secretara lui Urrutia a aşteptat şi a tot aşteptat un răspuns şi, cu câteva secunde înainte să închidă, a început să se audă robotul lui Torr. Vocea lui Cal şi transmiterea datelor necesare a mobilizat un contingent neobişnuit de poliţişti. Din ordinul prefectului asta avea practic caracter de urgenţă naţională.

Sophie a reacţionat după mai multe minute de reanimare. În niciun moment nu şi-a pierdut cunoştinţa total, deşi a fost foarte aproape de asta. Glasul lui Garbon îi zăpăcise simţurile, îi tulburase percepţia despre timp şi spaţiu, dar nu a reuşit s-o pună la pământ. „Tu nu eşti de aici… nu eşti de aici“, l-a auzit zicând, puternic şi clar, dar după câteva minute, cu mintea mai rece, nu a putut să spună dacă auzise vocea lui cu adevărat sau fusese o iluzie. Mai auzise asta şi înainte, din gura doamnei Meyer. Din cauza şocului, probabil a amestecat versiunile, persoanele, feţele. A încercat să nu se mai gândească la asta, în timp ce savura două drajeuri de Xanazin. „Pentru nervi“, i-a explicat prompt paramedicului, care i-a adresat o privire înţelegătoare. Carlos pusese să-i fie adusă valiza cât mai curând posibil şi odată cu ea şi drogul acela ciudat pe care corpul ei îl cerea cu disperare.

„Vă voi da ceva mai bun decât asta. Ca să vă odihniţi, ca să dormiţi“, s-a oferit el amabil. Sophie

i-a zâmbit, incapabilă să refuze. Ce era să-i spună? Că, dintr-un motiv ciudat, niciun somnifer nu avea efect asupra ei? Că, în taină, ar fi dorit un leşin mai puternic? Poate atunci ar fi aflat ce înseamnă „să dormi“…

Mult mai multă muncă a fost necesară ca să-şi revină Cal în simţiri. Ochii lui au rămas goi mai multe minute, iar pulsul îi era tot atât de slab ca şi ceaţa care acoperise dintr-odată împrejurimile râului şi cascada. De fapt, se gândeau deja să-l interneze pentru câteva zile la secţia de Terapie Intensivă a spitalului din Puerto Montt când, victimă a unui curent de electroşocuri pe care n-au reuşit nicicând să i-l aplice, a sărit de pe targă, supărat, cu ochii larg deschişi. Parcă se trezea dintr-un vis urât.

Unul dintre asistenţii lui Urrutia a pierdut mult timp explicându-i unde se află, cu cine, de ce ajunsese acolo şi care este situaţia sa actuală. Cu toate acestea, când s-a abordat ultimul subiect, chipul lui palid din cauza haosului şi a greţurilor trezirii bruşte a fost luminat de un zâmbet. S-a gândit un moment, fericit. „Am fost pe punctul să mor? Serios? Incredibil!“, a fost uimitor de înţeleaptă observaţia sa. La început nu-şi amintea nimic, dar, încet-încet, amănuntele i-au revenit în minte. La o anumită oră din noapte, era deja în stare să povestească tot episodul, inclusiv mimica, observaţiile colaterale şi explicaţiile contextuale, lucru care nu prea a fost pe placul prefectului.

Carlos i-a interzis categoric să vândă ştirea – ori versiunea lui despre ea – căci investigaţia era în curs încă şi îndrăzneala sa putea să fie mai mult decât nefericită. Cal a consimţit, supus, dar Sophie îl cunoştea foarte bine. Nu va apărea într-un ziar cunoscut şi nici în talk-show-ul momentului, dar va face în aşa fel încât să se prezinte colegilor lui de la Ad Rottem drept omul anului. Îşi va împodobi povestea cu înfloriturі, va obţine un loc pe un site web care să vorbească doar despre el, curajul şi

dovezile aventurii sale. Ea a râs gândindu-se la posibilitatea ca fotografia aceea, care simula o reperare, să ţină loc de copertă sugestivă…

Mai întâi au fost tunetele. Apoi picăturile, mari, lente şi foarte distincte unele de altele, până ce o ploaie torenţială a căzut peste capetele lor. Ca măsură de prevedere, Carlos a hotărât că toţi vor rămâne la hotel în noaptea aceea. Era singurul loc care nu va ceda.

S-a împărţit ceai în ceşti de porţelan, puţina marmeladă care mai rămăsese şi câteva reviste pe care doar Marco putea să le înţeleagă. Deodată, sala aceea pe care o străbătuseră de atâtea ori, solitară, sumbră în pofida şemineului, acum era plină de lume care discuta, schimba însemnări, categoriza evidenţe… trăia.

Atunci Sophie s-a uitat la el; transmisese deja toate informaţiile pe care putea să le dea. Acum avea nevoie de linişte. În Santiago îl aşteptau munţi de hârtii, şedinţe nesfârşite, declaraţii, orale şi scrise. Va avea timp să se streseze, să revină la ţâfna sa obişnuită.

Înfăşurată într-o pilotă moale – amabilitate a personalului de pe ambulanţă – şi-a târât picioarele de la bar la unul dintre scaune. A căutat privirea inspectorului şi, când acesta a ridicat-o, i-a făcut un semn s-o urmeze. Acolo nu vor putea să stea de vorbă.

Sufrageria pe care cei doi bătrâni fugari nu au folosit-o niciodată se prelungea cu o mică terasă. Au ieşit pe ea prin fereastra uriaşă. Lui Sophie nu îi era frig, deşi ploaia nu contenea. S-a aşezat într-un leagăn, în vreme ce Marco se sprijinea de o grindă din lemn. Amândoi priveau pădurea, noroiul format, copacii care îşi pierdeau frunzele.

— Mulţumesc, a spus ea deodată.

Marco Feliciano a oftat. A privit-o surprins, ca şi cum n-ar fi înţeles la ce se referă.

— Pentru că ţi-am salvat viaţa?

— Pentru răbdarea ta.

El a întârziat câteva clipe până să facă vreo mişcare. Ăsta era ultimul lucru pe care se aştepta să îl audă.

— Numai prietenului tău îi vine greu să aştepte.

— Dar împreună ne-am încurajat…

— E adevărat, a rostit, ca şi cum simplul fapt de a-şi aminti îi provoca o oboseală enormă. S-a uitat din nou afară, unde casele în L se înălţau mai tăcute ca niciodată. Unde crezi că s-au dus? a întrebat, făcând câţiva paşi la dreapta şi aşezându-se pe o băncuţă din paie.

— În Germania, sper.

— Şi eu, altfel voi fi nevoit să îi urmăresc toată viaţa.

Ea a respirat liniştită.

— Suntem obişnuiţi să luăm în calcul soluţii foarte complicate pentru toate cazurile pe care le vedem zilnic. Cu puţinele date pe care le aveam, eu i-aş fi situat în rândurile vreunei secte, ale unei comunităţi răsculate care reclamă această bucată de pădure ca teritoriu suveran european… şi s-a dovedit până la urmă că sunt un popor speriat, îngrozit…

— Nu soluţia cea mai uşoară era cea corectă, a fost de acord Marco, omiţând în mod convenabil partea cu „şi asta ne-a spus Cal“. Nu erau droguri la mijloc. În privinţa asta aveai dreptate.

Ea a luat-o ca pe un compliment, aşezându-se mai comod. Pentru prima oară era pe deplin conştientă de locul în care se afla.

— Locul acesta poate deveni o importantă atracţie turistică… Mulţi apreciază frumuseţile naturale, ca pădurile umbroase ori cascada din spatele dealului; l-a privit urmărindu-i gesturile. Ai putea să faci o propunere.

— Şi câştigurile?

— Ar merge direct către nevoile regiunii.

Feliciano a dat din cap aprobator.

— În câţiva ani, poate. Încă n-am terminat aici.

— Nu te vei da bătut?

— Evidenţa trebuie să-mi arate contrariul. Nu erau droguri, dar vreau să ştiu ce exploatau.

Sophie a considerat asta înţelept.

— Îţi doresc succes.

— O, nu, nici vorbă de „succes“, Deutiers. A oprit-o cu o mişcare a mâinilor. Nu ai vrut să participi? Ei bine, eşti deja implicată. Dacă eu continui investigaţia, şi tu o vei face.

— Ai vrea tu. Contribuţia mea în ce priveşte cuibul acesta de ţicniţi a ajuns la sfârşit. Dacă vrei să mergi până în pânzele albe, minunat, ai sprijinul meu moral. Dar eu trebuie să mă întorc la viaţa mea. Acesta nu este singurul sat care o să aibă nevoie de ajutorul meu.

— Sherlock Holmes în acţiune.

Ea s-a gândit.

— Mă mulţumesc cu Watson.

El nu a răspuns. Doar s-a uitat la ea mai multe secunde, îndreptându-şi apoi atenţia către salonul plin de bărbaţi care intrau şi ieşeau. Poate cel mai bine ar fi să se întoarcă; chiar dacă Urrutia nu era tocmai supărat, să îl găsească în afara capitalei nu îi picase prea bine.

— Altceva?

— De fapt, a spus ea imediat, chiar voiam să-ţi mulţumesc că mi-ai salvat viaţa.

El s-a aşezat din nou. A lăsat privirea în jos.

— Să alergi aşa a fost o prostie, a certat-o serios. Dacă aţi fi murit amândoi, vina ar fi căzut asupra mea. Vă aflaţi sub ordinele mele, îţi aminteşti?

— Mi-au cedat nervii, a recunoscut.

— Nu mai contează; şi-a trecut mâinile prin părul ud şi pe urmă s-a frecat la ochi. Prietenul tău trăieşte, tu eşti bine, iar asasinul mort, deşi l-aş fi preferat „confesat“.

Legista n-a făcut niciun gest. Pentru ea, faptul de a-i fi chemat până acolo ca să fie de faţă la ce se întâmplă, ca să descopere morţii, ca să îl demaşte

şi, prin asta, să îl ajute să moară, era o confesiune foarte puternică şi transparentă.

— De ce mi-ai zis să nu îl privesc? şi-a amintit deodată. Am crezut că nu susţii teoria mea…

— Nu o susţin, a răspuns, dar te-am văzut foarte convinsă… Puteai să te autosugestionezi. De fapt, o făcuseşi deja.

Sophie a confirmat uşor. Apoi a zâmbit.

— Aşadar, în autosugestie crezi.

El a deschis gura să vorbească, dar a închis-o imediat. Trebuia să se gândească foarte bine la ce avea să spună.

— Cred că, în stare de boală, nebunie ori cum vrei să-i zici, creierul poate să ne facă să vedem lucruri care nu sunt, să afirmăm ceva ce nu este adevărat. Anumite halucinogene fac ca sistemul nervos să trimită impulsuri greşite, provocând o senzaţie trecătoare de fericire chiar şi la cei mai depresivi. E un lucru dovedit, în asta pot să cred. Dar de aici până la a putea să muţi obiecte, să işti focul ori să-i transformi pe ceilalţi în nişte zombi doar prin „puterea minţii tale“…

— Atunci, nici vorbă de „credinţa care mută munţii“.

El a strâns buzele.

— Literalmente… nu.

— Evident.

Ea continua să zâmbească. În momentul acela al existenţei sale, să-şi menţină divergenţa de opinii era mai mult amuzant decât dăunător. Marco a vorbit iarăşi:

— Ce vei face acum? Va trebui să cauţi altă gogoriţă parapsihologică cu care să îţi pierzi timpul.

Ea a ridicat din umeri.

— Trebuie să mă gândesc. Să mă odihnesc, să mă uit la televizor… nu ştiu. Poate o să călătoresc.

El a întors privirea şi a arcuit buzele. Sophie ar fi jurat că zâmbea.

— Lyon?

Ea a oftat adânc, strângând pilota în jurul ei.

— Moscova, a răspuns, cu privirea pierdută în noaptea luminată de fulgere.

Marco a dat din cap, privind cerul înnorat.

— Ştiai că Bolşoiul a fost înfiinţat în 1773, cu tineri proveniţi din orfelinate? a comentat deodată. Sophie şi-a îngheţat toate gândurile şi şi-a aţintit privirea asupra lui, ca şi cum în sfârşit cineva aprinsese o lumină pe drum. Poate fi un loc bun de unde să începi.

De puţine ori a privit-o Marco Feliciano în ochi în felul acesta. Sirenele din grădină nu încetau să sune iar versiunea exaltată a lui Cal se bucura de atenţia a jumătate din brigadă. Mai puţin a prefectului Urrutia, care stătea tot rezemat de tejgheaua de la intrare, încercând să ia legătura cu birourile regionale. Privirea lui abia s-a îndreptat înspre Sophie, ca şi cum ar fi intuit că vorba „Moscova“ fusese folosită în discuţie. Ea s-a învelit din nou.

— Asta ai aflat tot la cursurile făcute acasă?

Feliciano a negat dând liniştit din cap.

— History Channel, a mărturisit, în timp ce forfoteala se micşora şi doi detectivi îi făceau semne să se apropie. Aveau în mâini multe hârtii.

Da, Sophie era sigură. Gestul acela greoi cu pleoapele căzute şi buzele schimonosite erau, într-o dimensiune paralelă, cel mai asemănător unui zâmbet. Era recunoscătoare că putea să-l vadă.

S-a ridicat uşor, fără să se întoarcă spre ea. Şi-a încheiat până la gât jacheta, a băgat mâinile în buzunare şi s-a dus în salon. Ea l-a urmărit din priviri.

— Eşti bine?

Carlos Urrutia a pus mâna grea pe fruntea lui Sophie, făcând-o să tresară. N-a ştiut când ajunsese până acolo.

— Da, a răspuns din obişnuinţă.

— Vrei să vorbeşti despre ce s-a întâmplat?

— Vreau să merg acasă, a spus.

El a zâmbit.

— Vom pleca devreme, i-a zis mângâind-o pe obraz.

Ea i-a îndepărtat mâna o secundă, cu blândeţe. Deodată, cuvintele unei străine cu nişte numere tatuate pe încheietura mâinii au devenit presante. Să o spună acum nu ar avea sens, dar într-o zi trebuia s-o facă.

— Carlos… Sunt liberă să aleg, nu-i aşa?

El a clipit.

— Să alegi?

— Să-mi aleg drumul… să hotărăsc ce este mai bine pentru mine; a dus instinctiv mâna la agrafa din păr. Să am… aripi.

Un fior a străbătut şira spinării prefectului. Din nefericire, înţelegea perfect. A tras aer adânc în piept, încet, ridicând bărbia, umflând stomacul.

— Le ai, Sophie. Eu nu ţi le-am tăiat niciodată.

Au schimbat o privire fixă, intensă, timp de mai multe secunde decât îşi putea aminti prefectul. Ea a simţit că el se înduioşează, se fâstâceşte. Voia să mai spună ceva, dar un zgomot metalic puternic de tablă i-a obligat să se întoarcă înspre grădină, înspre ploaie.

Şi alţii s-au apropiat să se uite. Era trupul lui Garbon, înfăşurat în obişnuitul plastic albastru. Îl ridicau ca să îl aşeze pe targă; alături, un tip scria într-un carnet şi doi paramedici aşteptau la uşile deschise ale ambulanţei.

Atunci stomacul lui Sophie s-a strâns. Nu ştia de ce, dar deodată i s-a făcut milă. De zeci de ani el nu era decât o victimă; poate că nu merita asta. S-a născut – dacă se putea spune – în locul şi momentul istoric greşit. Cu părinţi greşiţi, cu o soartă greşită.

Nu cu mult altfel decât o tânără pe nume Sophie Deutiers.

NOTA AUTOAREI ŞI MULŢUMIRI

Între anii 1997 şi 2002, doisprezece tineri s-au sinucis în Puerto Aysén, Chile. Niciodată nu s-a dat o explicaţie satisfăcătoare, nici rudelor, nici opiniei publice şi s-au vehiculat poveşti de tot felul, de la arhicunoscuta depresie adolescentină, prezenţa unei reţele de narcotraficanţi mână în mână cu militarii, până la presupusa posedare demonică a podului caracteristic regiunii. La fel ca aceasta, întâmplări nerezolvate şi inexplicabile se petrec în fiecare zi în toate colţurile globului şi, luând acest clişeu ca stimulent, nu încetez să mă conving că realitatea depăşeşte ficţiunea. Cu toate acestea, anumite nenorociri n-ar trebui să se transforme vreodată în legende urbane şi asta depinde de cât de mult vrem să dăm deoparte nepăsarea. Majoritatea crimelor se pot explica. Justiţia e oarbă. Noi nu.

Scrisul este o artă complicată, solitară, tăcută şi migăloasă. Totuşi, un roman nu va ajunge niciodată la bun sfârşit dacă universul nu conspiră în favoarea sa. Multe persoane şi-au pus energia, timpul şi speranţele în *Al şaptelea M.* Nu pot să nu-i mulţumesc lui Antonio Aguilar, subcomisar (r) la Poliţia din Chile şi profesor de Investigaţie Criminalistică la IST, pentru explicaţiile sale didactice şi interesantele cărţi poliţieneşti. Lui Francisco Mouat, pentru că a născocit împreună cu mine această poveste şi m-a încurajat să merg pe drumul relatării autentice. Carlei Aguilar, lui Manuel Ibáñez, Cristhian Martinez şi Rosselyn Rodriguez, pentru imensul sprijin, dezinteresat şi susţinut. Lui Juan şi Dinorei, mama mea, mereu atenţi la noutăţile mele, şi întregii familii Garcia Dünner, pentru afecţiune şi sprijin necondiţionat. În sfârşit, dar pentru asta nu mai puţin important,

vreau să mulţumesc miilor de admiratori ai lui Harry Potter care au umplut e-mailul meu până în ziua de astăzi, felicitându-mă pentru fanficţiunea mea. Nu m-aş fi încumetat la această aventură dacă n-ar fi fost ei. Mulţumesc Hogwarts Chile, Ordinului Luminii (Mexic) şi lui Alex Carballo (Venezuela) pentru cuvintele care au creat un precedent: „Povestea dumneavoastră, sincer, mi-a plăcut mult mai mult decât cea a doamnei Rowling.“ Asta nu se întâmplă în fiecare zi.

CUPRINS

1. Vechi neînțelegeri, vechi prieteni 7

2. Matasantos 24

3. Bărbați în negru 40

4. Regula 31 55

5. Erori de credință 75

6. Fără anunțuri de deces 95

7. Despre mama mea 116

8. M 138

9. Lumina 153

10. A fost cândva un genocid 169

11. Armă vie 183

12. Îngerul și șaptele 196

13. Față în față 210

14. Sfârșitul, începutul său 222

NOTA AUTOAREI ȘI MULȚUMIRI 239

[1] Joc intraductibil de cuvinte în limba spaniolă (n.t.).

[2] Personaj din *Războiul stelelor* (n.t.).

[3] Poveste pentru copii (n.t.).

Table of Contents

1. Vechi neînţelegeri, vechi prieteni 7 6
2. Matasantos 24 24
3. Bărbaţi în negru 40 41
4. Regula 31 55 57
5. Erori de credinţă 75 77
6. Fără anunţuri de deces 95 98
7. Despre mama mea 116 119
8. M 138 142
9. Lumina 153 157
10. A fost cândva un genocid 169 175
11. Armă vie 183 190
12. Îngerul şi şaptele 196 204
13. Faţă în faţă 210 219
14. Sfârşitul, începutul său 222 232
NOTA AUTOAREI ŞI MULŢUMIRI 239 249